This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

8175
M88M3
1914
UC-NRLF
$B 304 115

MATADORA

Carl Muusmann

SIGILLVM · VNIVERSITATIS · CALIFORNIENSIS
FIAT LVX
MDCCCLXVIII
EX LIBRIS

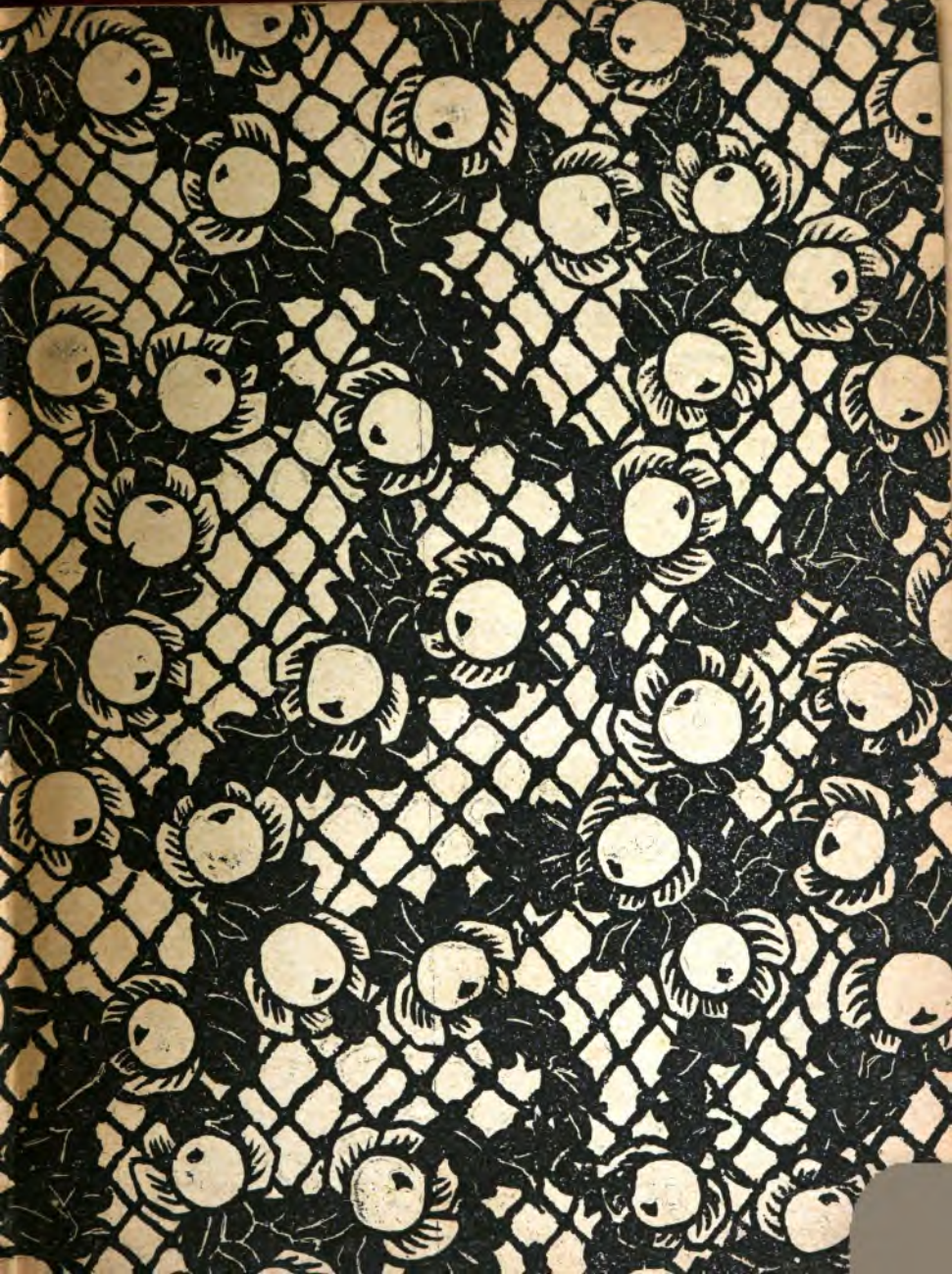

Hansine Rasmussen
Aarhus. 6-11-1915

CARL MUUSMANN:

MATADORA

CARL MUUSMANN:

MATADORA

KØBENHAVN
KUNSTFORLAGET »DANMARK«
EGMONT H. PETERSENS BOGTRYKKERI
1914

PT8175
M88M3
1914

FØRSTE DEL

KAPITEL I.

en unge Maler Hugo Hjorth, der paa det Anckerske Legat foretog sin første Studierejse i Udlandet, blev glad overrasket, da han sprang ud af Jernbanekupeen paa San Sebastians Station.

Han havde ikke tænkt sig, at den lille Rejse fra Bayonne ind over Spaniens Grænse saa hurtigt skulde faa hele Panoramaet til at skifte Karakter. Men endnu mindre havde han haabet paa strax at staa overfor et ægte spansk Sceneri i hele dets brogede Karnevalspragt. Og saa blev det første Indtryk, han modtog, dette:

Der blev lukket op for en første Klasses Kupé, hvis Silkegardiner havde været tæt trukket for, medens man i stadig Vexlen havde fordybet sig i smaa Tunnelers sorte Nat og atter var faret ud i Solens knaldende Dagslys.

Ud af Kupeen traadte nu en Dame. Hun var ikke høj, men hun syntes at være det paa Grund af Bygningens smidige Slankhed og Dragtens særlige Snit.

Hun var iført en stramtsiddende, ved Midien indsyet Robe af fint, staalgraat Klæde, over hvilket der laa en gnistrende Glans som en Silkefer-

M552478

nis. I Brystet var et Par Knapper aabnede, og en stor Buket dybfarvede Valmuer syntes at kaste rødlig Reflex op over det smalle, regelmæssige Ansigt med den matte Teint og de spillende, mandelformede Øjne. Næsen var energisk og stærkt bøjet, maaske en lille Kende for stor til de øvrige Træk, men det mærkedes ikke paa Grund af den mægtige Skygge paa den store, graa Filthat, der sad højt og skraat paa det gnistrende sorte Haar.

Denne Hat, hvis skylette Silkeslør i det skarpe Sollys kun saa' ud som en Taage, gav Skikkelsen et vist kækt, næsten udfordrende Præg. Og dette stemmede godt med de smaa, diskrete Regnbuelyn, der af og til i et kort Nu gnistrede frem mellem Hattens Strudsfjer, eller under de tynde, gennemstukne Silkehalvhandsker. En lille Dolk, hvis Hefte var besat med Rubiner, og som var stukket ind i det brede, graa Læderbælte, var som et yderligere Symbol paa, at denne Kvinde ikke appellerede til Mænds Beskyttelse.

Mænds Hyldest var hende derimod neppe imod, og blev sikkert ogsaa ydet hende i rigeligt Maal. I hvert Fald skete det i dette Øjeblik paa den mest udsøgte og demonstrative Maade.

Damen, hvis Kjoles Nederdel var temmelig kort og fodfri, havde netop stukket sin lille, elegante Fod med de graa Knappestøvler ned over Trinet, da en Mand sprang frem, og, idet han bøjede Knæ, kyssede hendes Haand. Damen smilede og traadte helt ned paa Perronen. Hun stod nu med løftet Hoved og en Dronnings Holdning, medens en tynd, graa Støvfrakke af Silke faldt bagud over hendes Skuldre som en let Kaabe.

Manden, der havde ligget i den knælende Stilling, rejste sig, og under en dyb Kompliment sagde han med et vist teatralsk Foredrag:

Skønne Donna Lola, vor Stolthed, vort Smykke, vor duftende Blomst, vor højt beundrede Dame og Dronning, vær velkommen iblandt os iaar som i tidligere Aar, modtag vort Hus og lad det være Dit saa længe som Du vil gøre Dine Slaver den Ære at færdes iblandt dem som deres ophøjede Herskerinde.

Derefter slog den Talende op med Haanden som Tegn til en halv Snes glatbarberede Mænd, der ligesom han selv bar Toreadorernes klædelige Dragt: Stramme Benklæder, kort aaben Jakke, stivede Skjortebryster, lange, smalle kulørte Slips og i Dagens højtidelige Anledning: den røde Faja, Livbæltet, der snører Taillen ind trods noget Korset.

Medens store, graa Hatte blev svungne i Luften, lød fra de glatbarberede Munde som Hilsen tre gravhøjtidelige spanske Hurraer.

Idet Kvadrillens Fører derefter ceremonielt bød Damen Armen, førte han hende gennem Trængselen, der havde dannet sig, ud til en Række ventende Karether.

Hugo Hjorth havde under dette Optrin staaet i Skyggen inde under Perronens Tag. Han havde faaet Skitsebogen frem og gjort et lille Rids over Situationen. I det samme mærkede han et Hoved over sine Skuldre og et muntert Udbrud paa Dansk:

— Naa, er Du allerede i Arbejde. Jeg havde nær ikke funden Dig i Mængden.

— Goddag Niels, Goddag! udbrød Hugo Hjorth

glad, idet han trykkede den fremstrakte Haand. Tak, fordi Du er saa venlig at komme og hente mig. Men sig mig, er der altid saadan et Postyr her?

— Nej, Du er kommen i et heldigt Øjeblik, min Ven. Det er Tyrefægterne, der henter deres udkaarne Dame Lola Montero. Hun er en bekendt Stjerne i Madrid og en af de mest begejstrede Aficionados!

— Aficionados? gentog Hugo Hjort med et næsten forskrækket Udtryk i Ansigtet.

— Ja, sagde den Anden og lo. Man vænner sig hurtigt her til at udtrykke sig teknisk. Aficionados er Fællesbetegnelsen for alle dem, der sværmer for Tyrefægtning som Spaniens gamle, nationale Sport, og som i den ser Midlet til Nationens Hærdelse og dens Bevarelse af de chevalereske Egenskaber. Lola Montero tilbringer hver Sommer en Maaned sammen med Tyrefægterne, der hylder hende som en Dronning. Og det gør Folket ogsaa. Se blot!

De to Venner var kommen ud paa Banegaardstrappen og saa nu, hvorledes Vogntoget rullede afsted under Mængdens Jubel og Blomsterregn, medens Tyrefægteren, der sad i den forreste Kareth sammen med Damen, kastede Sølvmøntstykker i Grams til højre og venstre.

— Det er en rigtig Matador? sagde Hugo Hjort og lo.

— Ja, netop Matador, svarede hans Ledsager. Det er Spaniens berømteste Espada, dens første Klinge, den mest populære Mand i Hans katolske Majestæts Kongerige, Matadoren Bombatini.

II. KAPITEL.

e to Venner gik ned over Pladsen foran Banegaarden, hvor der var fuldt af saa pragtfulde Uniformer, som man kun ser dem i Spanien og ikke mindst i San Sebastian, hvor Kong Alfons bor om Sommeren.

De sortsmudsede Droskekuske med de klædelige røde Huer prøvede ved Tegn og Tilraab at kapre de to Fremmede. Men Hugo Hjorths Ven affærdigede dem alle med nogle korte spanske Tilraab, der snart fik dem til at skoggerlé, snart til truende at knytte Hænderne.

Vennerne gik derefter ned over en bred Bro, der førte til den egentlige By. Ved Brohovedet sad i et sølle Skur en sort Municipalgardist, der med sin sølvbeslagne Hjelm paa Hovedet og sin sølvknappede Stok i Haanden knejsede saa stolt, som om han var selve Byens Vogter.

— En Fører? spurgte han, idet han med den ene Haand skuldrede Staven og med den anden pegede paa en Mand, hvis røde Næse blussede i Solskinnet som et overmodent Stikkelsbær.

Ogsaa Føreren blev allernaadigst afslaaet, og Vennerne fortsatte Vejen.

To mere forskellige Mennesker skulde man lede efter. Det var næsten, som om de havde fundet hinanden gennem Modsætning paa alle Omraader.

Hugo Hjorth var høj, slank og elegant. Han var iført et splinternyt lyst Sommersæt med hvid, guldknappet Vest; bar høj, graa Hat og havde i Haanden en Stok med fint forarbejdet Sølvhaandtag. Hans Haar var ganske lysegult, hans lille opvixede Knebelsbart næsten farveløs og hans Øjne dybblaa. Han talte kun lidt, smilede i Reglen kun halvt og havde et køligt, stille Væsen, der dog ikke savnede en Understrøm af mild Lyrik og Weltschmerz. Han hørte til de Kunstnere, hvem de Jævnaldrende beundrede mere end de Ældre, og til hvem Kammeraterne nærede større Forventninger end Lærerne.

Hugo bliver en stor Kunstner, naar han først bryder igennem Skallen! Det havde man altid sagt indbyrdes paa Kunstakademiets Elevskole. Og Hugo mente forresten det Samme selv, han udtrykte det saaledes:

— Jeg er en Søgende!

Niels var udgaaet fra en meget musikalsk Familie, hvis Medlemmer mere eller mindre havde tilhørt Teaterverdenen, dog mest i underordnede Stillinger i Kor og Orkester. Han var opkaldt efter Niels W. Gade, og han havde været bestemt til at være Musiker fra Barnsben.

— Der er Musik i mig! sagde han. Undertiden

er det, som om det spiller og synger i mine Aarer! Det er mit spanske Blod.

Og der var virkelig spansk Blod i ham, ligesom der ogsaa var spansk Klang i hans Navn, i hvert Fald i hans Efternavn, thi han var døbt Niels Castella eller rettere Niels Fernando Castella, men Fernando havde han altid udeladt hjemme, fordi han ikke vilde have, at man skulde gøre Nar af ham.

Iøvrigt havde han sit Stamtræ i Orden og nedledte sin Herkomst direkte fra en af de Officerer, der i Brandnatten mellem den 29de og 30te Marts 1808 havde været paa Koldinghus under Befaling af Bernadotte, Prins af Ponte Corvo og senere Konge af Sverrig.

Det var da ikke saa underligt, at Niels Castella havde sværmet for Spanien fra Barnsben, og at et Besøg i det Land, han kaldte sin Hjemstavn, havde staaet for ham som hans Livs skønneste Drøm.

Saasnart han havde faaet det Anckerske Legat som Anerkendelse for en lille Opera, der var bleven opført paa det kgl. Teater, var hans Beslutning strax taget: Han vilde til Spanien! Og dér havde han nu allerede turet om i fem Maaneder fra Valladolid til Gibraltar og fra Salamanca til Barcelona, medens han overalt opsamlede og studerede gamle, spanske Folkemelodier. Indtil han nu var indtruffet i San Sebastian efter Løfte.

Thi Hugo Hjorth og Niels Castella havde kendt hinanden, fra de var ganske unge Mennesker. Den Dag, da de fik at vide, at de Begge havde faaet

Rejsestipendiet, omfavnede de derfor hinanden af Glæde og lovede hinanden ved et Glas i „Bodega", at de vilde tilbringe den sidste Maaned i Udlandet sammen.

Da Hugo Hjorth havde studeret i Paris, og Niels Castella havde fartet rundt i Spanien, var den dejlige Grænseby ved den biskayske Bugt det naturlige Mødested.

Og nu rullede den lille, iltre, sortmankede Castella som et pustende Automobil ved Siden af sin Ven, medens han med store Haandbevægelser og mange Ord forklarede ham Alt, hvad de saa paa deres Vej. Han svedte, saa Vandet drev af ham, skønt han ikke bar Flip, men kun en ulden Sportsskjorte og over den en hvid Lærredsjakke. Paa Hovedet havde han en mægtig Straahat af dem, som Arbejderne gaar med i Havnestæderne, og under Hatten væltede Polkahaaret i et filtret Fald helt ned over Skuldrene. Paa Fødderne havde han nogle underlige brogede Sutter, der nærmest lignede udtraadte Morgensko, som var bleven snøret sammen med Seglgarn.

— Hvorfor skal man pynte sig, sagde han pludselig som en Art Undskyldning overfor et mønstrende Blik fra Vennen. Her er jo Ingen, der kender En, hvad Fornøjelse har man saa af det.

— Naa, hjemme pynter Du Dig da forresten heller ikke.

— Nej, hjemme! Der véd de jo, hvem jeg er. Saa der behøves det ikke.

— Senor Fernando! Senor Fernando! lød det i

det Samme med kvindelig Røst fra en Balkon, og man saa et viftende Tørklæde i Luften.

Niels rev i en Fart Næseklemmen af, saaledes som han altid gjorde, naar han skulde se langt. Saa trak han et stort, mindre propert, rødt Silkelommetørklæde op af Lommen og viftede til Genhilsen.

— Hedder Du Fernando? spurgte Hugo Hjorth forbavset.

— Ja, det er sandt! Husk paa det. Her hedder jeg altid Fernando. Det falder bedst paa Tungen. Dig maa vi ogsaa have døbt om.

———

III. KAPITEL.

uset, foran hvilket de to Venner var standset, laa højt oppe mellem Klipperne med prægtig Udsigt ned over Havet. Det var hvidt og helt igennem bygget af Sten for at holde paa Køligheden, og den var noget, man satte Pris paa idag, da Termometret viste op mod 30 Grader i Skyggen.

Kvinden var imidlertid forsvunden fra sin Balkon og kom med alle Tegn paa Velvilje og Forekommenhed styrtende imod de Fremmede ud fra den brede Stentrappe. Hun henvendte sig strax til Hugo Hjorth med mange Ord:

— Hvad er det, hun siger? spurgte Maleren sin Ven.

— Aah, hun siger saadan noget som: Blonde Mand fra Norden, hvis Haar lyser i Solskinnet som Guld, og hvis Øjne er blaa som Havet, træd over min Tærskel, mit Hus er Dit.

Og saa bruger hun en hel Del andre blomstrende Ord, som ikke betyder mere end alt andet, hvad Spanierne siger til en Fremmed ved hans Ankomst. Den egentlige Mening er, om Du

vil tage Ophold i Huset. Jeg bor der selv, og jeg har befundet mig fortræffelig i de fjorten Dage, jeg har været her. Der er endnu et Værelse til leje.

— Ja, selvfølgelig hellere end gerne. Det er da morsomst, naar vi kan bo sammen.

Medens de to Venner talte Dansk, havde Spanierinden imidlertid staaet med en lyttende, uforstaaende Mine, der gav hendes Ansigt et dumt og sløvt Udtryk. Men da nu Komponisten lod Beskeden gaa videre, opklaredes hendes runde Ansigt som af en Sol og fik et ejendommeligt, barnliggodmodigt Udtryk, medens hun med mange høflige Lader lod sine Gæster gaa foran sig.

— Det er ellers en upraktisk Skik, naar man ikke er kendt i Huset, sagde Maleren.

— Men det er en god gammel spansk Skik fra den Tid, da man var bange for, at den Fremmede skulde jage En en Dolk i Nakken.

Senor Fernando, der var husvant, var gaaet iforvejen ind i Køkkenet.

— Ja, se her spiser vi, sagde han. For det Første er det saa Skik og Brug, for det Andet er det Husets køligste Rum, for det Tredje har vi Fornøjelse af at se Senora selv lave Maden ved den blussende Ild inde i den mørke Skorsten, for det Fjerde....

— Kære, hvad bryder jeg mig om alle Dine Grunde. Dem vil jeg skænke Dig for den ene, at det jo er et aldeles enestaaende Rum i malerisk Henseende.

Hugo Hjorth var bleven staaende midt paa Gul-

vet og saa sig omkring. Køkkenet lignede nærmest en Kælder, paa hvis Vægge der overalt lyste store Kobberkar med stærk rødlig Glans. I Skorstenen, der laa sort og dyb, brændte langt inde en Ild, der sendte sine blaa spillende Slangetunger i et Bundt op under den sorte Lergryde.

Gennem et Hjørnevindue, der var meget dybt, skar en Stribe af Sol som en Kniv gennem Mørket med Millioner af regnbuefarvede Støvgran, der vrimlede mellem hverandre som en Myretue af Dværgkolibrier.

Fra Vinduet, der halvvejs dækkedes af brun grønt Løv, saa man i Diorama et Udsnit af den biscayske Bugt med de gamle, skumle Fæstningsværker, der indrammer en altid lys, klar og gennemsigtig blaa Sø, hvis smaa Bølger fjærnt ud ruller som lange, hvide Perlehalsbaand.

Husfruen havde imidlertid været travlt beskæftiget inde i den sorte Skorsten, og de to Venner havde taget Plads ved det store Træbord, der stod midt paa Gulvet.

— Nu skal Du smage spansk Mad! udbrød Komponisten begejstret. Ja, den gode Senora Carmen forkæler mig.

— Hedder hun Carmen, det er meget poetisk.

— Ja, hjemme. Men her hedder hveranden Pige Carmen. Hun hedder Carmen Mazzanti, hvad der ikke er meget sjældnere end Rikke Madsen i København, ligesom der her er omtrent ligesaa mange Castellaer, som der er Olsener hos os.

Senora Carmen var nu kommen hen til Bordet. Hun holdt i Hænderne en stor Lerpotte, som hun

med en ægte Husmoders stolte og hemmelighedsfulde Mine satte midt paa den dugløse Plade. Hendes Ansigt blussede. Hun havde bare Arme, og det hvide Bluseliv var skaaret langt ned i Brystet. Hendes Former var runde og buttede og hendes mørke Øjne godmodige som et Barns. Der var over hendes Ansigts Udtryk, hendes Tale og hendes Latter en vis Naivitet, der særlig for et kunstnerisk Gemyt ikke kunde være uden Ynde.

— Og hvad hedder Deres Ven, Senor Fernando, spurgte hun, og lo med sine smaa, hvide Tænder, saa det formelig lysnede i Mørket, hvor hun stod.

— Ja, han hedder... Hugo.

— Naa! saa er De maaske i Famile med den berømte Victor Hugo.

Maleren rystede benægtende paa Hovedet, men Komponisten sagde glad:

— Det er ligemeget. Nu kan hun huske Dit Navn, det er det Vigtigste. Har De for Resten læst Noget af ham, fortsatte han henvendt til sin Værtinde, der var ved at øse op.

— Aah jo! I min Barndom boede jeg tit i flere Maaneder paa den anden Side Grænsen hos en Familie, vi havde. Deres Yndlingslekture var „Galejslaven".

— Saa kan De ogsaa Fransk? spurgte Komponisten.

— Til Husbehov.

— Og Du har vel ogsaa lært Fransk i Paris? henvendte han sig til Maleren.

— Saa la la!

— Det er storartet, udbrød den lille iltre Komponist, medens Haarene fløj ham om Ørerne. For jeg kan ikke et Ord Fransk.

— Hvorfor er det saa storartet?

— Jo, for saa kan Du tale Fransk med Senora Carmen, uden at jeg forstaar det, og hun kan tale Spansk med mig, uden at Du forstaar det, og jeg kan tale Dansk med Dig, uden at hun forstaar det. Paa den Maade kan vi baade tale med hinanden og bagtale hinanden, ligesom vi har Lyst. Det er den allermorsomste Form for Konversation: den trekantede.

Og nu skal vi have en rigtig fin Flaske ægte gammel Xeres til Velkomst og bagefter en dejlig let Manzanillo fra det nu tabte kubanske Paradis.

Skaal!

———

IV. KAPITEL.

aaltidet var gaaet som en Fest, saadan som Maaltiderne i Syden altid er det for Nordboere, for hvem Vinen paa Bordet, de mange smaa Retter og den over alle Bredder bugnende Frugt synes at forvandle selv den billigste Middag til en stor Diner.

Castella havde fortalt Senora Carmen, at hans Ven var en dygtig Kunstner, der engang vilde blive verdensberømt, og som maaske vilde male hendes eget Kontrafej og forære hende det til Erindring, dersom han blev rigtig tilfreds. Senora Carmen var i den Anledning allerede begyndt at rette lidt paa sin huslige Paaklædning, medens Komponisten havde let og forsikret hende, at hans Ven netop syntes allerbedst om hende i Arbejdstøjet.

Hugo Hjorth havde til Gengæld for den gode Omtale, som han kunde mærke, at han havde faaet, talt for vidtopspilede Øren til Senora Carmen om Niels Castella. Han havde berettet, at Senor Fernando havde haft stor Sukces paa den kongelige Opera i Danmarks Madrid, og at han tillige var en udmærket Musiker.

Senora Carmen havde paa sin Side med mange Lovord indrømmet dette og berettet om, hvor herligt det var, naar Natten faldt paa, og alt blev stille, at høre Senor Fernando sidde paa sin Balkon og spille paa Guitar. Baade alle Slags lystige spanske Folkemelodier og vemodige Sange fra hans eget Land. Men de lød rigtignok alle som Salmer, saa Folk var vist meget alvorlige og religiøse deroppe. Endelig havde Senora Carmen talt saa begejstret om den nordiske Kunstners ejendommelige og interessante blonde Ydre, at Senor Fernando næsten blev utaalmodig, hvorefter Senora Carmen hurtigst havde skiftet Emne.

De to Venner havde ogsaa talt endel indbyrdes, især medens Husmoderen med Mellemrum var optaget henne ved Skorstenen. Komponisten havde udviklet megen Varme i Omtalen af sin Værtinde, der var saa munter og ligefrem, og som først og fremmest var saa fornuftig og økonomisk. Selv af de tarveligste Ting, som hun købte paa Torvet, kunde hun lave noget velsmagende.

— Kunstnere trænger s'gu' til Mad og Drikke ligesom Helte! Saaledes sluttede Castella sit Foredrag, og Hugo Hjorth syntes, at der næsten var Glød i Vennens Øje, medens han klinkede med sin Værtinde, der fandt, at denne danske Skik var saa morsom.

— Hvem er hun iøvrigt? spurgte Hugo Hjorth, medens Husmoderen tilberedte Desserten.

— Hun er Enke efter en Officer, der faldt i den spansk-amerikanske Krig, efterat de havde været gift i et halvt Aar. Nu maa hun ernære sig af en lille Pension og af at holde Pension. Haha! Skaal!

— Og der er ingen Børn?

— Nej! svarede Castella næsten bebrejdende.

Der indtraadte en lille Pavse, den første indtil nu, men heldigvis kom Senora Carmen i det Samme tilbage med en Ret, der saa højst ejendommelig ud. Den lod høje, blaa Flammer stige i Vejret, saa at der i Mørket næsten faldt et Dødningeskær over hendes friske Ansigt. Den flammende Ildkage blev stillet midt paa Bordet, hvor den vedblev at brænde med lange, blaalige Tunger.

— Den minder min Sandten om en Bolle Punch! udbrød Castella glad. Naar jeg ser saadan en, kommer jeg altid til at tænke paa glade Aftener hjemme i „Attende November".

— Ja! sagde Senora Carmen stolt over at have forstaaet det sidste Ord. Det er meget kedeligt, at Senor Fernando allerede skal rejse til November. Jeg har bedt ham saa meget om at blive. Her er saa dejligt i November og ikke saa varmt. Og saa kunde det maaske ogsaa være, at han kunde faa opsporet, hvor Skatten er. Tænk, sikken en Lykke, om han fandt Skatten.

— Skatten! Leder Du efter en Skat, Niels? busede det ud af Maleren.

Den lille Komponist blev ildrød i Hovedet, som om han var en Skoledreng, der bliver grebet i Snyderi. Hvem har talt om en Skat?

— Det gør Senora Carmen.

— Det burde De ikke have gjort, Senora.

— Gud, var det en Hemmelighed, Senor Fernando? Skulde jeg ikke have talt om det? Jeg troede Senor Hugo var en hæderlig Mand, der ikke vilde tage den fra Dem.

— Vist saa. Det vil han heller ikke. Den Historie kan Du faa en anden Gang, fortsatte han endnu lidt flov, men sprang pludselig glad op, da man gennem det aabne Vindue hørte stærke Knald og saa den hvide, solbeskinnede Røg af Bomber, der kastedes op i Luften.

— Om en halv Time begynder Tyrefægtningen. Maa jeg invitere Herskaberne. En bedre Introduktion kan Du ikke faa!

— Nej, hvor det er pænt af Dem, Senor Fernando, udbrød Senora Carmen saa henrykt, som vilde hun flyve Komponisten om Halsen. Jeg har ikke været til Tyrefægtning, siden min Mand døde for 3 Aar siden, og det var dog i sin Tid min bedste Fornøjelse. Lad os se, hvem der optræder, tilføjede hun og greb en Plakat, der var kastet ind ad Døren, og som laa paa en Stol.

Bombatini optræder. Den store Bombatini! Det har været mit Livs højeste Ønske en Gang at faa den berømte Bombatini at se. Aa Gud! De kunde ikke gøre mig en større Fornøjelse. Jeg er ude af mig selv af Glæde.

Nu skal jeg stille Kaffen ud til Dem paa Balkonen, Senores, og om tyve Minutter skal jeg være pudset og pyntet i Stadsen.

Med disse Ord forsvandt Senora Carmen med et overstadigt Kniks, og Komponisten sagde med næsten smægtende Stemme, idet han saa efter hende:

— Er det nu dog ikke velsignet, naar man kommer fra al vor hjemlige Blaserthed og Frygt for at give sig hen, at se Folk, der kan være saa straalende glade for saa lidt?

Og Hugo Hjorth nikkede stille, men bifaldende.

V. KAPITEL.

De to Venner sad længe tause paa Balkonen og stirrede ud over det blaa Vand og den gule Sandkyst, paa hvilken man saa Herrer og Damer bevæge sig mellem hverandre i de stramme, stærkt farvede Badedragter, medens Børnene soppede barbenede i Havstokken eller byggede Fæstninger op i Sandet.

Saa sagde Hugo Hjorth endelig:

— Hør, sig mig, Niels, hvad er det med den Skat. Det lød saa underligt, og det gjorde et saa stærkt Indtryk paa Dig, da jeg berørte Sagen, at jeg ikke har kunnet faa den ud af Hovedet. Du har vel ikke oplevet et Eventyr, et rigtigt Eventyr, et af dem, som alle sukker efter, naar de er paa Rejse?

— Ja, Du er jo min Ven, og vi er i Udlandet, hvor man betror sig mere til hinanden end hjemme. Saa lad mig da hellere fortælle Dig det Hele, skønt det maaske vil forekomme Dig at være noget dumt Vaas og Hjernespind. Carmen greb det strax med sin stærke og livlige Fantasi, da jeg en Aften kom til at fortælle hende det. Hun tror, at jeg ikke tænker paa andet end den Skat,

og at jeg altid har den i Hovedet. Jeg har virkelig kun ofret den en ganske flygtig Interesse, medens jeg har været her, selv om jeg selvfølgelig for en Sikkerheds Skyld har spurgt mig for. Man skal jo dog holde Lykken en Bagdør aaben, som den kan komme ind ad, hvis den ikke har Lyst til at gaa ad Hovedtrappen.

— Lad dog være med alle de Undskyldninger, Menneske. Du gør mig ganske nervøs af Spænding.

— Godt. Lad mig saa gaa lige til Sagen.

Min Oldefader hed ligesom jeg Fernando Castella. Der findes endnu i vor Familie et Billede af ham, og han synes at have været en ualmindelig smuk Mand, der nok kunde gøre Indtryk paa Damerne.

— Ligesom Du!

— Naa ja! Selv om jeg ikke er nogen martialsk Skønhed, saa har jeg dog alligevel et vist Kvindetække. Men nok om det!

Min Oldefader var født i Toledo den 4. Maj 1784. Han blev Løjtnant og fulgte med det Kontingent af spanske Tropper, som Napoleon sendte til Danmark under Kommando af Bernadotte.

Han blev sammen med en Del andre Spanioler indkvarteret paa Koldinghus, hvor Kong Christian VII af og til opholdt sig med sit Hof.

Min Oldefader forelskede sig i en lille allerkæreste Hoffrøken, der boede i Kolding, men hvis Forældre var velstaaende Købmandsfolk i København.

Under de urolige Tider blev den brave køben-

havnske Borgerfamilie ganske naturlig ængstelig for sin lille Annie — det var min Oldemoders Fornavn — og til hendes store Sorg tog de hende derfor tilbage til Hovedstaden.

Adskillelsen pustede endnu stærkere Ild i de Elskendes Lidenskab, og den 28. Marts 1808, Aftenen før de spanske Soldater ved Uforsigtighed stak Slottet i Brand, deserterede min Oldefader fra sin Afdeling, for at flygte til København.

Det var vanskelige Tider, men Spanierne var jo i hvert Fald officielt vore Venner og Beskyttere, og det lykkedes min Oldefader at naa til København forklædt som Fisker, efterat han undervejs havde oplevet mange Eventyr, som han selv har beskrevet i en Art Memoirer.

Det var i Begyndelsen af April. Annies Forældre vidste ikke noget om deres Datters Kærlighed til den unge Spanier, med hvem hun mødtes hemmeligt. Da hun var saa nogenlunde sikker paa, at hendes Forældre i hvert Fald ikke foreløbig vilde give deres Samtykke til Forbindelsen med en Mand, der maaske var en Eventyrer, saa samtykkede hun i at lade sig bortføre.

Natten mellem den 9. og 10. April lykkedes det da min Oldefader under mange Farer at slippe bort med sin Brud i et lille Fartøj, der velbeholdent bragte Parret til Rygen. Herfra fortsatte de Rejsen videre gennem Tyskland og slog sig under et paataget Navn ned i Warschau.

Det viste sig, at min Oldefader havde gode Forbindelser og tillige var en dygtig Mand. Af Breve, som hans Hustru sendte hjem til sine Forældre

for at indlede en Forsoning, syntes det at fremgaa, at hun var overordentlig lykkelig i sit Ægteskab, der var velsignet med to Børn, en lille Pige og en lille Dreng, af hvilke den sidste var min Bedstefader.

Imidlertid maa min Oldefader dog ikke have været nogen særlig stadig Natur, eller i hvert Fald har der vedblivende været Lyst til Eventyr i ham. I Oktober 1812, da Krigstrompeten atter lød, traadte han ind mellem Napoleons Tropper og gik med paa Toget til Rusland.

Senere har man aldrig hørt noget til ham. Han har antagelig som saa mangen anden brav Soldat fundet sin Død ude i Sneens Ødemarker.

Hans Hustru udsonede sig herefter let med sine Forældre, der inderlig længtes efter at gense deres Barn og se deres Børnebørn. Hun solgte, hvad hun ejede i Polen, og vendte tilbage til København, hvor hun døde i nette, men tarvelige Kaar.

Som Kunstner har jeg selvfølgelig altid interesseret mig levende for mine Oldeforældres romantiske Kærlighedshistorie, og jeg har gjort alt for at opdrive, hvad jeg kunde faa fat paa af gamle Billeder og Breve, der endnu maatte være i Familiens Eje. Jeg fik da ogsaa efterhaanden samlet et helt lille Arkiv, deriblandt en Pakke gulnede Papirer, som jeg studerede med Interesse.

Denne blev endnu yderligere ansporet, da jeg i et Brev, der var skrevet til min Oldemoder fra min Oldefader, medens han var paa Rejse, fandt Antydninger af, at han under sit Ophold i København i April 1808 havde nedgravet et større Pen-

gebeløb et eller andet Sted i Nærheden af København.

Om Skattens Størrelse stod der intet, heller ikke om, hvor Nedgravningen havde fundet Sted, men i et andet Brev var der atter en Hentydning, og af denne syntes det at fremgaa, at der var et Firma Cristobal Cordova & Co. i Barcelona, som kendte noget til Sagen.

Under mit Ophold her i Spanien har jeg da ganske naturligt været optaget af at prøve paa at finde Nøglen til Gaadens Løsning, for at jeg kunde hæve Skatten, der i høj Grad vilde interessere mig, selv om Beløbet ikke skulde være saa særlig stort. En Dag kom jeg da til at berøre Sagen overfor Senora Carmen, der, som sagt, med sin livlige Fantasi strax har udmalet sig, at det drejede sig om en Skat, der kunde gøre mig til Millionær.

— Naa, det lyder jo forfærdelig spændende. Og hvad Resultat er Du saa kommet til?

— Ja, ser Du, saasnart jeg kom til Barcelona...

— Nu er jeg færdig! lød i det samme en munter Stemme, og Senora Carmen stod midt i Døren, straalende i sin fineste Søndagspuds.

Komponisten havde i samme Øjeblik glemt baade Historien og Skatten, og idet han henrykt betragtede den lille, glade Spanierinde i hendes klædelige stærktfarvede Kostume og med Roser i det kulsorte Haar, sagde han til sin Ven:

— Er hun nu ikke dejlig.

Saa kørte de alle Tre til Tyrefægtning.

VI. KAPITEL.

et store Vogntog med Lola Montero og Bombatini i Spidsen var imidlertid draget ad den prægtige Akasie-Allé langs Stranden til en stor paladsagagtig Bygning, der laa højt mellem Klipperne.

Paladset var af Marmor, der i sin Tid havde været hvidt, men som Vejr og Vind nu havde overgydt med en forvitret, næsten truende graa Patina, mod hvilken de dybrøde Roser, der slyngede sig op ad Espalieret, saa ud som Pøle og Pletter af Blod.

Engang havde dette Palads været i en fornem spansk Families Eje. Slægtens Ahner gik tilbage til selve Christobal Colon, og deres barske Ansigter stirrede onde gennem Hjelmgitteret ned paa den nye Ejer og hans vilde Hof.

Thi Bombatini havde købt Paladset af den sidste Grande, som derefter var taget til Paris for at øde Slægtens resterende Kontanter og dø i luvslidt Fattigdom.

Bombatini saa aldrig paa Skillingen, og han behøvede det heller ikke. Han var jo i Øjeblikket Spaniens Matador, og en saadan tjener i Reglen

sine 150,000 Pesetas om Aaret. Mindre havde Guerra, Reverti og Mazzantini aldrig ladet sig nøje med, og Bombatini var fuldt saa populær som de.

Iøvrigt kunde han hverken læse eller skrive, end ikke sit eget Navn. Naar han undertegnede en Kontrakt, signerede han den kun med et Kors, som han selv paastod var en Toledoklinge.

Alt Skriveri overlod han til sin Yndlingstjener Joseph, der havde et snu, forslagent Væsen og et gemytligt Gavtyvefjæs. Hvad han tjente vidste ingen; at det var umaadelige Summer, vidste alle. Men Joseph, der havde Frisprog, svarede altid uden Betænkning, naar hans Herre en sjælden Gang opholdt sig over en Udgiftspost:

Min ædle Herre bliver dog loppet for alt, hvad min ædle Herre tjener. Er det saa ikke bedre, at jeg lopper min ædle Herre, end at andre gør det. Thi min ædle Herre vil engang blive gammel og fattig, det ske sent, og saa kan min ædle Herre altid banke paa min Dør.

Bombatini blev mærkelig nok aldeles ikke fornærmet over denne fripostige Tiltale, men sagde med en ligeglad Tanke paa Fremtiden:

— Ja, lad mig se, Joseph, at Du ikke glemmer det. Men jeg falder forhaabentlig en Dag paa Ærens Mark. Bed saa en Bøn for mig til vor Skytshelgen Vigen del Carmen og bevar mig i trofast Erindring.

Naar Bombatini talte saadan til sin Tjener, gik der et Udtryk af dyb Smerte over Josephs Gavtyveansigt, og idet han greb Matadorens Haand og kyssede den, udbrød han lidenskabeligt:

— Min ædle Herre maa ikke tale saadan til mig. Naar jeg hører den Slags Ord, kan jeg ikke lade være at græde.

Og virkelig faldt der fra Josephs ellers saa skælmske Øjne to store klare Taarer ned over Bombatinis med kostbare Ringe tæt besatte Hænder, og der var atter den bedste Forstaaelse mellem Herre og Tjener.

Idag var Joseph rigtig i sit Es. Det var en af hans store Dage. I Paladsets gamle pragtfulde Riddersal stod han i det for ham særlig komponerede Gallaliberi bag sin ædle Herres Stol og opvartede kun ham og hans skønne Borddame, Madrids Stjerne, Lola Montero.

Og naar Maaltidet var færdigt, naar den franske Koks lækre Retter var forsvundne af Sølvservicet, og de ædle Vine var drukket ud af de slebne Krystalglas, saa vidste Joseph, at gyldne Drikkepenge vilde regne ned over ham.

Aldrig havde han da været mere vævet og adræt end idag, og aldrig havde hans ædle Herre været i bedre Humør. Han drak og spiste og hilste paa sine muntre Gæster, thi Bombatini hørte ikke til de Matadorer, der øver Afhold, før de møder Tyren.

Pludselig bøjede Joseph sig ned over sin Herre og hviskede ham et Par Ord i Øret, og imod al spansk Skik rejste Bombatini sig fra Bordet og forsvandt uden saa meget som en Hilsen. Ingen af Gæsterne sagde et Ord, ingen fulgte ham med Blikket, thi de vidste, at dette vilde irritere deres Vært, som vilde have Lov til ubemærket at begaa

dette eneste Brud paa sin fyrstelige Gæstfrihed.

Bombatini maatte nemlig have en Lur paa en Time, før han tog afsted til Kamp. Paa Slaget to trak Joseph derfor et mægtigt, diamantbesat Guldur op af Lommen og holdt det hen for Matadoren, der nikkede og derved modsagde det ondsindede Rygte, der var udspredt, at han ikke kendte Klokken.

Saasnart Bombatini var forsvundet, rejste den unge Marquis de Plane sig og tog som Vicevært Plads ved Lola Monteros Side.

Marquien var en smuk Mand med fine Manerer og et Par ejendommelige fløjelsbløde Øjne, i hvilke der kun tændtes Ild, saasnart de dvælede paa Kvinder.

Naar han var sammen med Mænd, var der en ejendommelig lidenskabsløs Ro over hans Væsen; og Bombatini, der ikke var nogen stor Psykolog, ansaa ham ikke for at være en farlig Rival. Han saa ham derfor gerne i sit Hus, fordi det i høj Grad smigrede ham at være Ven med en Adelsmand af en virkelig fin gammel Slægt. Marquis de Plane hørte nemlig til den ikke ualmindelige Type paa moderne franske Monarkister, der efter at være sat udenfor enhver politisk Indflydelse i den tredie Republik har ladet al Interesse gaa over paa Automobilkørsel, Luftsejlads, Væddeløb og Tyrefægtning. De søger i Sporten et Surrogat for svundne Tiders ridderlige Idræt paa Turneringspladsen.

Marquis de Plane bøjede sig med en galant Kompliment frem mod Skuespillerinden; Fløjels-

glansen gled af hans melankolske Øjne som paa en Ugle, naar den lukker sin Hornhinde op:

— Skønne Lola! sagde han sagte, hvor har jeg dog længtes efter dette Øjeblik, da jeg kan faa Lov til at tale til Dem og lægge mit Hjerte for Deres Fødder. De véd ikke, hvor jeg lider, naar jeg ser Dem sammen med den Slagtersvend; thi Slagtersvend, det er og bliver han dog, om han saa hundrede Gange kaldes Matador og bor i et fyrsteligt Slot.

Lola Montero, der var vant til at modtage et Par Kærlighedserklæringer om Dagen, ikke mindst naar hun var mellem Tyrefægterfolkene, lænede sig tilbage og lo, medens hun kølede sig med Viften.

— Ja, ja, lille Marquis, sagde hun, jeg vil nu alligevel ikke bytte den Slagtersvend bort for en hel Snes Adelsmænd.

———

VII. KAPITEL.

rokosten var forbi. Det glade, højrøstede Selskab havde spredt sig inde i den store Have, hvor hvide Marmorstatuer lyste mellem Palmer og Piniers mørke Blade.

I en lille, kølig Grotte, hvis Indgang var halvt dækket af nedhængende, filtret Vinløv, havde Lola Montero søgt Rekreation for den anstrengende Flirt, der bølgede om hendes skønne, efterstræbte Skikkelse.

Hun laa nu i en Art Hængekøje, der kun var dannet af en tarvelig Bastmaatte, og hun følte Velvære ved Ensomheden, medens hun kastede Røgen i Vejret fra sin ægte Havannacigaret.

Det raslede i Løvet, der gled til Side, og Marquis de Plane traadte ind i Mørket, der næsten blændede ham ovenpaa det stærke Solskin udenfor.

Lola Montero syntes aldeles ikke at blive forbavset. Der var snarere lidt Utaalmodighed i Stemmen, da hun sagde:

— Naa, man maa da heller aldrig faa Lov til at være alene et Øjeblik.

— Nej! Naar man er saa skøn som De, Senorita Lola, har man ikke Lov til at unddrage sig Mændenes Blik, til hvis Husvalelse Vor Herre har skabt Dem.

— Det er ellers haarde Betingelser! svarede Skuespillerinden og lo. Men naar De ikke kan undvære Synet af mig, saa sæt Dem i hvert Fald derovre paa Mosbænken. Jeg vil helst have Dem lidt paa Afstand. Jeg er ikke rigtig sikker paa Dem i Mørke.

— Senorita! udbrød Marquien med en let Bebrejdelse i Stemmen. Jeg er først og fremmest Adelsmand.

— Naa, ja, godt Ord igen. Men hvad er det saa, De vil mig; thi De er vel ikke kommen alene for mine smukke Øjnes Skyld.

— Aah, Senorita! For de Øjne kunde jeg gaa i Døden, men det er rigtigt, jeg er ikke kommen udelukkende for at faa Lov til at bade mig i deres Glans. Jeg er ogsaa kommen for at gentage for Dem, at Bombatini er en Mand, der er uværdig til Deres Kærlighed.

— Hvem taler om Kærlighed, min gode Marquis?

— Ligemeget! Han er uværdig til den varme Interesse og store Ømhed, med hvilken De omfatter ham.

— Og hvorfor det?

— Fordi, som jeg før sagde, han kun er en simpel Slagtersvend. Fra Barnsben har han gaaet i Slagterierne i Toledo og faaet Lov til at øve sig paa Kreaturerne, indtil han tilsidst opnaaede den Færdighed, han nu har, til at slaa en Tyr ihjel.

— Og det regner De ikke for noget, min kære

Marquis. Hvad øvede Deres store Forfædre sig paa? De Forfædre, af hvem De er saa stolt. Paa at slaa Mennesker ihjel. Og naar De havde opnaaet den Færdighed, saa var de Riddere uden Frygt og Dadel.

— Men de kunde andet og mere.

— Mange af dem kunde næppe andet end føre en Klinge.

— Godt, lad saa være. Der var maaske ogsaa nogle af dem, der ikke kunde andet, men det var Folk med Mod.

Lola Montero rejste sig halvvejs op i Hængekøjen, og medens hun støttede sig paa Albuen, saa hun gennem Mørket hen paa Marquis de Plane og sagde:

— Nej hør! Nu begynder De virkelig at interessere mig. Er der Noget, jeg sætter Pris paa, saa er det Modet, paa Modet og kun paa det. Alle andre Egenskaber hos en Mand er mig ligegyldige, thi har han Modet, det store Mod, saa gennemsyrer det hele hans Karakter og sætter sit Stempel paa alle hans Handlinger. En Mand, der er modig, han er altid stolt, uegennyttig og ærbødig mod Kvinden, en Mand, der er modig, er ude af Stand til at begaa en lav Handling. En Mand, der er modig, alene han er i Stand til at bringe et Offer, om saa Ofret var Livet selv.

Derfor vilde jeg ogsaa godt kunne have elsket en af Zaragossas lasede Saracenerhelte og ladet ham faa Oprejsning for hans Lidelser i mine Kærtegn. Men hvor finder man Helte i vore Dage i Spanien? Mellem Soldaterne? Aah lad os ikke

tale om dem; aldrig har mit Hjerte blødt, som under Krigen med Amerika, da sammenløbne Yankeer jog Spaniens Hær paa Flugt og erobrede selve den store Christobals Grav.

Nej, Modet, Marquis, det findes i Spanien kun paa Torospladserne, thi Tyren kender ikke til Skaansel. Tyren er Faren selv, og Matadoren er Modet selv. Den Dag, Tyrefægtningerne blev forbudt i Spanien, var det ude med Modets store Exempel, og Spanieren vilde have opgivet sig selv, hans Saga var ude.

Derfor beundrer jeg Tyrefægterne, derfor færdes jeg iblandt dem, selv om de ikke alle har en Adelsmands fine Manerer, naar de spiser og drikker; derfor omfatter jeg en Mand som Bombatini, selv om han kun er en almindelig Slagtersvend, med en næsten national Stolthed, og derfor forbavses jeg, saa jeg er ved at tabe Næse og Mund, naar De i Deres blinde Jalousi tør antyde, at han ikke er modig. Han er en Helt!

Med disse Ord, som Lola Montero vidste ikke kunde modsiges, lænede hun sig atter tilbage, træt og varm af at tale. Hun havde ikke ventet, at Marquien atter vilde tage Ordet, men at han vilde føle sig sønderknust af hendes Bevisførelse.

Hun blev derfor ganske betuttet, da hun hørte Marquien le og sige:

— Undskyld, at jeg maa have en anden Mening end De, skønne Senorita, men jeg taler virkelig ikke af Jalousi men af Erfaring. Jeg har ofte iagttaget saavel Bombatini som andre Matadorer paa nært Hold, og jeg har bemærket, at mange af dem snarere er fejge end modige.

De har en Slags Mod, det er rigtigt. De har Vanemod. De er fra Barnsben bleven stillede overfor en bestemt Fare, og de har lært, hvorledes man skal møde den, og hvorledes man skal tjene Penge derved. Deres virkelige Mod er ikke større end deres, der daglig passer en farlig Maskine, løber paa Tage som Skorstensfejere eller omgaas Sprængstoffer. Det er ikke Mod, der faar dem til at gøre deres Dont uden Nervøsitet. Det er Blaserthed overfor en kendt Fare.

Det virkelige Mod, Senorita, det Mod, som De saa absolut og saa berettiget beundrer, det fordrer mange Egenskaber hos en Mand, mange gode Karakterens Egenskaber, og det viser sig overfor alle Farer, baade fysiske og moralske, men ikke blot overfor en ganske enkelt Slags. Tyrefægtningsdristighed er ikke nok som Prøvesten paa Modets Guld.

Tænk paa Deres egen Stand, Senorita. Den bestaar dog for Størstedelen af Folk, der sjælden roser sig af stort personligt Mod, og dog bevæger de samme Folk sig paa en Scene, hvor Lemme, Kulisser, Sætstykker, Lys og brandfarlige Sager rummer Hundrede af Farer, som Ingen af dem ænser.

Lola Montero havde lyttet opmærksomt til:

— Jeg synes næsten, der er noget i det, De siger, Marquis! Det har jeg aldrig tænkt over.

I det samme lød tre vældige Gongonslag. Bombatini havde sovet ud. Det var Signalet, der lød til, at Selskabet skulde samle sig.

Man skulde alle køre til Torospladsen.

VIII. KAPITEL.

er er Byer i Spanien, som ikke har en Skole, men der er ikke den mindste Flække, som ikke har en Torosplads.

Den er opført af Kommunen, der ejer den og administrerer den under Borgmesterens Overledelse. Sæsonen for Tyrefægtningen er fra Paaske til September, og paa Helligdagene finder de største Kampe Sted, efterat man gentagende forgæves har prøvet paa at indskrænke deres Afholdelse til Hverdagene.

Torospladsen lejes af Kommunen ud til Tyrefægterselskaber, hvis „kunstneriske" Direktør er Matadoren, der undertiden har en Impresario ved Siden af sig. Denne lønner da Trupens Medlemmer, hvis Antal i Reglen er fra 13 til 16 foruden underordnet Personale, der leveres af den lokale Ejer af Torospladsen.

Hvad en Matador tjener, faar man en Forestilling om, naar man exempelvis hører, at den populære Espada Guerrita i 1896 stod for en aarlig Indkomst af 306,000 Pesetas, der var tjent paa

68 Forestillinger eller Corridas, som de med et teknisk Navn kaldes.

Af det øvrige Selskab kaldes Matadoren, hvis Opgave det er til Slutning at nedlægge Tyren, altid med det ærbødige Navn Mæstro, og hører han til de Dygtige i sit Fag, lystres han som en General.

Trupen eller Cuadrilla'en har da ogsaa en Art militærisk Organisation. Den tæller i Reglen foruden Matadoren: 4 Banderilleros, der har smaa piggede Stave, som det gælder om ved et behændigt Trick at anbringe paa hver Side af Dyrets Hals; 4 Piccadorer, der er beredne, og som er forsynede med Lanser, paa hvilke der dog er anbragt en Gummibold et Stykke oppe, for at man ikke ved en Fejltagelse, som et spansk Publikum aldrig vilde tilgive, skal komme til at dræbe Tyren for tidligt; endvidere 4 til 6 Capeadorer, der med deres røde Klæder hidser Dyret og faar det til at forlade sit Bytte, naar det i vildt Raseri har kastet sig over en falden Rytter eller er i Færd med at bringe selve Matadoren i Fare.

Man maa paa Torospladsen i høj Grad stole paa gensidig Hjælp, og Personer, mellem hvem der er Uvenskab, maa derfor efter Reglerne ikke være i samme Kvadrille.

Risikoen er ingenlunde ringe. Der forekommer om Aaret 130 Ulykkestilfælde med 8 à 10 Dødsfald.

Til en fuldstændig Trup hører endelig en saakaldt Puntillero, der giver den saarede Tyr Naade-

stødet, hvis Matadoren ikke har formaaet at dræbe den. En Corrida, ved hvilken Puntillero'ens Assistance paakræves, betragtes altid som mislykket, og hilses med en Regn af Skældsord fra Publikums Side.

Arenaen er overalt af samme Størrelse. Det er en langagtig Manege, der er 200 Fod i Tværsnit. Den er omgivet af en 5 Fod høj Barriere, bag hvilken Tyrefægterne ved et behændigt Spring kan redde sig ned i en 6 Fod bred Gang, der løber rundt om Manegen. Til denne er der 4 Veje: For Tyren, for Rytterne, for Tyrefægterne og for de døde Dyr, der slæbes ud af et Spand Heste, som piskes frem af røde, bøddelagtige Knægte med blaa Buxer og lange, smækre Pilekviste i Hænderne.

Bag den rundtløbende Gang, i hvilken Tyren undertiden i sin Ophidselse forvilder sig ned og fremkalder Panik, hæver Tilskuerpladsen sig saa højt, at Publikum kan sidde i absolut Sikkerhed.

Denne Tilskuerplads er ofte meget pragtfuldt udstyret med Søjler og Loger som et gammelt romersk Amfiteater. Den største i hele Spanien er den i Sevilla, der rummer 20,000 Mennesker. Den i San Sebastian er kun halv saa stor, men en af de eleganteste, af Hensyn til det fine Publikum, der samles ved det mondæne Badested.

Idag, da Klokken var lidt over fire, var alle Pladser optagne af et uroligt bølgende Publikum, som spiste, drak og snakkede højrøstet i Munden paa hverandre.

I dette Publikum havde Hugo Hjorth og Niels

Castella faaet en Plads ligeoverfor Præsidentlogen med den lille glædestraalende Senora Carmen midt imellem sig.

Nede i den lange Gang med Garderoberne var Joseph ifærd med at klæde sin ædle Herre paa. Han var meget optaget og svedte store Dugdraaber, medens han fuldførte denne vigtige Akt. Matadoren skulde nemlig først have to Par tykke Trikotbenklæder udenpaa hinanden, og de skal slutte saa stramt som et Aaleskind uden den mindste Fold. Dette sker ikke blot for at vise Formen, men ogsaa fordi blot den mindste Rynkning i Stoffet kan faa Tyrens Horn til at hænge fast og flaa Kostumet. Over det dobbelte Trikot, der ofte tages vaadt paa for at forøge Stramningen, smyger den blanke Silke sig derefter saa tæt som en Hud.

Joseph var endelig bleven færdig med at klæde sin Herre paa, og Bombatini stod nu i hele sit pragtfulde, guldbroderede Skrud med kødfarvede Strømper og den røde Faja bundet stramt om Livet.

Under Baretten var hans Haar sat op i den saakaldte Coleta, der er ligesaa obligatorisk for Tyrefægtere som Tonsuren for en katolsk Munk.

Han gik nu ind i sit lille Huskapel og knælede for sin Skytspatron: Vigen del Carmen, hvis Billede var anbragt paa et Alter, som var forsynet med en brændende Lampe.

Paa Kirkeuret slog Klokken fire.

En Bifaldsstorm brød løs, medens Borgmesteren

traadte ind i Præsidentlogen og viftede med et hvidt Tørklæde.

Der lød et Trompetstød, skingrende og kaldende som Svar.

Bombatini slog en sidste Gang Korsets Tegn for sig. Saa rejste han sig og gik ud for at indtage sin Plads i den opstillede Procession.

Militærorkestret faldt ind med „Habaneraen" af „Carmen", og i dobbelt Række skred Tyrefægterne ind paa Arenaen.

Forrest red paa arabiske Hingste to sortklædte Herolder i middelalderlig Dragt.

Derefter kom Espadaen Bombatini, smuk som en Statue og med et Hoved som støbt af lys Bronce.

Saa kom Tyrefægterne og Picadorerne og tilsidst alt Betjeningsrosset, der af Folkevittigheden er døbt monos sabios eller „de vise Aber".

Tilsidst kom et Forspand af 3 skrammererede Heste, bestemt til at slæbe de døde Dyr ud.

Processionen slog et Sving og marcherede lige mod Præsidentlogen, idet Alle hilste med teatralsk Anstand.

I det samme rejste en elegant klædt Dame sig fra den fornemste Loge lige ved Præsidenten og slyngede med sikker Haand en Regn af Roser hen over Bombatinis Hoved. Matadoren bøjede sig ned, tog en af Roserne, kyssede den og hilste op til Logen, hvor Damen endnu stod oprejst med glødende Kinder og skinnende Øjne.

I dette Nu vendte alle Blikke sig mod Logen. Enhver vidste, hvem Damen var: Spaniens fete-

rede Primadonna, Lola Montero, der som Tyrefægternes Dronning overværede det Skuespil, ved hvilket man aldrig havde set den rigtige Dronning Christina.

Publikum følte Trang til at hylde sin Yndling ved denne hendes første Tilsynekomst paa Torospladsen i denne Sæson.

Alle rejste sig. En Stemme lød: Leve Matadora!

Et tusindgentaget Raab svarede fra hele den overfyldte Tilskuerplads.

Lola Montero havde faaet sin Folkedaab og i Daaben det fængende og fængslende Navn, som alle kunde huske:

Matadora!

———

IX. KAPITEL.

yrefægtningen er forbi!

Den store Arena, i hvis Sand der har staaet smaa røde Søer af levret Blod, er omhyggelig bleven skyllet og revet af alle de vise Aber i deres røde Bluser og blaa Buxer.

Nu er Manegen atter klar, og der lyder atter et Kampsignal, men det har en underlig skrattende, næsten parodisk Klang.

Skal Kampen atter begynde? Paa en Maade! Det er Satyrspillet ovenpaa Tragedierne.

En Tyr, hvis Horn er forsynet med store Gummibolde, saaledes som man ved alvorlige Kampe bruger dem overalt i Portugal, bliver lukket ind.

Den synes kaad og glad som et Føl og bisser omkring, medens den brøler og slaar bagud i overstadig Glæde over atter at kunne røre sig.

Fra de billige Pladser kommer Drenge og unge Mænd i deres ofte pjaltede, men ofte ogsaa maleriske Dragter entrende ned, og idet de tager Trøjen af, benytter de den som Capa til at pirke Tyren op. Legen foregaar iøvrigt med stor barnlig Godmodighed. Det er en fast Skik, som man

indbyrdes skaffer Respekt, at man ikke gør det unge Dyr — Embolado'en — nogen Skade, men kun morer sig med den. Og Tyren synes næsten paa sin Side at forstaa, at det kun er Spøg; den leger Himmelspræt med de unge Fyre og kaster dem højt op i Luften, saa at de falder ned med et Klask.

Saa farer den videre for at tage en ny Per Næsvis paa sine duppede Horn..

Det brede Publikum morer sig fortræffeligt over denne Spas, der ogsaa af og til kan give Anledning til Udfoldelse af virkelig Behændighed, og Røbelse af mulige Evner for Faget, men det finere Publikum bryder sig ikke om disse Løjer.

Derfor var Lola Montero ogsaa forlængst brudt op og havde bedt Marquis de Plane om hans Arm. De fulgtes nu bag om Torospladsen, hvor der var overfyldt af Mennesker i alle de smaa Restaurationer og Beværtninger.

I Slagterierne, der hørte til Etablissementet, var man allerede ifærd med at partere de sølle, magre Krikker, der var bleven dræbt af Tyrene, hvis Horn havde flaaet Maven op paa dem, saa at Tarmene flød ud. Kødet blev dels solgt til Spotpris, dels kastet i Grams til fattige, forsultne Stakler, der havde samlet sig og sloges om det med griske Miner.

En Moder, der havde et Barn paa Armen, forhandlede ivrigt med en af Slagtersvendene, om han ikke kunde skaffe hende et Tyrehjerte.

— Det vil give ham Kræfter og Mod! sagde hun og betragtede den lille Fyr, hun bar paa Armen, og som saa omkring sig med store Øjne.

Slagtersvenden lovede, at han skulde gøre, hvad han kunde. Han var aldeles ikke forbavset over Anmodningen, thi af den Slags fik baade han selv og hans Kolleger nok, ikke blot fra tarvelige Folk, men ogsaa fra de mest raffinerede Levemænd, der mener, at Ophidselsen i Dødsøjeblikket giver de dræbte Tyres Kød en pikant Smag.

Lola Montero og hendes Ledsager gik ind paa Saddelpladsen, hvor Garderoberne var, for at vente paa Matadoren, Dagens fejrede Helt Bombatini.

Fra et lille Rum hørtes en smertelig Stønnen, der hidrørte fra en af Tyrefægterne, som midt i et Spring var bleven spiddet mod Barrieren af Tyrens Horn, der var gaaet gennem hans Lægmuskel.

Han var nu lagt ind i det saakaldte Enfermeria, der findes paa enhver Torosplads, og i hvilket der foruden et Par Feltsenge og et lille Husapotek staar en Stol til den vagthavende Læge. Denne var nu ifærd med at forbinde den Saarede, der vred sig under Smerterne og bed Tænderne sammen for ikke at skrige højt.

— Hvorledes gaar det med ham, Doktor? spurgte Lola Montero, idet hun gik forbi.

— Det er et grimt Saar, svarede Lægen, stadig bøjet over Patienten. Det kan let vare en Maaneds Tid, inden han atter vil kunne optræde, hvis vi i det Hele taget kan faa lappet ham sammen.

Tyrefægteren stirrede forfærdet op paa Lægen, der næppe selv bemærkede, hvor stærkt et Indtryk hans Ord gjorde paa den Saarede.

Idet Lola gik videre, sagde hun til Marquien:

— Og de Folk, tror De, mangler Mod? Nej, det

faar De mig ikke overbevist om. Deres Ord gjorde virkelig et flygtigt Indtryk paa mig i Middags. Men de var som blæste bort, da jeg saa Bombatini træde ind paa Arenaen. Aldrig har jeg set ham saa stolt, rolig og sejrssikker som idag, da han dræbte den sidste Tyr til min Ære.

Marquis de Plane svarede ikke. Han følte, at Øjeblikket og Stedet ikke var gunstigt til yderligere at forfægte de Anskuelser, han for faa Timer siden havde fremsat med saa stor Styrke.

Denne Tavshed syntes at give Lola Montero Blod paa Tanden, og hun tilføjede, ikke uden et vist Drilleri i Stemmen:

— Det forbavser mig iøvrigt, at netop De som Adelsmand kan komme hos Bombatini og modtage hans Gæstfrihed, naar De ikke har højere Tanker om ham som Menneske end dem, De har udtrykt for mig.

— Naar jeg søger Selskab med Bombatini og hans Folk, saa er det fordi jeg, ligesom De, har en til Lidenskab grænsende Interesse for Tyrefægtningssportens Pirring og Hazard, uden at jeg iøvrigt interesserer mig for de Personer, der virker med ligesom Jockeyerne ved Væddeløb og faar Betaling for deres Risiko.

I hele det Milieu er der kun én Person, der drager mig, og for hvis Skyld jeg ofte søger Selskab, der ikke passer mig, en Kvinde, der fylder alle mine Tanker og beruser mine Sanser, en Kvinde, for hvem jeg kunde...

— Tak, De skal ikke fuldføre. Jeg spurgte kun om, hvorledes De kunde modtage Bombatinis Gæstfrihed.

— Den gengælder jeg med Gæstfrihed, og dermed maa den Regning vel være afgjort. Nu paa Onsdag har jeg exempelvis bedt ham til en meget flot Middag i Biarritz, hvor Kong Edwards Kok er bleven engageret. Hvis De vilde gøre mig den Ære at følge med, skulde det ikke blot være mig en Fornøjelse, men endog Opfyldelsen af et af mine kæreste Ønsker. Man kan jo aldrig faa dem ud af Tyrefægternes Tryllekreds.

— Det er ikke umuligt, at jeg modtager Indbydelsen.

— Som sagt, De vilde gøre mig en stor Fornøjelse. Jeg skal være hos Dem med mit Automobil Klokken 3. Saa henter vi Bombatini og kører lige til Biarritz.

I det samme kom Matadoren glad og sejrsstraalende ud af sin Garderobe og gik hen mod Parret. Marquis de Plane bukkede for ham, medens der i hans før saa fyrige Øjne kom det rolige, fløjelsbløde Udtryk, med hvilket han altid mødte en Mands Blik.

Bombatini modtog Lola Montero af Marquiens Arm og steg med hende i den ventende Vogn.

Og medens de rullede afsted, medens Raabene jublede imod dem: Leve Bombatini! Leve Matadora! og Espadaen med rund Haand kastede store blanke Pesetasstykker til Højre og Venstre, modnedes den Beslutning hos Lola Montero:

— Naar Bombatini næste Gang beder om min Haand, saa vil jeg slaa til.

———

X. KAPITEL

aa Trekløveret Carmen, Castella og Hugo havde Overværelsen af Tyrefægtningen gjort et højst forskelligt Indtryk.

Carmen havde været glad som et Barn. For hende var det hele blodige Skuespil en ligesaa naturlig Folkeforlystelse som en Beriderforestilling eller Opførelsen af et Teaterstykke for en Nordbo. Hun havde kun været optaget af den eneste Følelse, at hun atter engang var ude for at more sig, og at hun burde gøre det til Gavns, da hun aldrig vidste, naar Lejligheden kom igen.

Hun havde derfor paa ægte spansk Maner skældt baade Tyrefægteren og Tyren ud med de skrækkeligste Ord, naar de ikke var dristige nok til at gaa paa, hun havde kastet Appelsiner og Cigaretter i Hovedet paa Matadoren, og hun havde jublet og viftet med sit Lommetørklæde omkap med de fine Damer, da Bombatini begravede den 60 Centimeter lange, blanke Staalklinge i Tyrens brede Nakke.

Castella havde under Kampen haft sin Opmærksomhed ligelig delt mellem Carmen og Op-

trinene dernede i Arenaen. Han havde moret sig og følt sig lykkelig, fordi Carmen var lykkelig, han havde nydt hendes barnlige Glæde og Taknemlighed imod ham, fordi han havde taget hende med.

Men samtidig havde han ikke opgivet sin Indignation over, at saadanne Skuespil kunde opføres. Han hørte, trods sin spanske Afstamning, til den ret almindelige nordiske Pedanttype, der finder Behag i at opsøge det Forargelige for at kunne lade sig indignere over fremmed Umoralitet.

Medens man nu spadserede hjem langs Strandpromenaden, var han fuldt optaget af at holde et længere Foredrag for Carmen om, hvor umenneskeligt det var at forlyste sig ved sine Medskabningers Lidelser.

— Aah pyt! svarede Carmen i en gemytlig Tone. De bliver jo godt betalt for det.

— Men Tyrene og Hestene! fortsatte Komponisten.

— Ja! svarede Carmen. Det har jeg saamænd aldrig tænkt paa. Det er jo kun Dyr.

— Kun Dyr! Men Dyrene er jo ogsaa vore Medskabninger, som vi ikke har Lov til at pine og plage.

Carmen saa helt betuttet paa Senor Fernando og svarede:

— Det har De ogsaa Ret i. Jeg kunde saamænd aldrig nænne at slaa min Kat eller gøre min Kanariefugl Fortræd. Men Tyrene er jo engang til for det samme.

— Ja, her! Men ikke hos os!

— Har De ingen Tyrefægtninger dér?

— Nej! Nej!

— Det maa være kedeligt, fløj det ud af Munden paa Carmen. Men lidt efter tilføjede hun, ligesom om hun fortrød, hvad hun havde sagt: De er vist meget bedre Mennesker oppe hos Dem, end vi er.

Castella rystede paa Hovedet. Hans spanske Blod fornægtede sig ikke. I Virkeligheden var han ligesaa betaget af Tyrefægtningens brogede Billede som Carmen. Han trængte kun til at give sine moralske Tømmermænd Luft. Lidt efter var de to midt i en livlig Diskussion om, hvornaar der næste Gang var Forestilling paa Torospladsen, og Castella lovede Carmen, at hun skulde faa Lov til at følge med.

— Hugo Hjorth gik tavs. For ham stod det hele farvemættede Sceneri kun som en fjern Baggrund, en Staffage om en enkelt Figur, der trængte sig frem i forreste Plan og helt dominerede den.

Det var Matadora!

Han kunde ikke faa hendes Billede ud af sin Tanke, det vedblev at lyse imod ham snart med et kælent, sværmerisk Udtryk i de store, mørke Øjne bag de lange, sorte Vipper, snart med et næsten blodtørstigt Smil fra de hvide Tænder under den letdunede Overlæbe.

Da de var naaet hjem, og Carmen under mange fornyede Taksigelser havde trukket sig tilbage, blev de to Venner siddende alene ude paa Balkonen, medens de drak et Glas Vin.

Hugo, der gerne selv ønskede at sprede de Tan-

ker, hvis Net han med en vis Ængstelse følte filtre sig tættere og tættere om hans Hjerne, sagde derfor efter en Pavse-til Komponisten:

— Naa, hvordan gik det saa med den Skat, som vi kom fra før?

— Ja, ser Du, i Begyndelsen tog jeg jo voldsomt fat. Jeg kastede mig strax over Enhver, der bar Navnet Castella, men jeg maa indrømme, at jeg ikke blev lige venligt modtaget overalt. De fleste af dem, jeg opsøgte, troede vistnok, at de havde med en gal Mand at bestille. Saa opdagede jeg efterhaanden hurtigt, at det næsten var lige saa svært at finde den rigtige Castella i Spanien som at finde den rigtige Peter Sørensen i Danmark.

Men lidt Held havde jeg dog, da jeg opsøgte Firmaet Christobal Cordova & Co. i Barcelona. Det existerede endnu, og den ældste af de nuværende Chefer, der var en meget elskværdig og forekommende Mand, gjorde sig virkelig den Ulejlighed at se Bøgerne efter fra gammel Tid.

Da jeg kom igen nogle Dage senere, meddelte han mig, at han langt tilbage var stødt paa Navnet: Fernando Castella, og det syntes, som om der virkelig var korresponderet med København paa denne Klients Vegne. Hvad det havde ført til, og hvad det havde drejet sig om, det kunde han endnu ikke danne sig et klart Billede af, men det var muligt, at man kunde faa Færten deraf, naar man fik gennemgaaet nogle gamle Papirer, der endnu opbevaredes i Forretningens Arkiv.

Hvis han fandt Oplysninger, der kunde være mig til Gavn, skulde han lade mig det vide.

— Og har Du hørt fra ham? spurgte Hugo adspredt, men for at sige noget, idet han med et halvt Øre havde lyttet til sin Vens Beretning.

— Nej, Gu' har jeg ej! udbrød Komponisten ærgerlig. Og nu er jeg begyndt at tro, at jeg heller ikke vil høre noget fra ham. Han har vist bare givet mig en Sludder for en Sladder for at blive mig kvit.

— Naa! Haabet beskæmmer Ingen.

— Det er netop ogsaa det, jeg tænker. Og skulde jeg blive en rig Mand hernede og komme hjem med en Skat, saa ....

— Saa?

— Det kan være ligemeget. Det var bare saadan en dum Tanke, der faldt mig ind.

Der gled et næsten umærkeligt Smil over Hugo Hjorths Ansigt! Komponisten saa det ikke eller lod i hvert Fald, som om han ikke saa det.

Begge faldt derefter i Tanker og blev siddende tavse, medens de lyttede til Sangen og Mandolinspillet, der, isprængt Lyden af klaprende Kastagnetter, lød op til dem henne fra den store aabne Plads.

Saa hørte de Uhret slaa elleve paa Santa Maria. Duggen faldt stærkt, og Natten var lummer med let Brise ind fra Havet.

De drak deres Glas ud og sagde Godnat til hinanden.

Saa gik hver ind i sit Værelse.

———

XI. KAPITEL.

edens Komponisten laa og havde søde Drømme i sin bløde Seng, der næsten var lige saa bred som den var lang, sad Maleren ved det aabne Vindu og saa ud over Havet.

Det var ham umuligt at sove. Han satte sig hen ved Vinduet og stirrede ud i Natten. Himlen var mørk og overtrukken, og langt borte hørte man Havet i lange Suk suge ind i Bugten gennem den smalle Aabning, der næsten helt spærres af den lille maleriske Klippeø Santa Clara.

Et Lyn flængede Nattens sorte Dække, Tordenen rullede mange Gange gentaget mellem Klipperne, og Regnen faldt som et Lag ned over den tørre Jord, der først sugede den i sig, og derefter, mæt af Vrede, sendte den fra sig i Strømme, hvis rislende Lyd blandede sig med Plasket som smaa nynnende Melodier i alle Tonarter.

I Huset hørte man Døre aabnes og lukkes, hørte Trin paa Gangene og saa Lys glimte, medens Tordenens knaldende Brag fulgte umiddelbart ovenpaa de skarpe, blaa Glimt.

Hugo Hjorth vedblev at sidde ubevægelig, medens

han stirrede paa Uvejret, hvis Rasen befriede hans Nerver for et Tryk, som han havde følt hele Dagen. Han kom i en saa ejendommelig tryg, behagelig Stemning, medens han sad der inden Døre og af og til hørte Skrig fra Folk, der prøvede paa at klare sig frem i det forfærdelige Vejr.

Men hver Gang Lynet svang sin Kæmpefakkel over Himlen, forekom det ham, at Lynet faldt paa et Ansigt, der et Øjeblik straalede for derefter atter at forsvinde i Mørket.

Ansigtet var Matadoras, og det var dog ikke hendes. Det var et idealiseret Kvindehoved, men dog med den smukke Spanierindes Træk. Han saa det saa tydeligt Gang paa Gang, at det næsten forekom ham, som om det var en Model, der stod for ham.

Pludselig fik han en Idé. Han rejste sig hurtigt, tændte Lampen og aabnede sin Kasse med Malerrekvisitterne. Saa greb han et Stykke Karton og henkastede med en af Feberhast ført Haand en let Skitse. Derefter begyndte han at gaa febrilsk op og ned ad Gulvet. Af og til kastede han sig halvt afklædt paa Sengen og sov en halv Times Tid, for saa atter at aaagne og begynde paa sin Vandring.

Uvejret derude var hørt op. Det havde raset voldsomt, men kort, som det er Regel i Syden. Nu stod Solen op. En duftende, sød Aroma steg op til ham fra Træer og Blomster dernede, der aandede ud efter Nattens forfriskende Bad.

Hugo Hjorth skyndte sig ud. Endnu var alle Butiker lukkede; kun henne ved Hallerne var man

ifærd med at opstille alle de dejlige friske Grøntsager med de pragtfulde, stærke Naturfarver. Hugo Hjorth standsede og beundrede den Poesi, som kan være i en saadan tilfældig Bunke af ildrøde Tomater, grøn-hvide Kaalhoveder og dunkle Druer.

Endelig begyndte Butikerne at lukke op, og søvndrukne Kommiser rullede Jernskodderne i Vejret.

Det var dette Øjeblik, Hugo Hjorth havde ventet paa.

Han skyndte sig ind i en Farvehandel, som han havde kigget ud, og blev glad ved at finde de fineste Varer. I San Sebastian har man overalt fine Varer, thi der er fine Folk nok, som vil betale dem. Han købte en Samling ypperlige franske Pastelfarver og skyndte sig hjem med dem i en Hast, som havde han stjaalet dem.

Da Komponisten et Par Timer senere bankede paa Døren for som sædvanlig at hilse Godmorgen paa sin Rejsekammerat og aftale Dagens Program, var Døren lukket og laaset. Indefra lød Hugo Hjorths Stemme:

— Lad være at forstyrre mig, og bed Senora Carmen om, at jeg maa faa min Mad ind paa mit Værelse.

— Du er da ikke syg!

— Snak! Jeg arbejder!

Det var en Besked, Castella som Kunstner forstod. Han gik, idet han uvilkaarlig listede sig paa Taaspidserne, som var han i et Sygeværelse, hvis Patient ikke maatte forstyrres.

Egentlig var han ganske glad over at skulle spise alene med Senora Carmen. Han syntes ikke, han havde faaet talt rigtig med hende siden Vennens Ankomst.

Hugo Hjorth holdt sig indelukket i to Dage, hele Mandagen og hele Tirsdagen, og den dejlige Mad kom næsten urørt tilbage, saa at Senora Carmen rystede betænkelig og misbilligende paa Hovedet. Men Vinflasken var hver Gang tømt.

— Farver gi'er Tørst! sagde Komponisten ligesom undskyldende, og Senora Carmen sendte ham til Gengæld et lille tilgivende Nik, der skulde betyde:

— Det forstaar jeg saa godt.

Onsdag Morgen, medens Komponisten endnu laa og drejede rundt som en Uhrviser i den mægtige Seng, gik Døren op uden Banken og Hugo Hjorth traadte ind.

— Kom nu i Klæderne og ind til mig.

Castella var strax oppe, og i Slobrok og Tøfler skyndte han sig ind til Vennen.

Han blev staaende betaget med aaben Mund, da han saa Portrætet paa Staffeliet, over hvilket det dejlige Morgenlys faldt fint og blødt.

— Det er jo storartet! Det er jo storartet! vedblev han at gentage med sit Yndlingsudtryk. Det er det bedste, Du nogensinde har malet. Det vil vække Sensation hjemme.

— Det Billede kommer ikke med hjem.

— Du vil sælge det her. Det har Du ogsaa Ret i. Bombatini giver Dig gerne en Formue for det.

Komponisten var ude af Døren uden at høre

Vennens Svar. Han kom et Øjeblik senere trækkende med den halvt modstridende Senora Carmen, der slog Hænderne sammen i Henrykkelse, da hun saa Billedet:

— Det er dejligt! Men saa køn er hun da heller ikke. Men Gud, hvor er det dejligt!

— Hvor er det, Matadoren boer? spurgte Hugo Hjorth. Faa det at vide af Senora Carmen, Niels, og skaf mig en Vogn, medens jeg pakker Billedet ind.

En halv Time senere rullede Hugo Hjorth afsted med Portrætet, som han havde sat ind i en Ramme, af hvilken han havde taget et andet Billede ud.

— Han faar en Formue for det Portræt! udbrød Komponisten begejstret til Senora Carmen. Og de to kære Mennesker blev saa glade ved den Tanke, at de uvilkaarlig kyssede hinanden uden at tænke derover.

———

XII. KAPITEL.

rosken standsede udenfor det gamle Palæ, som Bombatini ejede, og i hvilket der var indrettet en Suite Værelser til Lola Montero, der under sit Ophold i San Sebastian altid var Matadorens Gæst.

Skønt Hugo Hjorth ellers var ret tilbageholdende i sit Væsen, var der idag tændt en Fyrighed i ham, der fik ham til at fare frem med en ham tidligere ukendt Frejdighed, der næsten grænsede til Frækhed efter hans egen Opfattelse.

Han gik ind i Logen til den elegant udstafferede Portner, der til Trods for sin statelige Figur haltede stærkt. Det var en af Tyrefægtningssportens Martyrer, der her havde faaet et lille Levebrød, efter at han var bleven Invalid paa Torospladsen.

— Træffer jeg Skuespillerinden Donna Lola Montero?

Den gamle Tyrefægter saa med et mønstrende Blik op og ned ad Kunstneren, hvis elegante Sommerdragt iøvrigt syntes at gøre et fordelagtigt Indtryk paa det kritiske Tyende, der var vant til at kalkulere Mennesker efter deres Ydre.

— Donna Lola er nok hjemme, sagde han endelig, men hun tager neppe imod paa denne Tid.

— De kan jo forsøge at give hende mit Kort og sige til hende, at jeg meget gerne vilde tale med hende med det samme.

Portneren tog Kunstnerens Kort og saa paa det med et underligt stupidt Udtryk i det store skægløse Ansigt. Det fremmedartede Navn og det ham ganske ubekendte Land, der var angivet i Hjørnet som Hjemsted, imponerede ham øjensynligt ligesom alt fjærnt og fremmed, man møder paa sin Vej.

Han tog en Sølvbakke, lagde Kortet paa den og forsvandt, idet han med en indbydende Haandbevægelse mumlede nogle overhøflige Vendinger, hvis Blomstersprog stod i skarp Modsætning til den vrantne Tone.

Hugo Hjorth saa sig nysgerrigt om i det lille Rum, hvis Vægge var overfyldte af Billeder, der var klippede ud af det illustrerede Blad Blanco y Negro, og som alle havde taget deres Motiver fra Torospladsen. Bombatinis Skikkelse var dominerende i de fleste af dem, men der var ogsaa Portræter af ældre Berømtheder som Reverti, Bombita og Mazzantini samt af Spaniens største Tyreopdrætter, Hertugen af Veragua.

Hans Navn er udlagt: den, der har set Vand, og han er en direkte Efterkommer af Columbus.

Efter at Hugo Hjorth havde været alene en fem Minuter, kom Portneren tilbage og meddelte, at Skuespillerinden vilde tage mod den Fremmede.

Kunstneren blev derefter overgivet til en liberi-

klædt Tjener, der ad Trappegange, som var belagt med Marmorfliser og behængt med Malerier, førte ham til en lille Salon. Dens Vægge var bedækkede med gamle Gobeliner, og det øvrige Udstyr bestod efter spansk Skik af talrige svære Silkedraperier i stærke Farver.

Det varede kun et Øjeblik, saa traadte Lola Montero ind i en Art Slobrok, der var helt overbesat med Blonder, og som holdtes sammen om Livet af en tyk, flettet Silkesnor.

Hun hilste med et spørgende Blik paa Kunstneren, der uden at svare med andet end et Buk pakkede Portrætet ud, tog et Billede ned fra et Staffeli og erstattede det med sit eget, som han derefter rettede ind i den bedste Belysning.

Der fløj uvilkaarligt et Udbrud af Beundring over Skuespillerindens Læber. Hun nikkede venligt hen til Kunstneren, der stod i nogen Afstand, kun optaget af at indsuge hendes Træk paa nært Hold.

Saa fordybede hun sig atter med synligt Velbehag i Portrætets Detailler.

Efter at have studeret dem i nogle Minutter, gik hun hen og trykkede paa en elektrisk Knap. En Tjener traadte ind.

— Bed Don Bombatini om at komme herover et Øjeblik.

Tjeneren forsvandt, og Lola Montero fordybede sig atter i Portrætet, medens hun af og til kastede et stjaalent, mønstrende Øjekast hen paa Maleren, der stod noget forlegen over den vedvarende Taushed.

Døren gik op, og Bombatini traadte ind, bred og sikker, i Tyrefægternes daglige Dragt.

— Min skønne Herskerinde har ladet mig kalde, og jeg iler med at efterkomme Eders Befaling. Hvormed kan jeg være min Herskerinde til Tjeneste?

Lola Montero pegede uden et Ord paa Portrætet, og Bombatini, der ikke havde megen Kunstforstand, men som saa sin beundrende Donnas skønne Træk lyse sig i Møde, svarede, idet han bukkede galant:

— Synet af Eder, skønne Dronning, er i sig selv nok til at gøre en Mand til Kunstner. Her har I faaet en Kunstner til at skabe et Mesterværk, der er Eders Skønhed værdigt. Hvem er Maestroen?

Med et Blik, i hvilket der næsten var et skalkagtigt Udtryk, pegede Lola Montero paa Hugo Hjorth, der ikke havde forstaaet, hvad de to sagde indbyrdes.

Matadoren kastede et ligegyldigt Blik paa Maleren og sagde i en kort, forretningsmæssig Tone:

— Hvormeget koster det Billede? Naa, det er forresten ligegyldigt. De kan selv bestemme Prisen og hæve Pengene hos min Sekretær. Jeg beholder det Portræt.

Hugo Hjorth saa uforstaaende paa Matadoren, og Skuespillerinden rykkede ham til Hjælp, idet hun sagde:

— De forstaar maaske ikke Spansk? Men Fransk? Ja? Don Bombatini meddeler Dem, at det skal være ham en Fornøjelse at købe Deres Billede til den Pris, De selv maatte bestemme.

— Det Billede er ikke til Salg.

— Ikke til Salg? gentog Lola Montero paa Spansk, medens det busede ud af Matadoren:

— Ja, saa forstaar jeg ved Vigen del Carmens hellige Lægge ikke, hvad jeg skal her! Undskyld mig, skønne Lola, men De véd, at vi skal være færdige om 20 Minutter, saa holder Marquis de Plane hernede med sin Automobil, og Præcished er Kongens og Matadorens første Pligt.

Dermed forsvandt Senor Bombatini, idet han lukkede Døren haardere i, end spansk Høflighed tillader, naar man forlader sit Hjertes Dame.

Lola Montero smilede og sagde:

— Undertiden er han lidt utaalmodig! Men det var forresten kedeligt, at De ikke vilde sælge ham Portrætet. Jeg havde gerne beholdt det.

— Hvor kunde jeg sælge Billedet til Don Bombatini! Billedet har jeg jo malet til Dem, og Billedet er Deres.

— Ja, Tak, svarede Skuespillerinden og rakte Portrætet tilbage. Hun var saa vant til denne spanske Høflighedsform, der altid lyder: Det er Deres! naar en Fremmed udtaler Beundring for en Ting.

— Nej, jeg tilbyder Dem ikke Portrætet paa spansk men paa dansk Maner, svarede Kunstneren, jeg beder Dem gøre mig den Glæde at beholde Billedet.

— Det er Alvor?

— Ja, selvfølgelig!

— Og hvad forlanger De af mig til Gengæld?

— At være mellem Deres Beundrere.

— Det skal De have Lov til. Jeg er skabt til et Glædens Syn for Mændene, og jeg tæller allerede saamange mørke Beundrere i mit Følge, at det ligefrem vil være flatterende ogsaa at have en med en saa gylden Blondhed som Deres. Fra idag kan De betragte vort Hus her som Deres og komme og gaa, som De vil. Og nu skal De faa Indvielsesdaaben; det er en Ceremoni, der aldrig foretages mere end én Gang.

Dermed tog Lola Montero Kunstnerens Hoved mellem begge sine smaa, hvide Hænder, holdt det længe, som om hun morede sig over at se, hvorledes dets Kinder brændte, og trykkede saa et langt, varmt Kys paa Hugo Hjorths af Sved iskolde Pande.

———

XIII. KAPITEL.

arquis de Plane holdt udenfor Matadorens Palais præcis paa Klokkeslettet med sin store, elegante Automobil, der bevægede sig let og lydløst paa sine elastiske Gummiringe.

Skønt det var pragtfuldt varmt Vejr med høj, stærk Sol, lignede han dog nærmest en Nordpolsfarer. Han var iført en stor Pels, der vendte det lodne Skind udefter, og han havde store, tætsluttende Landevejsbriller for Øjnene. Hvis Automobilsporten ikke forlængst var anerkendt som mondæn i det mondæne San Sebastian, og hvis stilfuld Udhaling i Automobilkostume ikke forlængst var fastslaaet som højeste fashion, saa vilde han i denne Dragt have gjort en komisk Figur.

Nu faldt det paa ingen Maade Lola Montero ind at le, da hun steg ned ad Marmortrappen og saa den underlige Dykkerskikkelse bøjet over den pustende og stønnende Maskine, der syntes greben af en feberagtig Utaalmodighed efter at komme afsted. Hun betragtede Marquien med den til Beundring grænsende Ærbødighed, med hvil-

ken man ser paa en uniformeret Yacht-Amatør eller Luftskipper, til hvis kyndige Førerskab man skal betro sig.

Derimod kunde Skuespillerinden ikke lade være med af og til at lade sit Blik ligesom mønstrende glide ned over Matadorens Skikkelse.

Det var første Gang i sit Liv, hun havde set ham civil. Som alle sine Kolleger gik ogsaa Bombatini altid klædt i Tyrefægternes daglige Kostume eller Galladragt, der begge er lige klædelige ved deres Stil og Stramhed.

Men idag, da Matadoren skulde foretage et lille Svip over Grænsen, ønskede han at være mindre afstikkende klædt i det fremmede Land, hvor Toros-Folkene altid vækker en vis Opmærksomhed.

Han havde derfor iført sig sort Frakke, graa Benklæder og høj Hat. Men det var ikke langt fra, at Lola Montero fandt ham komisk i dette Kostume, komisk som en Japaner, der første Gang bærer evropæisk Dragt.

Hele hans vanlige Selvsikkerhed i Bevægelsen var borte; Frakken posede og vilde ikke holde sig glat over hans stærke, brede Skuldre, men krøb op i Nakken; Benklæderne faldt saa løjerligt om de smaa næsten dameagtige Fødder, der var Bombatinis Stolthed, naar han optraadte i Silkestrømper; og den høje Hat vilde ikke sidde fast paa Hovedet, hvis Haar var kæmmet frem og bundet i den for Tyrefægterne særlige Frisure.

Lola Montero kunde ikke frigøre sig for det Indtryk, at der var noget klovnagtigt over denne

Skikkelse, hvis Mandighed hun saa ofte havde beundret.

Dog, dette forsvandt hurtigt, da Marquien nu kom med de store Pelse, i hvilke de alle blev indhyllede.

Saa gik det afsted i strygende Fart med Marquien som Vognstyrer og Chaufføren ved hans Side.

Paa Bagsædet sad Lola Montero og Matadoren Bombatini.

Turen var pragtfuld langs den blaa biscayiske Bugt, og uden Uheld naaede man Biarritz, hvor den splendide Frokost indtoges paa Strandhotellet i Selskab med nogle inviterede franske Gæster.

Efter at man havde siddet en halv Tid nede paa Plagen i Strandkurvene og set paa de Badende og Børnene, der med opkiltret Tøj legede i Havstokken og gravede Kanaler i Sandet, blev hele Selskabet enigt om at gaa i Vandet.

Under munter Latter vadede Herrer og Damer i Fællesskab ud fra Kysten for med faa Sekunders Mellemrum at modtage en Overrisling af den mægtige Flodbølge, der med Regelmæssighed som et Urs Perpendikel skyller ind i Klippebugten og atter trækker sig tilbage. Det er, som om denne Naturens store, krystalrene Vandmasse, der sendes ind over Stranden ude fra det dybe, aabne Hav, ikke blot renser det ydre Menneske, men ogsaa det indre. Selv ellers snerpede engelske og amerikanske Misser har aldrig følt sig forargede over Badelivet i Biarritz.

Medens man ude i Vandet lo og sprøjtede hverandre over, var Bombatini den eneste, der ikke havde undt sig selv Behageligheden ved det forfriskende Bad ovenpaa den støvede Køretur.

Man havde kun gjort en Bemærkning derom indbyrdes en passant, thi ved de store Badesteder handler enhver efter sin Lyst.

Nu havde man taget Afsked med Selskabet og var for Hjemgaaende.

Omtrent paa Halvvejen passerede man en Bro, der førte over en Biflod til Rio Uremea, ved hvis Udløb San Sebastian ligger.

Paa Bredden var der en lille malerisk Ruin, over hvis solbeskinnede, mørke Murrester de hvide Akacier dryssede deres Regn af Blade, medens den klare, rislende Strøm aandede en forfriskende Kølighed op gennem Breddens rige Flor af yppige Vandplanter, i hvis tætte Skov Insekternes Sværm summede.

Fra Land skød en lille forfalden Bro med tilhørende Vandballer og Vadskeapparater sig ud i Aaløbet, og paa Broen var to smaa, næsten fuldstændig nøgne Børn ivrigt i Færd med at faa en Papirsbaad til at sejle.

Drengen laa paa Knæ paa det yderste af Broen, den lille Pige stod beundrende tæt op ad ham, skrævende paa de smaa, brunede Ben under det lille ildrøde Stumpskørt og med begge Hænderne i Siden.

Det var et nydeligt Genrebillede i den mest maleriske Indramning.

Lola Montero ønskede at stige ud for at hvile

sig et Øjeblik paa den smukke Skrænt. De store Kapper blev kastede op i Avtomobilet, der kørte videre, og man lejrede sig i det Grønne.

Pludselig lød der et Skrig nede fra Floden. Den lille Dreng havde bøjet sig for langt frem efter Papirsbaaden og var falden i Strømmen, der allerede havde grebet ham. Søsteren stod nu og skreg op i Rædsel om Hjælp.

— Red ham! Red ham! udbrød Lola Montero, der havde rejst sig og forskrækket stirrede ned mod Floden. Bombatini stod og trippede nervøst paa Fødderne, men han rørte sig ikke af Pletten og beholdt baade Hat og Frakke paa.

Marquien havde derimod i et Nu gjort sig klar og behændigt skudt Skoene af sig. Han løb ned over Skrænten, kastede et Par Gange prøvende Blikket mellem Vandplanterne som en Hund paa Andejagt og smed sig saa med et Plask i Vandet, der stod tilvejrs i et højt Sprøjt.

Et kort Sekund var han helt borte, saa kunde man se hans Hoved dukke op, medens han svømmede rask frem mod Drengen, som Strømmen allerede havde taget.

XIV. KAPITEL.

arquis de Plane syntes at have overvurderet sine Kræfter. Et Øjeblik saa det ud, som om de skulde svigte ham, og han forsvandt sammen med Drengen, der klyngede sig krampagtigt om hans Hals, som vilde han kvæle ham.

Nu syntes det imidlertid, som om han havde faaet Fodfæste. Endnu et Par Gange blev han borte mellem de høje Planter langs Flodbredden, saa dukkede han atter frem og sprang i et Sæt op paa Land. Han drev af Vand, og hans Haar og Skæg var fuldt af Dynd og Straa, han vilde have gjort en komisk Figur, hvis ikke al Komik var forsvundet ved Synet af det lille reddede Barn, som han holdt i sine Arme.

Fra et nærliggende Hus var imidlertid en Kone kommen styrtende. Hun havde grædt og skreget op i en Fortvivlelse, der røbede Moderen.

Nu foer hun hen mod Barnet og dets Redningsmand. Den lille havde lukket Øjnene og havde frygtelige Kvælningsanfald paa Grund af alt det Vand, han havde slugt. Chaufføren, der var kørt

hen ad Vejen for at søge Skygge under et Træ, var imidlertid kommen til, og han og Marquien anstillede hurtigt de elementære Oplivningsforsøg, der lidt efter lidt fik Drengen til at slaa Øjnene op.

Moderen, der havde knælet ved Siden af ham, havde grædt af Glæde og udtrykte med Sydboens livlige Temperament sin overstrømmende Taknemmelighed overfor Marquien, hvis Haand hun vedblev at bedække med Kys.

Da dette havde varet noget, trak Marquien Haanden til sig og sagde med klaprende Tænder:

— Min gode Kone, De maa hellere se at skaffe mig nogle tørre Klæder.

— Ja, naar De vil tage til Takke! svarede Konen, medens hun løb iforvejen hen mod Bondehuset, fulgt af Marquien, der rystede sig som en vaad Hund, saa at der stod Straaler af Vand omkring ham i det skarpe Sollys.

Lola Montero havde staaet i tavs Spænding. Nu trak hun et Lettelsens Suk og skævede hen til Matadoren, der var bleven staaende ubevægelig ved hendes Side, men hun sagde ikke et Ord.

Lidt senere kom Marquis de Plane ud af Bondehuset. Han var aabenbart bleven iført den fineste Søndagsdragt, man raadede over: Blaat, stramtsiddende Kostume med ganske kort Jakke og Knæbenklæder, rødt Skærf om Livet, en rød nedhængende Hue og en kvastebesat Plaid til at kaste over Skuldrene.

Lola Montero syntes, at Marquien saa ualminde-

lig smuk og mandig ud i den gammeldags spanske Folkedragt, men hun sagde ikke noget.

Derimod klaskede Bondekonen Hænderne sammen af Henrykkelse og sagde:

— Hvor det dog var heldigt, at vi havde den Stadsdragt at kunne byde den fine Herre.

Saa slog hun pludselig om i Graad, idet hun tilføjede:

— Herre Gud! I den Dragt stod saamænd Gomez for Alteret med mig, da vi blev gift. Vor Herre være ham naadig i sin Himmel.

Matadoren fik nu pludselig Mælet tilbage.

— Er De Enke? spurgte han.

— Ja, naadige Herre!

Matadoren stak Haanden i Buxelommen og rakte Konen en lille Nævefuld Penge.

— Tag dem til at bøde paa Forskrækkelsen.

Konen vedblev at neje, ude af sig selv af Forundring og Glæde, medens Selskabet atter iførte sig de lodne Kørepelse og steg til Vogns med samme Placering som før.

Saa gik det atter i susende Fart ad San Sebastian til.

Da de havde kørt et Kvarters Tid i Taushed, saa' Lola Montero pludselig skraat op paa Matadoren fra Siden og sagde:

— Hvorfor blev De egntlig staaende uden at røre Dem, skønt Barnet nær kunde være druknet, og Marquien maaske med.

— En maatte jo ogsaa blive hos Dem, Senorita.

— Hos mig! udbrød Lola Montero spodsk. Nej, véd De hvad, jeg kan saamænd nok passe paa

mig selv. Jeg havde sat større Pris paa, om De havde benyttet Lejligheden til at vise mig Deres Mod.

— Mit Mod! svarede Matadoren ikke uden en vis Selvfølelse. Det har jeg vist ofte nok givet Dem Prøver paa, naar jeg til Deres Ære nedlagde Tyren paa Torospladsen.

— Det indrømmer jeg villigt. Men hvorfor ikke ogsaa vise det her. Naar man vil vinde sit Hjertes Dame, maa man ikke blot vise Mod, naar man optræder, men overalt, hvor der møder En Fare. For mig er Modet alt hos en Mand.

— Donna Lola, sagde Matadoren med frembrydende Varme i Stemmen, for Deres Skyld vilde jeg være parat til at vove Livet, saa ofte, De maatte forlange det af mig, og jeg vilde ikke beklage mig, om jeg maatte lade det for Deres Skyld paa Kamppladsen. Men jeg véd ikke rigtig, hvordan jeg i dette Øjeblik skal forklare mig. Jeg er opdraget mellem stærke, varmblodige Dyr, og jeg elsker alt, hvad der er stærkt og varmt, blodrigt og levende. Jeg elsker det i Kamp som i Kærlighed. Men alt, hvad der er valent og koldt, blodfattigt og slimet, fylder mig med Rædsel. Jeg er bange for en Snog, og en Slange kunde faa mig til at skrige af Frygt og Væmmelse, hvis jeg blev tvunget til at røre ved den.

— Jeg forstaar Dem ikke rigtig, svarede Lola Montero, medens hun skarpt fæstede sit Blik paa Matadoren. Her var jo hverken Tale om Snoge eller Slanger, skønt jeg troede forresten heller ikke, at De var bange for dem.

— Bange! Den Slags Modbydelighedsfølelse har intet med Angst at gøre. Min varme, stærke Natur er imod alt, hvad der er koldt.

— Jeg begynder næsten at forstaa Dem, sagde Matadora med en underlig Klang i Stemmen. Nu kommer jeg pludselig i Tanker om, at De heller ikke gik i Vandet med os andre i Biarritz.

— Jeg indrømmer det ærligt, svarede Matadoren, hvorfor skal jeg lægge Skjul derpaa! Vand har for mig noget frastødende og er min Natur imod.

Lola Montero bøjede sig tilbage i Vognsædet og slog en skraldende Haanlatter op, der fik Marquien til at vende Hovedet om og glemme Styret.

— Han har Vandskræk! En Matador, der har Vandskræk!

Og hun vedblev at le, medens Chaufføren tog Styret for sin Herre, og Bombatini sad stum og saa ildrød i Hovedet, som skulde han faa et Anfald af Apoplexi.

———

XV. KAPITEL.

iden den Dag, da Udflugten til Biarritz havde fundet Sted, var der hos Lola Montero indtraadt en vis Kølighed overfor Matadoren Bombatini, som hun tidligere havde omfattet med saa stor Beundring.

Han mærkede det nok, men han lagde ikke videre Vægt derpaa. Han betragtede det som en Lune, som en af disse Overgangsperioder, der altid indtræder med Mellemrum hos Kvinder med stærke Lidenskaber. Han var sikker paa sig selv og opdagede heller ikke nogen Rival i sine Omgivelser.

Maaske var det Billedet, der optog Lola Montero saa stærkt, thi den spinkle, blonde Malers Person var det næppe. Mod ham nærede Matadoren ikke nogen Skinsyge. Han betragtede ham kun som en finere Haandværker.

Hugo Hjorth havde nemlig i disse Brydningsdage, da Lola Montero var opfyldt af mangehaande Betragtninger og derfor trængte til at adsprede sig, faaet Lov til som Tak for Portrætet at male et stort Gruppebillede, i hvilket hun selv

var Hovedfiguren, medens Toreadorerne med Matadoren Bombatini i Spidsen dannede Staffagen.

Det var lykkelige Dage, fulde af Arbejde og Spænding, med en mild Understrøm af Kærlighedsrus, der holdt Kunstnerens Fantasi og Farvesans under et uafbrudt Højtryk.

Han havde aldrig malet som netop nu, og han følte, at han maaske aldrig i sit Liv vilde komme til at male saaledes. Derfor udnyttede han hvert Sekund i denne vidunderlige Arbejdsperiode, der fyldte ham med en saa overstrømmende kunstnerisk Lykke.

Staffeliet med Lærredet stod inde i en skyggefuld Akasieallé i den vidtstrakte Have, som laa udenom Bombatinis Palæ. For Enden af Alléen saa man i en Udhugning ud over det blaa Hav, og med denne lysende Baggrund stod under Træernes Skygge de maleriske Modeller en efter en for ham og undertiden i Gruppe.

Hele Tyrefægterkolonien havde faaet Interesse for Billedet, ikke mindst af Høflighed og Beundring for den skønne Matadora, der var Hovedpersonen. Og hun fyldte Kunstneren med lige stor Iver og Arbejdslyst, enten han havde hendes pragtfulde Skikkelse foran sig som Model, eller han følte hendes Blik bagved sig, følgende Penselens mindste Bevægelser.

Castella, der til en Begyndelse var fulgt med sin Ven som en Art Hjælper, blev hurtigt fortrolig med Tyrefægterne, ikke blot fordi han kunde Spansk, hvad de næsten betragtede som et Vidunder hos en Nordbo, men ogsaa fordi han spil-

lede saa fortrinlig paa Guitar. Naar Matadora stod Model med Cigaret i Munden, medens Tyrefægterne grupperede sig kurtiserende om hende, og Castella rørte Guitaren som en Art Akkompagnement til de Penselstrøg, der stadig førte Arbejdet et lille Skridt videre, saa kunde Sceneriet minde om det, vi kender fra de store Renaissancemaleres Tid.

Midt i denne Periode faldt Sæsonens største Væddeløb, hvortil Bombatini havde indbudt hele Selskabet. Marquis de Plane skulde optræde som Gentleman-Jockey.

Dagen blev pragtfuld, da den unge Kong Alfons XIII selv var kommen ind fra sin Villa „Miramar" for at uddele Præmierne.

Skønt det vrimlede med pragtfulde Toiletter paa Sadlepladsen, havde Matadora dog ogsaa idag forstaaet at vælge sig et Kostume, der skulde vide at vække Sensation om hendes allerede i Forvejen saa kendte Skikkelse.

I Stedet for Overstykke havde hun nemlig helt hyllet sig i en hvid Burnus af den Art, som Araberne bærer. Den var hist og her besat med Guldknapper, og den lod ved sin Mangel paa Ærmer de smukke, hvide Arme være blottede. Kun af og til saa man som i et Glimt en diskret Antydning af det elegante Parisertoilette, som blev baaret underneden.

Skønt Matadora uafbrudt var omsværmet af sine Beundrere, fik hun dog et Øjeblik Lov til at tale alene med Marquis de Plane. Det var, da han i sit flotte Jockey-Kostume kom tilbage

fra Dommertribunen efter at have modtaget Damernes Ærespræmie af Kongens Haand.

— Til Lykke! sagde Matadora og betragtede med Velbehag den elegante Rytter, der endnu blussede efter Ridtet.

Marquien greb galant hendes Haand og førte den til sine Læber, medens Lola Montero smilede, og Mængden strakte lange Halse.

— Jeg har tænkt meget over, hvad De i sin Tid sagde til mig om Mod, Marquis de Plane. Jeg er kommen til det Resultat, at De maaske har Ret. Men det var jo netop Deres Teori, at Modet skulde prøves paa mange forskellige Maader.

To Gange har jeg nu set Dem være kæk og modig, selv om det ikke har været paa Torospladsen, hvor jeg vedblivende tror, at der udfordres størst Mod, om det nu ogsaa er af en egen Art.

Lad mig se Dem vise Deres Mod for tredie Gang, saa er det ikke umuligt, at det alligevel bliver Dem, der vinder den egentlige Damernes Ærespris.

Marquien bøjede sig atter og kyssede paany Lola Monteros Haand, idet han sagde med Heftighed:

— Saa gælder det kun om Lejligheden, thi mit Mod vil altid sprudle som et Væld, naar Deres dejlige Blik rammer mit Hjertes Klippe.

Og med denne galante spanske Kompliment forlod Marquis de Plane som en af Mændene misundt Mand Sadelpladsens Primadonna, den skønne Matadora.

I. KAPITEL.

icadorerne er Torospladsens sorte Faar. Overalt, hvor Tyrefægterne møder frem i Flok sammen, kan man være sikker paa, at det er en Picador, der fører Banden og giver Tonen an.

I Modsætning til Torospladsens øvrige Folk, der er fint skabte og undertiden af en næsten kvindagtig Ynde i Fremtræden og Bevægelser, er Picadoren den udprægede Type paa en Mand. Han er stor og stærk af Bygning, han taler en egen halvraa Jargon, en Art Kaudervælsk, der gaar under Navnet calo. Han er den første Mand til at svinge et Bæger, til at slaa en Næve og til at rydde en Danseplads for en sortøjet Piges Skyld.

Paa Torospladsen er han Prygelknaben, der faar de fleste Knubs uden ofte at modtage nogen Anerkendelse i Form af Applaus eller en Skylle af Appelsiner og Cigarer som den, der saa ofte falder over Matadorens Hoved.

Picadoren møder i Arenaen til Hest. Men Du gode Gud, hvad er det for en Hest! Don Qui-

chotes Rosinante er en vælig Araber mod de Kuler, der udleveres til Picadorerne.

Det er usle Krikker, der har slidt sig Spat til paa Gadernes Stenbro foran Drosker og Sporvogne; deres Ben er saa stive som Stylter, og deres Kroppe saa radmagre, at end ikke Pølseslagteren vil byde paa dem.

Paa saadan et Udgangsøg rider Picadoren, bevæbnet med sin Landse, ind i Arenaen, iført stramme, gule Læderbuxer med Benskinner, en kort gul Jakke med Sølvbesætning og en mægtig, bredskygget graa Hat. Ofte lyder der et Svup. Det er Tyren, der tager den magre Rallike paa Hornene og kaster den op i Luften, saa at Rytteren farer langt bort. Han ligger da næsten som et Lig, og Tyrefægterne maa se at faa Dyret fjærnet fra ham ved at svinge med deres røde Klæder, indtil man atter kan faa Picadoren stablet paa Benene.

Undertiden bestiger han atter Hesten, af hvilken Indvoldene maaske hænger ud, saa at de bliver smudsige af at slæbe i Sandet. En af de vise Aber klipper dem i saa Fald af med en stor Sax, og det magre Dyr stolper videre, næsten som om det følte Lettelse.

Undertiden maa man bringe Rytteren i Sikkerhed bag Barrieren, naar hans Hest er dræbt. Han bevæger sig paa Jorden næsten som en Skildpadde. Thi Sagen er den, at hans Benskinner er jærnbeslaaede, at hans Skuldre og Albuer er udforede og hans Hatteskygge af halvanden Tomme tyk Filt. Alt, for at han ikke skal slaa sig i Faldet.

Men ofte sker det dog, at han kommer til Skade, især naar Hesten falder oven paa ham, og Tyren derefter maltrakterer baade ham og Ralliken, indtil man kan faa dens Raseri ledet i en anden Retning.

Saadan var det gaaet Lopez. Han havde ikke blot brækket det ene Ben paa tre fire Steder, saa at det igen var voxet sammen i en Bue, men han havde ogsaa faaet hele den ene Side af Ansigtet flænget af et spidst Tyrehorn. Fra Halsen og op over Kinden havde han en ildrød Flænge, der under Sammenvoxningen havde trukket det ene Øje frem, saa at det gloede ondskabsfuldt og blodskudt.

Efter Ulykken havde endel af Tyrefægterne skillinget sammen, og man havde lejet en saakaldet Posada til den tilskadekomne Kammerat. Posada'en var en lille Kneipe, der bar Navnet: „Den blaa Drue", og som blev søgt selv af fine Folk og af Turister, fordi man vidste, at Tyrefægterne holdt til her, og nok saa meget, fordi Vinen var excellent.

Værtshuset bestod af en lille Skænkestue, der var fyldt med Plakater og Billeder fra Torospladsen og Arrangementer af billige Papirvifter med bloddryppende Optrin i skrigende røde og blaa Farver.

Udenfor var en stor Loggia, der helt var dækket af tæt Løv, og for Enden af den en lav Mur med et Teglstenstag, over hvilket man havde en pragtfuld Udsigt ned over Byen og Havet.

Idag var der usædvanligt Liv oppe i Lopez'

Posada, og Værten, der stadig humpede rundt i en Art Picador-Dragt, — thi den rigtige Uniform turde han ikke mere bære, — blussede over hele sit tykke Ansigt, i hvilket det onde Øje lyste af en uhyggelig Glæde. Der var tømt mangen Porron, et ejendommeligt formet Glas, der som en lille Kande med Tud tillader at hælde Vinen højt oppe fra ned i Munden uden at Læberne berører Randen. Dette Glas har vist egentlig hygiejnisk Oprindelse; at drikke en Porron er nu en Art Sport, som hos os i gamle Dage at tømme Velkomsten, uden at noget Skilt faldt af.

———

II. KAPITEL.

er blev en vis Bevægelse, som derefter afløstes af Stilhed, da Lola Montero steg op ad den lille Stentrappe, der førte til Loggiaen. Hun var iført Yachtkostume med hvid Nederdel, tynd, blaa Silkejakke med Guldknapper og Kasket med Emblem. Hun ledsagedes af Marquis de Plane, der dog holdt sig lidt i Baggrunden.

Bombatini syntes helt at glemme en opstaaet Strid med den spanske Flue og saa misbilligende paa Parret.

Lola Montero, der strax lagde Mærke dertil, og som for enhver Pris vilde undgaa en Scene af Jalousi, sagde hurtigt:

— Jeg traf Marquien nede paa Stranden, og saa sejlede vi os en lille Tur i det dejlige Vejr, men da jeg hørte, at Bombatini var samlet med Vennerne heroppe, fik jeg Lyst til at hilse paa dem.

Bombatinis Ansigt klarede lidt op, og den spanske Flue, der allerede var bange for, at der skulde

flyde Blod, rakte en Porron imod hende og raabte:

— Længe leve Matadora!

Lola Montero løftede Bægeret højt i Vejret og hældte Vinen ned i sin lille Rosenmund med en saadan Behændighed, at det indbragte hende larmende Bifald.

— Naa, men det var vel ikke mig, I talte om, spurgte Lola Montero, idet hun satte sig paa Kanten af Bordet og tændte en Cigaret.

— Jo, netop! sagde den spanske Flue. Jeg talte just om Dem. Jeg sagde til de Herrer her, at det vilde være en rigtig Forretning, om De ikke vilde lade Dem nøje med Kælenavnet „Matadora", men selv vilde optræde paa Arenaen. Jeg vilde kunne byde Dem 10,000 Pesetas for hver corrida, og det er mere, end nogen Patti eller Christina Nilsson nogensinde har faaet. I Løbet af et Par Aar kunde De have en Formue.

— Altid skal han gøre Forretning! sagde Bombatini ærgerlig, medens Matadora ikke uden Interesse syntes at lytte til Impresariens Ord.

— Det var aldeles ikke om Dem, vi talte, Senorita, men nu troede Fluen strax, der var Bid. Og saa vilde han gerne væk fra de Løgnehistorier, han har siddet og proppet os med.

— Det var ikke Løgn! udbrød Impresarien ivrigt, og jeg vil gerne staa ved mit Tilbud, hvis Du vil leje mig Torospladsen for 3 corrida'er.

— Vi bruger den selv om Eftermiddagen, og jeg kan ikke lade hele min Kvadrille gaa ledig.

— Saa lej mig den om Aftenen. Min Mand vil

helst optræde i elektrisk Lys. Det forhøjer Virkningen og Spændingen.

Naar der idag er tømt saa mangen Porron, saa var det, fordi Bombatini var Gæst og gav ud.

Han sad nu for Enden af Bordet ude i Loggiaen og blussede af Varme og Vin. Rundt om ham havde Tyrefægterne taget Opstilling, næsten som om de dannede en fjendtlig Skare, beredt til Angreb.

Angrebet gjaldt en lille, mørk Mand med et snu, forslagent Ansigt. Han var klædt i almindeligt, civilt Tøj, men med en mægtig Diamantnaal i det store, brogede Slips og med en Guldurkæde saa tyk som en lille Ankerkætting. Det var Joseph Bravo. Han var Impresario og havde ofte tjent store Penge paa Tournéer med de mest kendte Tyrefægtere. Han var Italiener af Fødsel og rejste udenfor Tyrefægtersæsonen rundt i Evropa med Trouper lige fra Eleonora Duse og Novelli til Dinkaer og Samoanere. Hans Indtrængen paa Torospladsen var imidlertid noget af et Kunststykke, der paa Artistbørsen i Berlin havde skaffet ham Tilnavnet „Den spanske Flue". Bravo var meget stolt af dette Navn, der hentydede til hans gode Forretningsevne til at trække Penge ud af enhver Affære.

Han sad rolig og smaalo i sit spidse Mefistoskæg, medens Bombatini, blaa i Ansigtet af Raseri, slog i Bordet og sagde:

— Det er Løgn! Jeg gentager, det er Løgn! Og gid den hellige Vigen del Carmen vil lade mig

spidde paa det spidseste Tyrehorn fra Ripamilan, om jeg tror et Ord af de Krøniker.

— Og jeg gentager: Lej mig Pladsen for otte Dage, saa skal jeg vise Dig, at jeg taler sandt, Bombatini, svarede den spanske Flue med urokkelig Ro.

— Hvad hedder Manden da? spurgte Matadoren lidt usikkert?

— Tordalkado!

— Tordalkado! Ham har jeg aldrig hørt omtale. Er han Matador?

Alle de andre slog en skraldende Latter op, ikke mindst „Kusken fra Coimbra".

Han var, som Tilnavnet antydede, Portugiser af Fødsel, men havde lært hos Bombatini, der havde været hans Fadder og givet ham Lov til i Madrid at dræbe den første Tyr i hans Navn. Derfor beundrede „Kusken fra Coimbra" sin Herre og Mester Bombatini næsten som et højere Væsen. Kusken, der, som saa ofte, var bleven opkaldt efter sin oprindelige Profession, var en ualmindelig fin Type paa en Tyrefægter. Navnlig var han stolt af sine smaa bitte Fødder og sine kridhvide Hænder. Han gjorde stor Lykke hos Damerne, og man mumlede i Krogene om, at han skulde giftes med den lille, spinkle Miss Jenny Patterson med det næsvise amerikanske Gamineansigt og fem Millioner Francs i Medgift. Selvfølgelig var hendes pengearistokratiske Slægt paa den anden Side Atlanterhavet fortvivlet, men Milliardærfamilierne er snart vante til, at deres Formuer bruges til Oppudsning af gamle, falmede Vaabenskjol-

de eller til at udstrøs paa Væddeløbsbaner og Torospladser.

„Kusken fra Coimbra", der betragtede sin Toledoklinge som et fuldgyldigt Adelsmærke, maatte da oprøres til Latter ved Tanken om, at en Tordalkado skulde betegnes med Hæderstitlen: Matador. Og Bombatini nikkede bifaldende, da Kusken tilføjede:

— Hvad han skal kaldes, det véd jeg ikke. Hvis man skal kalde ham noget, maa det vel være Gøgler!

Et mægtigt Bifald hilste denne Udtalelse, medens den spanske Flue rystede opgivende paa Hovedet, og Matadora lidt irriteret udbrød:

— Men saa fortæl mig dog, hvem han er, og lad være at snakke i Gaader.

Den spanske Flue lod ikke denne udmærkede Lejlighed til atter at tage Traaden op gaa sin fine Næse forbi.

— Hvis de Herrer tillader det, vil jeg gerne have Lov at svare Donna Lola paa hendes Spørgsmaal.

Bombatini nikkede indrømmende, og den spanske Flue fortsatte:

—Tordalkado er Indier. De Folk dernede véd undertiden mere end deres Fadervor.

Bombatini og tre, fire af de andre Tyrefægtere slog Korsets Tegn for sig.

— Tordalkado har et Par Øjne, som jeg aldrig har set Mage til. De er som to Staalklinger, der borer sig ind i Ens Hjerne og lammer den, naar han blot ser paa En. Stirrer han paa En, er man bange for, at man skal miste Synet og faa

sin Forstand forvirret for Tid og Evighed. Han er tidligere optraadt som Hypnotisør, og jeg har været med ham baade i New-York, London, Berlin og Paris. Men overalt er han bleven forbudt. De Medier, han har haft under Behandling, har mistet Forstanden, og han er bleven fulgt over Atlanterhavet og gennem hele Kontinentet af en Række Skadeserstatningssager. Hans Evner var saa eminente, at de ødelagde ham selv.

Saa var det, at jeg gjorde min store Invention, som jeg er stolt af.

— Og hvori bestaar den? spurgte Matadora, der med Spænding havde fulgt den spanske Flues Udvikling.

— Jeg tænkte: Kan Tordalkado forvirre et Menneskes Forstand med sit Blik, maa han ogsaa kunne tæmme en Tyr med det, og Tyren vil ikke forlange nogen Erstatning.

— Men det er noget Vrøvl og Sludder, eller ogsaa er det Humbug og Gøgl, udbrød Bombatini og slog i Bordet.

— Og jeg tilbyder Dig at bevise, at han kan tæmme Tyre med Blikket alene, og jeg byder Dig store Penge for at overlade mig Torospladsen blot tre Aftener, naar Du ikke selv har Brug for den. Hvorfor vil Du saa ikke lade mig forsøge?

— Ja, hvorfor? gentog Matadora og saa med et næsten spodsk Smil paa Bombatini.

———

III. KAPITEL.

et havde været en varm og hidsig Disput, inden Bombatini havde bøjet sig og givet den spanske Flue Tilladelse til, at Tordalkado maatte optræde.

Naar det endelig var sket, var Grunden ikke mindst den, at han som gammel praktisk Matador nærede den sikre Overbevisning, at det var umuligt at tæmme en virkelig opirret Tyr med Blikket alene. Og for Tyrens Opirring sørgede han og hans Folk. Skete der da noget menneskeligt, maatte den Mand, der havde vovet sig frem, selv tage Følgerne. Sligt var sket saa ofte før for Tyrefægtere af Faget, uden at nogen havde taget Hensyn dertil. Skete det denne Gang, vilde det yderligere befæste Toros-Folkenes Ry.

Det blev altsaa bestemt, at Tordalkado skulde have Lov til at optræde tre Gange paa Arenaen i San Sebastian.

Over hans Forberedelser var der en vis Hemmelighedsfuldhed. Ingen fik Lov til at kigge ham i Kortene. Naar han kom, maatte der ikke være nogen paa Torospladsen uden hans egen Tjener.

Det var en mærkelig, lille, gnomagtig Mand med et forpjusket, snavset Ydre, underlige kloagtige Fingre, et smalt spidst Hoved med strittende Haar og et Par smaa plirrende Øjne. Han var klædt i en grøn Dyrepasseruniform, der i Sommervarmen stank af Skidt i vid Omkreds, saa at de fleste gik langt udenom den lille, sure Mandskikkelse med det altid mistroiske og lurende Blik.

I flere Dage var Tordalkado og hans Medhjælper beskæftiget med at anbringe et hængende Stillads tværs over Torospladsen, og Tyrefægterterne skævede misbilligende til alle disse mystiske Arrangementer, medens Bombatini selv begyndte at fortryde, at han havde lejet Torospladsen ud til saadan noget Gøgl.

Endelig var alle Forberedelser trufne, og Forestillingen skulde finde Sted.

Paa San Sebastians Gadehjørner havde store Plakater i flere Dage spændt Publikums Nysgerrighed, og Torospladsens Amfiteater var overfyldt af et elegant, internationalt Publikum, i hvilket Lola Montero og Jenny Patterson vakte ligelig Opmærksomhed som de to extravagante Forgrundsfigurer, der aldrig savnedes ved nogen Tyrefægtning.

Den store Arena, der ellers plejede at være badet i Sol ved Eftermiddagsforestillingerne, laa iaften beskinnet af elektriske Lamper, hvis hvide Lys gav det ellers saa gule og kraftige Sand en underlig bleg og blaa Tone, som var det et mægtigt udbredt Liglagen.

Over Publikum var der den ejendommelige, ner-

vøse Stemning, der følger med Følelsen af at staa overfor noget ukendt.

Saa viftede Præsidenten med sit hvide Klæde, Trompeterne skraldede, og den sædvanlige Procession holdt sit Indtog. Men den modtoges ikke med det sædvanlige, jublende Bifald. Iaften var man ikke kommet for at se paa Tyrefægternes dristige Leg med Tyren. Hele den traditionelle Indledning føltes næsten som overflødige og fornærmelige Omsvøb. Man brød sig hverken om de middelalderlig klædte Herolder eller om Capeadorerne og Piccadorerne, man ventede kun paa det store Øjeblik, da Tyren i Stedet for Espadaens skarpe Klinge skulde møde den mystiske Tordalkados hypnotiske Blik.

Nu var Tidspunktet endelig kommet. Dødsstilhed herskede over hele den mægtige Torosplads. Selv de mest trænede Tyrefægtere følte deres Hjerter banke stærkere. Ogsaa for dem havde det Skuespil, der nu skulde udfolde sig, Nyhedens Interesse.

Alle trak sig tilbage i Arenaens Udkant eller sprang over Barrièren. Den hidsede Tyr stod midt paa den blodvædede Plads med fraadende Mund, medens den med vilde Blikke stirrede sig om efter en ny Fjende.

Da slukkedes pludselig med ét Slag alle Lamper, og en elektrisk Projektør kastede sin kegleformede Lysstraale som en Kniv gennem Mørket.

Fra det over Arenaen anbragte Hængestillads, der var forsynet med en stor Lærredscylinder,

som lignede Omhænget paa et kæmpemæssigt Styrtebadsapparat, sænkede sig en lille, rund Tribune, baaret i stærke, flettede Staaltraadssnore.

Paa den svævende Tribune stod Tordalkado.

Han havde lagt Armene over Kors og var helt hyllet i en hvid, folderig Kappe. Med det dødblege Ansigt vilde han have lignet en livløs Marmorstatue, om der ikke i Øjnenes dybe Huler havde flammet et Blik med en fantastisk, feberagtig Glans.

Alt som Podiet sank mere og mere og nærmede sig Jorden, steg Spændingen i Publikum næsten til Ophidselse.

Nu rørte den lille, hvide Piedestal ved Arenaen; der gik som et elektrisk Stød gennem Tilskuerne. Den rasende Tyr, over hvis brede Ryg det tykke, levrede Blod drev i en sejg Strøm, havde faaet Øje paa sin Modstander og beredte sig til Angreb.

Tyren sænkede Hornene og gik frem, medens Tordalkado samlede sin Kappe tættere om sig og med sit flammende Blik søgte at træffe Tyrens Øjne og trække dem til sig. Men Dyret vilde ikke se op. Med Snuden tæt mod Jorden stormede den frem, som vilde den i næste Øjeblik spidde den hvide Skikkelse paa sine Horn og farve den i dens eget Blod.

Over hele Torospladsen føltes dette Sekund som et koldt Gys. Selv de mest forhærdede, der havde oplevet alle en Tyrefægtnings Rædsler, greb deres Sidemand i Armen; mange holdt Haanden for Øjnene, og man hørte Skrig fra Kvinder, der

ikke kunde taale at se denne værgeløse Mand udleveret til den visse Død.

Men i det Øjeblik Tyren var lige ved den lille Tribune og et tusindfoldigt Angstens Suk droges som fra ét Kæmpebryst, rejste Dyret pludselig Hovedet i Vejret, som havde det faaet en knyttet Næve lige i Snuden.

Tordalkados og Tyrens Blik mødtes! Dyret stod et Øjeblik og rystede paa Hovedet, som havde man puttet en Haandfuld Snustobak i dets opspilede Næsebor.

Saa løftede Tyren med ét Halen, slog bagud, vendte kort omkring og bissede, pustende og snøftende, mod Udgangen, hvor en Flok Køer med Klokker om Halsen optog den i deres Midte og slog Kreds om den.

Derefter luntede hele Flokken ud af Arenaen.

Et Kæmpebifald rejste sig som en Orkan. Hatte, Cigaretter og Appelsiner fyldte Arenaen, medens Tribunen atter langsomt hævede sig, og Tordalkado syntes at forsvinde som et Aandesyn i Skyerne.

———

IV. KAPITEL.

æste Dag talte hele San Sebastian ikke om andet end om den mystiske Tordalkado. Tyrefægterne, der ellers gik saa store og brede omkring, syntes idag helt smaa og myge. Selv den populære Bombatini vovede sig ikke ud paa sin sædvanlige Køretur langs Stranden. Han vidste, at det spanske Publikum kan faa underlige Indfald, naar det er i daarligt Humør.

Den spanske Flue var Dagens Mand, der bestormedes af Journalister, som vilde have ham til at skaffe dem et Interview med Tordalkado, den indiske Troldmand, som han nu almindelig kaldtes.

Men den snu Impresario, der kendte det Hemmelighedsfuldes Magt over Publikum, svarede med sørgmodig Mine dem alle, at et saadant Ønskes Opfyldelse var ham umuligt, hvor meget han end maatte beklage et Afslag.

De Herrer af Pressen kunde hos ham faa alle Oplysninger om Tordalkados eventyrlige Liv og den spændende Maade, paa hvilken han selv var bleven opmærksom paa sine ejendommlige Egen-

skaber. Men en Samtale med ham, det var ugørligt. Og den spanske Flue tilføjede: Naar Tordalkado om Aftenen har optraadt, er han saa oprevet, at han er Vanvidet nær. Han har forinden i flere Dage levet under et Højtryk af nerveødelæggende Spænding, thi han véd jo aldrig om Experimentet vil lykkes for ham netop med den Tyr, eller rettere: Han véd, at det en Dag maa mislykkes, og at Tyren uden at reagere overfor hans Blik vil styrte sig over ham og rive ham i Stykker.

Naar det da er gaaet godt, og Forestillingen er forbi, tager han lige hjem. Han nyder intet i Dagene umiddelbart før han optræder, undtagen raa Æg og lidt Cognac. Alligevel har han ingen Sult, naar han er færdig. Hans Lemmer er tunge som Bly, hans Hjerne uden Tanker, og hans Legeme sitrende af Begær efter Søvn. Men sove kan han ikke. Saa tager han en Dosis Morfin, der vilde være nok til at slaa en halv Snes Mennesker og en Tyr ihjel, og derefter falder han i en lang, dvaleagtig Søvn, der varer i et Døgn.

I Øjeblikket ligger han netop hen i denne Døs, medens ingen andre end hans gamle Tjener er omkring ham.

De vil herefter forstaa, mine Herrer, at det er mig plat umuligt at tilstaa Dem et Interview. De kunde ligesaa gerne bede mig om Tilladelse til at interviewe min afdøde Oldefader. Men hvad jeg har fortalt Dem er paalideligt til Punkt og Prikke, thi jeg er en ærlig og oprigtig Mand, der ikke har nogen Interesse af at lyve og sige andet, end hvad som sandt er.

Farvel, min Herre!

Den spanske Flue havde for tiende Gang afleveret denne Beretning, medens han sad i en stor Straastol paa Fortovet foran sit Hotel, hvor han ikke var altfor svær at finde for Pressemændene, der hver for sig var glad over det Held, han havde haft til at træffe Tordalkados Impresario.

Saa kom et lille, let Kurvekøretøj med uniformeret Piccolo paa Bagsædet og en elegant klædt Dame som Kusk. Køretøjet holdt, og ud sprang Lola Montero og ilede lige hen til Impresarien, der just var optaget af med et Smil at læse Dagens Blade. Netop i dette Øjeblik lyste hans hvide Tænder i det sorte Mefistoskæg, medens han studerede en berømt stedlig Psychiatrikers Analyse af Tordalkados ejendommelige Egenskaber. Psychiatrikeren mente, at Tordalkado maatte have faaet sin Skole hos Fakirerne.

Den spanske Flue nikkede hen for sig, da han i det samme hørte Damens begejstrede Udbrud:

— Kære Bravo! Det er Deres Mesterstykke. Aldrig i mit Liv har jeg oplevet et saa spændende Optrin. Det har været mig umuligt at sove inat, saa oprevne var mine Nerver. De maa skaffe mig den Mand i Tale. Jeg vil se ham paa nært Hold.

— Skønne Senorita! De véd, hvor højt jeg beundrer Dem. Bed mig om at skære mit Hjerte ud og servere Dem det paa et Fad i skarp Sauce, og jeg skal gøre det. Men bed mig ikke om en Samtale med en Mand, hvis Aand maaske nu svæver langt borte, thi det er mig en fysisk Umulighed.

Lola Montero gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden og satte sig ned i en af Kurvesto-

lene ved Siden af Impresarien, medens hun kælede for sin lille, sorte Kat, som hun bar paa Skødet. Saa sagde hun alvorligt og indtrængende med Eftertryk paa hvert Ord:

— Hør nu, min kære Bravo! Jeg bryder mig hverken om Deres Udflugter eller om Deres Løgne — ja, ja, ja! vi har kendt hinanden for længe til, at De kan dupere mig. Jeg siger Dem bare kort og godt: hvis De ikke skaffer mig en Samtale med Tordalkado og det lige med det samme, saa kommer vi to aldrig til at gøre Forretninger.

— Men bedste Senorita! Ikke engang de Herrer af Pressen ...!

— Ja, hvad bryder jeg mig om de Herrer af Pressen. Jeg lover Dem, at jeg ikke til nogen Moders Sjæl skal røbe, at jeg har besøgt Tordalkado, men jeg fordrer, at De skaffer mig en Samtale med ham, ellers er vi to færdige for bestandig.

— Ja, ja, sukkede Joseph Bravo. En smuk Kvinde som Dem kan man jo ikke nægte noget. Men jeg maa gentage for Dem: Dette kan ikke ske. Jeg tør faktisk ikke. Jeg risikerer at ruinere mig selv og at gøre mig komplet umulig.

— Godt! Saa maa De selv tage Følgerne. Naar De ikke vil føje mig, saa skal jeg nok vide at tage Hævn.

— Hvorledes mener De?

— Ja, De skal ikke være bange for Deres Liv, lille Bravo. Nej, jeg kender Dem tilstrækkelig til at vide, at skal man ramme Dem, saa De mærker det, skal det være paa Portemonnæen.

— Jeg indrømmer, at det er et forbandet ømt

Sted, svarede Joseph Bravo, ikke uden Lune. Men kan De ikke antyde for mig, hvad De har i Sinde. Det vil maaske gøre mig lidt mere føjelig.

— Jeg er begyndt saa smaat at gaa i Tyrefægterlære.

— Og vil optræde?

— Det har jeg ikke sagt. Men bestemmer jeg mig dertil, bliver det i hvert Fald ikke med Dem som Impresario, at jeg kommer til at optræde.

— Og hvis jeg føjer Dem?

— Saa bliver det i hvert Tilfælde kun med Dem som Impresario.

— Skønne Senorita! De har en vidunderlig overbevisende Maade at tale til et stakkels Mandfolk paa.

Derefter bestilte Joseph Bravo Blæk og Papir og skrev nogle Linier paa et Ark, som han lagde i en Konvolut og rakte til Lola Montero med de Ord:

— Kør saa op til „Villa Blanca" og aflever dette Brev, saa skal De komme ind. Men Tand for Tunge, det lover De mig. Ellers er jeg en ødelagt Mand.

— Det lover jeg Dem, lille Bravo! svarede Matadora og sprang atter op i Vognen, der hurtig forsvandt. Men forinden havde den spanske Flue taget den lille Kat i Forvaring. Thi Tordalkados elektriske Natur taalte ikke Kattes Paavirkning!

Matadora sad i sin Vogn og spekulerede over dette ejendommelige Fænomen, medens Joseph Bravo med et distræt Udtryk satte sig til at læse videre i den stedlige Psychiatrikers Analyse af Tordalkados mystiske Evner.

V. KAPITEL.

et lille Kurvekøretøj holdt udenfor „Villa Blanca", der laa temmelig afsides, højt oppe i Bjergene.

Huset lignede formelig en lille Fæstning. Alle Skodderne var tæt lukkede, i Haven saas intet levende Væsen, og indenfor var der saa stille, at man skuldę tro, at Lejligheden var ubeboet.

Lola Montero gik op ad Stentrappen og slog et Par Gange med Hammeren paa Døren.

Ingen Lyd hørtes indenfor.

Atter lod Lola Montero Dørhammeren drøne, men stadig samme Tavshed.

Ærgerlig gik hun ned i Haven og rundt om Huset. Paa dets Bagside var der en ganske lille Dør, i hvilken der indvendig sad en Nøgle. Lola Montero buldrede paa, saa at det gjorde ondt i hendes smaa fine, behandskede Hænder. Hun stod nogen Tid og lyttede. Saa forekom det hende, at hun hørte Skridt indenfor, og hun mærkede, at Nøglen sagte blev taget ud, men der blev ikke lukket op.

Den alt besejrende Nysgerrighed greb hende.

Hun bøjede sig ned og kiggede gennem Nøglehullet. Fra den anden Side mødte der hende et Øje, og de to Øjne vedblev nu forskende at hvile i hinanden, medens Lola Montero sagde saa højt, at det maatte kunne høres gennem Døren:

— Jeg har et Brev, som jeg skal aflevere, og som der skal Svar paa.

— Gaa om til Hoveddøren og kast Brevet i Kassen. Kom saa tilbage, lød en spæd Stemme til Svar.

Lola Montero blev helt glad over denne første Tilkendegivelse af, at der dog var noget levende i det døde Hus. Hun skyndte sig om til Hoveddøren, smed Brevet i Kassen og hørte det falde indenfor paa Gulvet.

Saa løb hun atter om til den lille Bagdør, efter at have givet Piccoloen Ordre til at røre Hesten en halv Times Tid, for at Køretøjet ikke skulde vække Opmærksomhed ved at holde stille.

Inde i Huset havde den underlige, gnomagtige Tjener imidlertid taget Brevet op og gik nu ind med det til sin Herre.

Værelset var fuldstændig blændet ved Hjælp af Skodder, for hvilke der yderligere var hængt tykke Tæpper. Iøvrigt var der lyst nok, idet der under Loftet var tændt en stor Krone.

Tordalkado laa paa en Sofa og læste i en Bunke Blade, af hvilke flere var smidt ned paa Gulvet, efterhaanden som han havde gjort sig bekendt med deres Indhold, eller rettere med det halve af deres Indhold, der angik ham selv, thi hele

Resten syntes han ikke at ofre nogensomhelst Opmærksomhed.

Han var iført en kort, sort Fløjels Jakke og paa Hovedet havde han en rød Røghue, hvis Kvast bølgede omkap med hans lange mørke Lokker, der faldt ham helt ned over Skuldrene.

Paa Bordet stod Rester af Vin og Mad. Efter Antallet af Tallerkener og Glas at dømme, saa det ud, som om han havde taget godt til sig. Han gjorde da ogsaa Indtryk af at befinde sig i bedste Velvære, medens han laa der og smøgede nogle smaa gule Straacigaretter, der udsendte en tyk, blaa Røg. Af og til nippede han til en lille Kop stærk Mokkakaffe, der stod paa et Divanbord ved Siden af ham.

Da Tjeneren traadte ind, saa Tordalkado forbavset op, som om han ikke var vant til at blive forstyrret, og Tjenerens Væsen tydede ogsaa paa, at han ikke var helt sikker paa, hvordan hans Opførsel vilde blive optaget. Han rakte imidlertid forsigtigt en Bakke med et Brev hen til sin Herre, der støttede sig halvt paa den ene Albu og med tavs Forundring læste Indholdet af Skrivelsen.

Saa rejste han sig helt op og sagde:

— Luk hende ind, men saa forsigtigt som muligt, at det ikke vækker Opsigt. Lad hende vente paa mig i Buddha-Værelset.

Gnomen forsvandt, og Tordalkado tømte sin Kaffekop, hvorefter han gik ind i et Sideværelse.

Den underlige, spidsnæsede Tjener, hvis grønne Frakke stank endnu modbydeligere inde i Huset end ude paa Torospladsen, lukkede imidlertid op

for Lola Montero under mange Forsigtighedsforanstaltninger.

Det var et underligt Rum, i hvilket Skuespillerinden blev ført ind. Her som overalt i Huset var Vinduerne blændede ved Hjælp af Skodder og tykke, indiske Tæpper, der i kunstfærdig Vævning fremstillede allehaande mystiske Optrin. Paa det største, der næsten dækkede en hel Væg, skimtede man i vage Omrids en Fremstilling af et Møde i det hemmelige Broderskab Thags, hvis Medlemmer havde forpligtet sig til ved Gudinden Kali at snigmyrde enhver Fremmed ved Kvælning.

Som en Art Ramme om disse Billeder var anbragt udstoppede Slanger, der overalt stak deres flade, uhyggelige Hoveder frem med opspilede Gab, som vilde de sno sig frem og kaste sig over den Indtrædende.

I et Hjørne af Værelset stod en Buddha-Skikkelse med ildstraalende Øjne. Iøvrigt var Værelset kun halvt oplyst af en lille Tempellampe af Messing. Den hang under Loftet i en Kæde og kastede et gulligt, næsten magisk Skær over alle de løjerlige Genstande, der yderligere suppleredes med Vaaben, Skjolde og Metalbækkener.

Lola Montero følte en stærk Uhygge og var lige ved at fortryde, at hun havde vovet sig ind i det hemmelighedsfulde Hus. Men hendes Nysgerrighed var dog stærkere end hendes Frygt, og hun holdt Stand, indtil hun lidt efter lidt havde vænnet sig til Omgivelserne. Ventetiden blev temmelig lang, og hun satte sig paa en af de smaa, lave

Stole, der fandtes i Værelset, hvis Gulv var belagt med et tykt, blødt Tæppe.

Pludselig som ved et Trylleslag skilte Drapperierne sig, alle Slangernes Øjne lyste, og Tordalkado stod i Værelset. Han var iført en Slags Fakir-Kostume, hans lange, sorte Haar bølgede ned over hans Skuldre, hans kulsorte Øjne brændte med en hemmelig Ild, og han sagde med en Stemme, som han syntes at gøre dybere end den i Virkeligheden var:

— De har villet tale med mig. Vel, her er jeg!

VI. KAPITEL.

Oppe hos Lopez i „Den blaa Drue“ havde der i disse Dage været meget livligt. Den gamle Piccadors uhyggelige Ansigt straalede af Vin og Velvære, han havde aldrig tænkt sig, at den hypnotiske Tyrefægter skulde give saadan et Liv i Forretningen.

Men Sagen var, at Tyrefægterne, hvis Popularitet for Øjeblikket var i Dalen, søgte op til Lopez for i Fred og Ro indbyrdes at kunne drøfte det store Spørgsmaal, der optog alle og ikke mindst Torospladsens Folk: Er dette Humbug eller ikke?

Disputerne gik hidsigt fra Morgen til Aften, og Vinen flød omkap med Ordene.

Idag var selve Bombatini mødt op. Han var i sit mest edderspændte Humør, hvad der dog heldigvis gav sig Udslag i, at han formelig strøede Penge omkring sig af Ærgrelse. Et stort Selskab havde derfor samlet sig om Matadoren saa tæt som en Fluesværm paa et Stykke Sukker. Man talte højt i Munden paa hverandre, og Bombatini udbrød indigneret:

— Det er dog nogle elendige Bladsmørere! Jeg

har ladet min Tjener Joseph læse de alenlange Røverhistorier højt for mig, ja! Du behøver ikke at smile, Carlos, Du er vist ikke mere klog paa den sorte Skole end som jeg! Hvad er det dog for en Bunke Pladder! Lad gaa, at de gør Reklame for den Humbugsmager, den langhaarede Gøgler, jeg tjener jo ogsaa noget ved det, skønt jeg ved Vigen del Carmens store Taa hellere var fri for de sjofle Penge.

Men er der nogen Grund til, at de samtidig overfalder os og formelig gør Nar af os, fordi vi paa den efter Fædrene nedarvede gode spanske Skik bruger vor blanke Klinge. Nej! der er snart ikke mere Respekt for noget i dette Land!

En Bifaldsmumlen lød, men næsten i det samme blev der ganske stille. Marquis de Plane kom op ad Stentrappen.

Tyrefægterne begyndte at skotte til hinanden. Bare der ikke blev Ufred! Bombatini var i Krigshumør, og alle vidste, at der var kommet Fjendskab mellem ham og Marquien for Matadoras Skyld.

De to Mænd havde ikke set til hinanden i den sidste Uges Tid. Et Ord kunde være nok til at faa Blodet til at flyde. Det saa da ogsaa ud, som om Marquien vilde til at prøve paa at gaa ubemærket forbi ind i Skænkestuen, da han saa Matadoren; men denne raabte ham an:

— Halløj, Marquis! Gener Dem ikke, kom bare med til Bordet. Jeg har netop et Par Ord, jeg gerne vilde sige Dem.

Marquien blev lidt bleg. Han kunde paa For-

haand ane, hvorledes dette vilde ende, og det var ham ubehageligt. Ikke fordi han var bange, men fordi det stødte hans medfødte Dannelse at foretage et Opgør om en Dame paa et offentligt Sted.

Alligevel gik han rask hen til Bordet og sagde:

— Vil I tale med mig, Mester?

— Javel! svarede Bombatini. Det er netop, hvad jeg vil, men helst under fire Øjne, hvis De ikke har noget derimod.

— Det er saa langtfra, at jeg netop foretrækker, at vi taler sammen uden Vidner.

Tyrefægterne vexlede betydende Blikke. Bombatini og Marquien satte sig hen ved et afsides Bord.

Det var de Plane, der først tog Ordet og sagde:

— Mener De ikke, at vi skal opsætte en mulig Strid til anden Tid og andet Sted?

— De tager fejl, Marquis! Jeg ønsker ikke at yppe Kiv med Dem! Ja, havde jeg mødt Dem for en Uges Tid siden paa samme Maade som nu, saa var Hidsigheden maaske løbet af med mig. Men nu er det noget andet, nu er det hverken Dem eller mig, der er første Hane i Kurven, nu er vi begge To bleven stillet i Skygge af denne langhaarede Hundekunstner.

Da jeg mærkede, at Matadora begyndte at blive lidt for varm overfor Dem, saa var jeg rasende af Skinsyge, og jeg kunde have stødt Dem ned, thi jeg havde aldrig før anset Dem for nogen farlig Rival.

Men saa kom han, Abekatten, og siden den Tid har Matadora hverken haft Blik for Dem eller

mig. Vi to er dog begge rigtige Mænd, lad Matadora foretrække hvem af os, hun vil, og lad os saa senere afgøre den Sag, som man fra gammel Tid har afgjort den Slags Affærer i Spanien. Men skal vi foreløbig holde sammen for at frelse hende fra det Skabilkenfjæs?

Marquis de Plane rakte Matadoren sin Haand og sagde:

— Det glæder mig, Mester, at høre Dem tale saadan. Det er fornuftige Ord! Vi maa udfri Donna Lola af den Mands Vold. Jeg tror, at han har hypnotiseret hende.

— Ja, det er netop det samme, jeg mener. Jeg har haft mine Spejdere ude, og de meddeler mig, at Matadora ofte besøger Utysket tre, fire Gange paa én Dag. Hun lukkes ind ad en hemmelig Dør og bliver ikke sjælden hos ham i flere Timer. Men hvad mener De, at vi skal gøre, og hvordan tror De, at vi skal gribe Sagen an?

— Vi maa først og fremmest se at blive klare over Hovedspørgsmaalet: Er her Tale om Humbug eller ikke. Jeg tror absolut det første.

— Jeg ogsaa, selvfølgelig!

— Ja, helt selvfølgelig er det nu ikke. Man har Exempler paa, at det menneskelige Blik kan have en ganske ejendommelig og uforklarlig Magt. Er dette virkelig Tilfældet med Tordalkado, saa ser jeg ingen Udvej. En Mand, der kan faa en rasende Tyr til at stikke Halen mellem Benene blot ved at se paa den, han kan ogsaa faa Magt over en Kvinde, der tilmed er ganske optaget af ham. Jeg tror imidlertid slet ikke paa Tordalka-

dos saakaldte hypnotiske Evner, og naar jeg sagde, at han har hypnotiseret Donna Lola, saa vil jeg dermed kun sige, at hun har ladet sig dupere i den Grad af ham, at han saa at sige fylder hele hendes Sind og alle hendes Tanker. I saa Fald gælder det blot om at aflure ham hans Trick og umuliggøre det. Glipper hans Middel til at jage Tyren paa Flugt og gaar denne til Angreb paa ham, vil han sikkert vise sin sande Natur: Fejghed!

Ser Matadora først, at han ikke har Mod, er Trolddommen brudt, thi Mod er den eneste Egenskab, hun værdsætter hos en Mand, og ud fra den mener hun, at alle de øvrige danner sig.

Matadoren nikkede og sagde næsten med en Art Bitterhed:

— Jeg kan høre, at De kender Donna Lolas Karakter til Bunds. Men nok om det, hvordan skal vi gaa til Værks?

VII. KAPITEL.

er var forløbet et Par Dage.

I San Sebastian var man stadig ivrig optaget af at diskutere Fænomenet Tordalkado, om hvilket Meningerne var højst forskellige.

De fleste holdt paa Hypnotisme. Der var ogsaa nogle, der nævnte Ordet Spiritisme, men hvordan det egentlig hang sammen, var der ingen, der kunde forklare.

Den spanske Flue udnyttede selvfølgelig den Sensation, som hans nye Trækplaster havde vakt, og allevegne paa San Sebastians Gader og Promenader saas mægtige Plakater med fantastiske Afbildninger af Tordalkado, for hvis Flammeblik den ophidsede Tyr stak i vild Flugt.

Saavel Bombatini som Marquis de Plane havde haft deres Spejdere ude, for at prøve paa at trænge ind i Kunststykkets Hemmelighed.

Matadoren havde nærmest arbejdet med sine Folk fra Torospladsen. De skulde bringe ham Besked om, hvad det var, som Tordalkado foretog sig oppe i det store Styrtevandsapparat. Men dels er Tyrefægtningsfolkene nu ikke særlig sne-

dige, hvor det gælder Udregning af alle Slags Hundekunster, dels passede den spanske Flue paa som en Smed, saa at ingen fik Lov til at komme op paa Flyvestilladset. Adgangen til dette blev ikke blot laaset, men der blev ogsaa sat Segl for, saa ofte som det stod tomt. Det eneste, der kunde give noget af en Antydning, var, at der en Dag var kommet en stor Kasse, der var laaset med mange Slaaer, og i hvis Laag der var Huller. Denne Kasse var bleven hejset op paa Stilladset og var ikke senere kommet ned igen.

Marquis de Plane og hans Folk havde særlig haft deres Opmærksomhed henvendt paa det hemmelighedsfulde Hus. Man havde gjort forskellige Forsøg paa under alle Slags Paaskud og Forklædninger at trænge ind i det. Men stadig var Anslagene mislykkedes. Ingen uden Matadora kendte det Trylleord, der kunde faa det tætlukkede Hus' Dør til at aabne sig.

Da alle Forsøg i den Retning havde maatte opgives, havde Marquien koncentreret sit Spionarbejde paa Overvaagning af den ækle, forpjuskede Oppasser med det spidse Ansigt og den stinkende Frakke.

Han bevægede sig endel ude, og da kun de færreste kendte ham, vakte han ikke nogen Opsigt. Selv vidste han da aabenbart heller ikke noget af, at han blev observeret Nat og Dag. Han gik ud tidlig om Morgenen og begav sig ned til Torvehallen. Der købte han raa, blodig Indmad af Heste og Oxer. Han udvalgte selv de uhyggelige, levrede Tjavser og syntes at foretrække det halv-

raadne for det friske, hvorfor han ogsaa købte hos de allerdaarligste Slagtere. Dette kunde nu imidlertid være et økonomisk Spørgsmaal. Dog, dette syntes ikke at være Tilfældet. Thi naar han havde udsøgt de hæsligste, halvfordærvede Indvolde og Tarme, puttede han det altsammen i en lille, tætsluttende Kasse, som han omhyggeligt lukkede til.

Derefter gik han rundt i Hallerne til de allerførste Boder og købte det bedste baade af Kød, Fisk og Grøntsager og bragte det med sig hjem.

Skønt han havde to Jakker, som han skiftede med, stank de dog begge lige uhyggeligt med en skiden Os, og Marquien var efterhaanden naaet til den Anskuelse, at denne Stank ikke alene var at skrive paa Svinagtighedens Regning, da den lille Mand syntes meget ivrig til at bade og saaledes maatte anses for at have en vis Renlighedssans.

Dette var altsaa alt, hvad man foreløbig fra begge Sider havde opnaaet at erfare, og det kunde jo ikke siges at være overvældende eller særlig egnet til at bygge en Slagplan paa.

Og iaften skulde Tordalkado optræde for sidste Gang i San Sebastian. Torospladsens Amfiteater var udsolgt til sidste Række til forhøjede Priser, og imorgen gik den mystiske Dyretæmmer videre paa sin Tourné for at ende i Madrid.

Opnaaede han atter iaften en Sukces, og det var der al Udsigt til, saa var det næsten at betragte som givet, at Matadora vilde følge sit nye Sværmeri videre paa hans Rejse, og det vilde være

vanskeligt eller næsten umuligt baade for Bombatini og for Marquien at udrette noget paa et fremmed Sted.

Skulde der slaas et Slag, maatte det være her i San Sebastian, og Bombatini og Marquis de Plane var da ogsaa derfor mødt i „Den blaa Drue" til en sidste Raadslagning. Tyrefægterne, der vidste, hvad der var i Gære, fulgte opmærksomt de to Sammensvorne, der sad i dyb Samtale. De undte alle gerne Tordalkado en ordentlig Fiasko, da han var ved at tage Luven fra Toros-Mændene.

Pludselig var der en Banderillero, der forsigtig nærmede sig Matadoren og slog ham paa Skulderen, idet han sagde:

— Undskyld Mester! Men lille Juan vil gerne tale et Øjeblik med Dig.

— Jeg har andet at bestille, sagde Bombatini utaalmodigt, end at tale med den tossede Dreng.

Juan var den lille Opvarter. Han var stærkt forvoxet, men hans Livs Drøm var alligevel at blive Tyrefægter. Han haabede, at den en Dag maatte gaa i Opfyldelse, thi naar han spejlede sig om Morgenen, lagde han tydelig Mærke til, at hans Pukkel hver Dag blev mindre. En Dag vilde den nok helt forsvinde! Tyrefægterne morede sig undertiden over at høre Juan tigge Bombatini, hvem Drengen saa op til som til et højere Væsen, om han dog ikke kunde bruge ham til et eller andet. Bare han maatte faa Lov til at være med paa Torospladsen, vilde han være lykkelig.

Bombatini, der var godmodig af Naturen, gik af og til ind paa Drengens Idéer, og den lille Juans Kinder kunde da brænde af Glæde, medens hans kloge, graa Øjne lyste.

Men idag havde Bombatini saa skam andet at bestille end at høre paa den pukkelryggede Drengs Sladder. Derfor vrissede Matadoren:

— Jeg har ikke Tid, lad ham gaa Pokker i Vold!

Men Banderilleroen tilføjede:

— Du véd, Mester, at lille Juan er et klogt og forslagent Hoved. Hans smaa Flyveøren har opfanget nogle Ord, der maaske kan hjælpe Jer paa Spor til at afsløre den langhaarede Abekat.

— Død og Pine! Hvor har han opsnuset det!

— Han er gaaet paa egen Haand efter ham med den stinkende Frakke, og han har hørt noget af en Samtale mellem ham og den spanske Flue.

— Lad ham strax komme herhen.

Juan kom springende, medens han straalede over hele Ansigtet og tørrede Hænderne i sit lange Forklæde. Han afgav sin Rapport hurtigt og velordnet som en lille Opdagelsesbetjent. Han var fulgt efter Tordalkados Folk, da de gik ud for at drikke et Glas sammen hos Basso nede ved Havnen. De havde talt om mange ligegyldige Ting, men saa havde den spanske Flue sagt noget, som Juan nok mente var værd at lægge Mærke til.

— Og hvad var det? spurgte Bombatini.

— Ja, det har jeg skrevet op, for at jeg ikke skulde glemme det.

Med disse Ord trak Juan et Ark Papir frem under Forklædet. Det var omtrent helt beskrevet med en god, fast Haand.

— Har Du skrevet det? sagde Bombatini med en umiskendelig Beundring i Stemmen, medens han holdt det skrevne Papir, saa at Bogstaverne stod paa Hovedet.

— Ja!

Bombatini brummede noget og rakte Papiret til Marquien, der hurtigt løb det igennem.

Saa tog han ned i sin Vestelomme og gav Drengen en stor Fempesetas af Sølv.

Matadoren og Marquien fortsatte derefter deres Raadslagning, medens Juan stod stolt og skyllede Glas bag Disken, dog med en lille Sorg i Hjertet over, at Anerkendelsen ikke var kommet fra den store Bombatini, men fra den fremmede Mand.

VIII. KAPITEL.

det hemmelighedsfulde Hus, der spændte hele San Sebastians Nysgerrighed, men i hvis Mysterier ingen formaaede at trænge ind, var Tordalkado imidlertid i Færd med at gøre sig i Stand til sin sidste Optræden.

Han stod netop nu foran Spejlet i Spisestuen og drapperede sig i sit nye, folderige Gevandt, som han havde anskaffet til Aftenens store Gallaforestilling. Paa Pladen foran Spejlet, der var saa stort, at det tillod ham at se sig selv i hel Figur, var der anbragt en Mængde smaa Krukker med Pensler og Pudderkvaster. Over hans Ansigt laa en let Rødme, der tydede paa, at han havde taget godt for sig af Vinen og Maden, af hvilke der endnu stod Slatter og Rester paa Bordet.

Hans ellers saa dystre og uhyggelige Øjne lyste med en vis gemytlig, jovial Glans, medens han ligesom anerkendende nikkede til sig selv inde i Spejlet.

Det bankede paa Døren og den grimme, gnom-

agtige Tjener med den stinkende Trøje traadte forsigtig ind og hviskede:

— Matadora!

— Se, se! Hun kom alligevel. Det havde jeg egentlig ikke ventet. Det er i yderste Øjeblik, men der er Tid nok alligevel. Denne Gang skal hun komme i min Vold, lad hende gaa ind i Buddha-Værelset. Sæt de grønne Øjne paa Slangerne og lad os faa Vægerne med de skiftende Lys i Tempellampen. Hun er allerede blevet noget for gammel i Gaarde og trænger til at suggestioneres lidt.

Gnomen bukkede og forsvandt.

Tordalkado dyppede en af Pudderkvasterne og lod den i smaa Hop fare hen over sit Ansigt, indtil det fik en mat, hvid Teint.

Saa tog han en Pensel og trak nogle blaasorte Streger over og under Øjnene, saa at det kom til at se ud, som om de laa dybt inde i deres Huler.

Derefter lukkede han en lille Flakon ud af et Skrin, krængede Øjenlaagene frem og lod en Draabe af Flaskens Vædske glide ind under hvert af dem. Han lukkede Øjnene fast og greb haardt i den nærmeststaaende Stols Ryg, som var han ved at besvime. Et Par Sekunder stod han saaledes ubevægelig.

Da han atter aabnede Øjnene, havde disse mistet deres tidligere joviale Glans; Pupillerne havde udvidet sig og Regnbuens Farve var bleven dyb og dyster.

Tordalkado kastede atter et Blik ind i Spejlet,

som denne Gang gengav et mørkt, drømmende, melankolsk Udtryk.

Han slyngede derefter Kappen tæt om sig, men lod dog Halsen og en Del af det stærkt haarede Bryst være blottet. Saa gik han et Par Skridt frem imod Buddha-Værelset, men inden han naaede dets Dør, fik han aabenbart en ny Idé. Han vendte pludselig om, gik hen til et lille Skab, der stod i en Krog af Værelset og trak en Skuffe ud.

Op af Skuffen tog han en stor Ring. Den var sort og tilsyneladende forarbejdet af Jern samt forsynet med mange mystiske Tegn og Indskrifter.

Tordalkado bevægede Ringen et Par Gange frem og tilbage i Lyset fra Lampetterne paa begge Sider af Spejlet.

I Ringens mørke Indfatning glimrede en Sten af det klareste Vand. Den var sleben med hundrede af Facetter og udsendte et Bundt af skarpe Straaler, der ramte Øjet som spidse Lyn. Det var som et lille Sol-Pindsvin med lysende Pigge.

Tordalkado satte Ringen paa sin Tommelfinger — den var for stor til at kunne sidde fast paa nogen af de andre —, derefter gik han rask hen til Buddha-Værelsets Dør, trykkede paa en Fjeder og forsvandt.

I samme Nu, han dukkede frem paa den anden Side Drapperierne og stod i Buddha-Værelset, skød alle Slangerne grønne Giftblikke, og Tempellampen, der tidligere havde lyst med et blødt, dæmpet, rødligt Skær, blussede op med en blaa Flamme, der udbredte et fantastisk, dødningeagtigt Lys, som stjal al Farve fra Kød og Blod.

Lola Montero, der havde siddet drømmende i sine egne Tanker, foer op med et Sæt.

— Hvorfor søger I mig igen, skønne Donna Lola? spurgte Tordalkado med dyb Stemme. Hvortil skal det nytte? Jeg har jo allerede flere Gange sagt Eder, at hvis I blot kommer af Nysgerrighed for at pirre Eders Sanser ved at kigge ind i mit forrevne Nerve- og Sjæleliv, saa vil jeg ikke se Eder mere, skønt min Sjæl husvales ved Synet af Eders harmoniske Skønhed.

I er den eneste, der kan skaffe mit forpinte og oprevne Sind Fred. Blot I stryger mig over Panden med Eders fine, bløde Haand, forsvinder alle de vilde og blodige Tanker fra min syge Hjerne og min ophidsede Fantasi falder til Ro.

I bringer Tryghedsfølelse med Eder, men naar I gaar bort, efterlader I mig til Gengæld i en Sindstilstand, der er Vanviddet nær.

Jeg har alt flere Gange forbudt Eder at komme her, med mindre I for bestandig vil knytte Eders Skæbne til min og følge mig overalt og gennem hele Livet. Min Kærlighed vil da blive vild som mit Mod, og en overmenneskelig Lykke, der knap vil kunne opfattes med Sanserne, vil blive vor himmelske Lod paa Jorden.

Kommer I, Donna Lola, for at bringe mig dette Jubelbudskab?

Lola Montero, der ellers var saa frejdig og selvbevidst i hele sin Optræden, stod næsten forskræmt, medens hun sagde med skælvende Stemme:

— Tordalkado! Jeg beundrer Dem for Deres

Mod, til hvilket jeg aldrig har set Mage hos nogen Mand, og for hver Gang jeg besøger Dem her i dette mystiske Tempel, føler jeg mig stærkere draget til Dem med en ubeskrivelig magnetisk Følelse.

Men love Dem det, som De her forlanger, det kan jeg ikke, i hvert Fald — ikke endnu.

— Men hvorfor er I da kommet!

— Fordi jeg vil advare Dem, Tordalkado, fordi jeg vil bringe Dem Budskab om, at onde Mennesker i blind Jalousi vil gøre Anslag imod Dem til Deres Ulykke.

———

IX. KAPITEL.

ordalkado havde taus hørt paa Matadora. Nu oplystes hans blege Stenansigt af et underligt, stort, hvidt Smil, idet han sagde:

— Tak skal I have for Eders Omsorg for mig, Donna Lola, men hvem skulde kunne gøre mig noget?

Hvem er de Mænd, der er optændt af Jalousi imod mig, fordi jeg har forstaaet at binde Spaniens skønneste Kvinde til mig? Det er Folk, der kun er modige, naar de har et slebent Sværd eller et andet Vaaben i deres Haand. Tag det Vaaben fra dem, og de vil staa blottede overfor Faren.

Men med mig er det noget andet. Ligesom Naturen har givet Bien dens Braad, Slangen dens Gift og Tyren dens Horn til Forsvar, saaledes har den fra sin egen Haand udstyret mig med et Blik, der faar ethvert Dyr og Menneske til at skælve. Selv nøgen er jeg bevæbnet og stærkere end en Mand i Panser og Plade.

Endnu engang, Tak for Eders Omsorg for mig, Donna Lola, men den er spildt til liden Nytte.

Ingen vil vove at gøre Tordalkado noget. Jeg lammer min Fjende med mit blotte Blik.

Lola Montero havde med store Øjne og brændende Kinder lyttet til Tordalkados Ord.

— Har Deres Blik da ligesaa stor Magt over Mennesker som over Tyre? spurgte hun.

— Hvor kan I spørge om det, Donna Lola. I selv kender den ubændige Kraft, der bor i en ung, tirret Tyr, og det ringe Mod, der bor i de fleste Mænd.

I skulde ikke tro, at mit Blik har Magt over Mennesker?

— Ogsaa over Bombatini?

— Bombatini! gentog Tordalkado med tydelig Spot i Stemmen. Om han blot i et Minut turde møde mit Blik, vilde alle hans Sanser være lammede, og han vilde for Tid og Evighed være nødt til at adlyde enhver af mine Befalinger.

Matadora følte en let Gysen ved dette underlige Menneskes mystiske Magt, medens Tordalkado fortsatte:

— De Egenskaber, som jeg besidder, er skænkede mig af Naturen i Fødselsgave. Men Naturen fordrer af Individet, at det skal udforske og opdrage de Evner, som den har nedlagt i Mennesket.

Det er det, jeg har gjort! I tre Aar har jeg været i Lære hos den berømte indiske Asket og Selvplager, Fakiren eller Dschogi'en Akbar Tobi, som i et halvt Aar laa paa skarpslebne Sabelspidser uden at tage Mad eller Drikke til sig.

Jeg var hans kæreste Elev. Han indviede mig

i alle Mysterierne, og da jeg drog bort fra ham skænkede han mig som Pant paa sit Venskab denne Ring, som jeg beder Eder betragte opmærksomt, Donna Lola.

Med disse Ord strøg Tordalkado Ringen af sin Finger og rakte den til Matadora, idet han sagde:

— Se nøje og længe paa den Ædelsten, saa vil ogsaa Eders Blik oplades, saa at I ser Ting, der er skjult for det menneskelige Øje.

Lola Montero stirrede længe fast og næsten graadigt paa Ædelstenen, som vilde hun suge dens Hemmelighed til sig.

Over Tordalkados blege Ansigt gik et underligt Smil, medens han ved et Tryk paa en Knap lod det blaa Lys gaa over til skinnende hvidt.

Fra Ædelstenen stod nu et stridt Straalebundt lige op i Lola Monteros opspilede Øjne.

Kun faa Sekunder bevarede hendes Blik imidlertid sit vanlige skønne, sjælfulde Udtryk. Det begyndte at blive stift og stirrende samtidig med, at hun følte en hæftig Smærte i Hjærnen, som gennemboredes den af en Pileregn af smaa fine Synaale.

Hun vilde tage Øjnene bort fra Ædelstenen, men hun formaaede det ikke længere, det var som droges hendes Blik af en usynlig Magt ned mod Ringen, hvis lille Straalesol udmarvede hendes Hjærnes Kraft, og lammede hendes frie Forsæt. Hun følte en fuldstændig Slappelse og en dødelig Træthed i Hovedet, der viljeløst begyndte at falde forover.

Man hørte en lang rullende Ringning af en elektrisk Klokke.

I dette Øjeblik traadte Tordalkado frem og greb med sin Haand om Ringen, saa at Ædelstenens sprudlende Lyskilde sluktes. Han tog Lola Montero paa Panden, der var kold og svedig, og trykkede Hovedet tilbage.

Saa plantede han sine skarpe Øjne i hendes, der var saa ømme, at hans Blik saarede dem som to skarpe, slebne Dolke. Samtidig strakte han begge sine Hænder frem. Lola Montero saa som i Drømme nogle lange, uhyggelige, hvide Fingre, der strøg forbi hendes Ansigt som smaa snoende Slanger.

Hun samlede hele Resten af sin Energi og rejste sig vaklende, idet hun gned sig haardt over Øjnene for at stryge Lammelsen af sig. Det syntes delvis at lykkes.

— Nej! nej! udbrød hun heftigt. Saadan vil jeg ikke under en Mands Indflydelse. Den, der skal vinde mig, skal vinde mig i Frihed.

Med disse Ord stødte hun Tordalkado saa voldsomt for Brystet, at han gik baglænds og faldt saa lang han var over en af de lave Stole.

Saa rev hun Døren op og styrtede ud i den friske Luft.

———

X. KAPITEL.

ørket var faldet brat, tæt og tidligt, som Tilfældet er i Syden.

Da Matadora kom ud i det hemmelige Hus' Have, kunde hun da ogsaa daarlig finde sig tilrette. Hun spejdede til alle Sider uden at kunne opdage sin Vogn. Saa udstødte hun et Raab og hørte Raslen af Hjul og Lyde af Hovslag oppe paa Vejen. Det var Piccoloen, der kom kørende med den lille Kurvevogn. Hurtigt sprang Lola Montero op i den og sagde kort:

— Kør!

Og den lille Piccolo piskede paa Hesten, der foer afsted, som havde den en instinktmæssig Fornemmelse af, at der var en Fjende i Hælene.

Lola Montero var stærkt ophidset over, hvad der var sket. Hendes Øjne var endnu ømme og kunde ikke rigtig vænne sig til Mørket. Hendes Kinder blussede, og Blodet bankede voldsomt i hendes Tindinger. Hendes Tanker var uklare, og hun kunde ikke faa dannet sig et samlet Billede af, hvad der egentlig var sket.

Men Et havde hun en bestemt Fornemmelse af:

Hun var undgaaet en Fare! Var Tordalkados Forsæt lykkedes, saa vilde hun hele sit Liv have været underkastet denne Mands Villie og — efter det, hun nu kendte til ham — vilde han have misbrugt den paa enhver Maade til at baandlægge hendes Villie og sætte sin egen igennem.

Jo mere Lola Montero tænkte over dette, desto større Rædsel følte hun, som saa ofte, naar Forstanden begynder at udmaale den undslupne Fares Omfang.

Men lidt efter lidt gik Rædselen over til Raseri mod den Mand, der paa lumsk og underfundig Maade havde villet stjæle det, der var hendes selvstændige Karakter det dyrebareste: Friheden.

Hun begyndte allerede at spekulere paa Hævn, men hvilken, thi raffineret skulde den være som hans Anslag.

Saa besindede hun sig pludselig og erindrede, at hun jo netop var taget op til Tordalkado for at advare ham mod de Intriger, som hun havde faaet Nys om udspandtes imod ham af Bombatini og Marquis de Plane.

Skulde det virkelig lykkes de To uden deres Vidende og Villie at blive hendes Hævnere, medens de troede at være hendes Afstraffere.

Lola Montero blev grebet af en utaalmodig Nysgerrighed efter at se, hvad det var for en Plan, hendes to tidligere Venner, hvis Skikkelser atter dukkede frem for hende med den gamle Tiltrækningskraft, havde formaaet at udklække.

Den Tanke, hun et Øjeblik havde næret, om ikke at ville overvære Tordalkados sidste Op-

træden, viste hun atter fra sig. Da Vognen standsede udenfor „Hotel de Paris", hvor hun nu boede, skyndte hun sig derfor hurtigt op i sine Værelser for at klæde sig om.

Det var yderste Tid!

Ogsaa Tordalkados Sind var ved de udspillede Scener kommet i det voldsomste Oprør. Det ytrede sig ved et sandt Delirium. Efter at han igen var kommen paa Benene, slog og sparkede han til alle Sider, væltede Bohavet og greb tilsidst en Stol, som han svang i Luften lige mod Tempellampen, der faldt ned med et Brag.

Herefter syntes han et Øjeblik at blive Herre over sig selv, medens en Dør hurtig aabnedes og Gnomen med den stinkende Trøje styrtede ind.

Ved Synet af denne hæslige Fremtoning blussede imidlertid Tordalkados Raseri op med fornyet Vildskab.

— Din Idiot! Dit Fæ! Din Klodrian! Det er Dig, der har spoleret det Hele for mig.

— Jeg, sagde Gnomen og satte et Ansigt op, der var præget af en ærlig Forbavselse.

— Ja, netop Du! Hvorfor Pokker ringede Du?

— Det var jeg da nødt til! Det er allerydersteØjeblik, og De har jo selv sagt, at jeg skal lade Dem vide, naar vi skal bryde op.

— Men hvorfor Fanden kunde Du dog ikke vente blot et halvt Minut til. Det var den Ringning, der gjorde mig nervøs, saa at jeg greb til for tidlig at ødelægge det hele. Du er min Ulykkesfugl, dit Bæst, og det skulde ikke forbavse mig, om det

er Dig, der bliver Skyld i, at der sker noget forfærdeligt for mig.

Gnomen saa med et ondt Blik paa Tordalkado, men han betvang sig og sagde rolig:

— Vent med at skælde mig ud, Mester, til efter Forestillingen. Vi har ikke mere Tid. Hvis De blot opholder Dem her endnu i nogle Minuter, kommer vi for sent, og De vil blive modtaget med en Regn af raadne Appelsiner og Tomater eller noget værre.

Tordalkado fik pludselig sin Selvbeherskelse tilbage ved Tanken om det spanske Publikum, der er værre end nogen Bøddel, hvis man holder det for Nar.

— Du har Ret! Du har Ret! Er Vognen derude?

— Ja, den holder parat.

— Det er godt, lad os saa komme afsted, sagde Tordalkado, medens han ordnede sit Kostume, der var kommet i Uorden.

Saa gik de begge ud til den ventende Vogn og steg op i den.

Lola Montero og Tordalkado kørte omtrent samtidig op for Torospladsen.

———

XI. KAPITEL.

orospladsen var endnu mere stuvende fuld end ved de tidligere Forestillinger, og det saa meget mere, som man paa Kæmpeplakaterne havde averteret, at den indiske Fakir iaften med sit Blik vilde tæmme en pragtfuld, isabellafarvet Tyr, der havde været indelukket i Mørke flere Dage for at blive rigtig vild.

Paa Tilskuerpladsen saas Marquis de Plane. Han sad alene i en lille Loge, i hvilken Toros-Folkene kom og gik under Forestillingen. Der var noget nervøst over hans Væsen, og hans Kikkert søgte ofte over mod den Loge, i hvilken Matadora havde taget Plads iført et elegant Parisertoilette af sidste Mode. Skønt ogsaa hun oftere satte Kikkerten for Øjet og spejdede rundt efter kendte Ansigter, skænkede hun dog aldrig i saa meget som et Øjeblik Marquien nogen Opmærksomhed.

Nede i den rundtløbende Gang saa man af og til Bombatinis Skikkelse dukke frem. Skønt han ikke skulde optræde, var han dog iført Matadorens Kostume, men det var antagelig, fordi han som Pladsdirektør ledede Forestillingen.

Nu lød Trompetskraldene, og Corridaen tog sin Begyndelse. Nøglen til Tyrestalden blev kastet ned fra Præsidentlogen, og den i middelalderligt Kostume klædte Rytter greb den behændigt i Luften.

Saa blev der lukket op for Tyrebaasen.

Et pragtfuldt Dyr traadte langsomt og majestætisk ind. Dets lyse Lød var fin som Silke, dets Horn buede sig brede og blanke næsten som poleret Elfenben, de store, mørke Øjne havde et skønt, dybt, melankolsk Blik.

Tyren hilstes med Jubel, Hujen, Piben og Tilraab, der syntes at hidse dens Sanser. Udtrykket i Blikket blev mørkere, den hævede Hovedet og udstødte et langt, tungt Brøl fra sit brede Brysts Dyb.

Idet Samme flimrede en af de røde Kapper som et Blodlyn forbi Dyrets Øjne og med en hurtig Bevægelse fløj Tyren efter Capadoren, der med et ilsomt Spring foer over Barrieren ned i Gangen. Han var lige ved at falde i Hovedet paa Bombatini, der havde trykket sig ind i et af de smaa Redningsskilderhuse, der tjener som Tilflugtssted, hvis Tyren skulde fare over Forhindringen.

— Det er en vild Satan og Pokkers behændig! henkastede Tyrefægteren i Forbifarten.

— Saa meget desto bedre! svarede Bombatini rolig og blev staaende i sit Skjul, medens hans Øjne ufravendt var rettede mod det store Styrtevandsapparat, der hang oppe i Luften.

Legen med Tyren fortsattes, og for at faa Dyret rigtig tirret op, plantede en af Banderilleroerne et

Par Ildris paa hver Side af dens Hals. Ildrisene var forsynede med hule Pigge, gennem hvilke Blodet kunde trænge ind og ad kemisk Vej tænde et Bundt kinesiske Pistoler.

Disse futtede af med smaa Knald, og en Regn af Gnister faldt ned paa Dyrets Hud, saa at der over Arenaen bredte sig en sveden Stank af brændt Haar og Kød.

Ophidselsen var nu paa sit højeste baade hos Tyren, hos Publikum og hos Tyrefægterne.

Det store Øjeblik var kommet.

Ved Hjælp af de røde Klæder fik Capadorerne Dyret draget hen til en Side i Arenaen. Trompeterne skrattede og Lamperne slukkedes, den elektriske Projektør udsendte sin Lyskegle, og alle Øjne stirrede spændte i Vejret.

Ganske langsomt begyndte Tribunen at sænke sig, og midt paa den stod Tordalkado ligesom de foregaaende Gange i kridhvidt Gevandt.

Endnu holdt Tyrefægterne ved deres Leg Tyrens Opmærksomhed fangen. Om lidt vilde de springe til Side og lade det rasende Dyr have fri Passage mod sin nye, mystiske Fjende.

Publikum trak Vejret tungt og dæmpet. Matadora havde lænet sig ud over Logeranden med skinnende Øjne og opspilede Næseboer, der gav hendes Ansigt et vildt, næsten blodtørstigt Udtryk.

Alle ventede det vidunderlige, og saa skete der noget endnu vidunderligere eller i hvert Fald noget endnu mere overraskende, end det, som det spændte Publikum havde været forberedt paa.

Bombatini var i et Spring sat over Barrieren ind paa Arenaen. Han havde ikke i Haanden som sædvanlig sin blanke Klinge, men en kort Øxe, hvis skarpe Blad flimrede i Lysskæret. Hurtig sprang han som en vild Indianer, der svinger sin Tomahavk, lige løs paa den lille Tribune og gav den med voldsom Kraft to Hug, saa at den sprang i to Dele.

I det samme hørte man nogle underlige, pibende Lyde, og ud gennem Podiets Aabninger væltede som Myrer af en aabnet Tue nogle ækle, smaa bæltede, rotteagtige Dyr, der udsendte en hæslig Stank, som var det Giftbylder, der havde faaet Ben.

Bombatini traadte et Skridt tilbage fuld af Væmmelse, medens de hæslige Kryb pilede afsted ind mellem Benene paa den ventende Flok Køer, dér løftede Halerne i Vejret og brølede af Forskrækkelse.

— Slaa dem ihjel! Slaa dem ihjel! skreg Bombatini, ude af sig selv af Ophidselse. Luk alle Udgangene!

De vise Aber begyndte en vild Jagt paa de smaa Utysker, der hist og her satte sig til Modværge og viste deres skarpe Tænder i de lange spidse Snuder. Hver Gang en af de ækle Rotter kom i Nærheden af Tyren, pustede og snøftede den, som havde man kildret den i dens spilede Næsebor.

De vise Aber havde nu omtrent faaet slaaet alle Bæltedyrene ihjel med deres Pilekæppe.

Tyren, der atter følte sig kæk, sænkede Hornene og fo'r lige løs paa Tordalkado, der havde

staaet som forstenet paa Resterne af den sønderslaaede Tribune.

Nu samlede han sit Gevandt om sig, og med et Skrig, der udtrykte den højeste Rædsel og Dødsangst, fo'r han mod Barrieren og kravlede over den.

Et dyrisk Hyl af Raseri, Forfærdelse og Overraskelse hævede sig fra Torospladsen som et Baal af flammende Lyde op mod den stille, stjerneklare Nattehimmel.

———

XII. KAPITEL.

Endnu hylede Mængden, medens man nede paa Arenaen søgte at samle alle de Sten, raadne Appelsiner og Skrællinger sammen, som et Toros-Publikum altid paa den mærkeligste Maade kommer i Besiddelse af, naar det geraader i Raseri.

Man raabte og skreg i Munden paa hverándre, medens man truede ad Præsidenten, der gjorde Mine til at ville afbryde Forestillingen.

Marquis de Plane var traadt helt tilbage i sin Loge, og fra dens Dyb iagttog han Lola Montero paa hvem det nylig udspillede Optrin havde gjort et dybt Indtryk. Hun var dødbleg, og hun lænede sig langt ud over Logeranden, som om hun ikke vilde tro sine egne Øjne, men ventede at se et nyt Skuespil.

Pludselig mærkede hun, at Larmens Bølger faldt til Ro, og at truende Blikke ligesom hypnotiserende hvilede paa hende.

Det var Bombatini, der var traadt hen foran hendes Loge og hilste, idet han slog op med Haanden.

Han var nu bevæbnet med en blank Toledoklinge, som en af Tyrefægterne efter Aftale havde rakt ham, medens de andre holdt Tyren i Aande i et Hjørne af Arenaen, for at den ikke skulde genere Matadoren.

Bombatini hilste først op til Præsidenten.

— Hys! Hys! Han vil tale lød det fra alle Sider, og i Løbet af nogle Minuter sænkede en Dødsstilhed sig over den før saa larmende Forsamling.

— Hr. Præsident! raabte Bombatini med høj Røst. Vor stolte Arena er bleven misbrugt og skamskændet af en elendig Humbugsmager og Gøgler!

Et vældigt Hyl hilste disse Ord, men Bombatini gød atter strax med en Haandbevægelse Olie paa Bølgerne og fortsatte:

— Tillad Hr. Præsident, at jeg paa Stedet aftvætter denne Skamplet.

Hele Publikum rejste sig som én Mand og jublede. Kun Marquis de Plane trak sig saa langt tilbage som muligt i sin Loge uden at applaudere: Dette var ikke efter den fælles Aftale, der kun var gaaet ud paa, at Bombatini skulde afsløre Tordalkado.

Medens et formeligt Uvejr af Hatte og Cigaretter haglede ned, saa' Marquien, hvorledes Matadora med skinnende Øjne betragtede Espadaen, der nu atter syntes helt at have erobret hende.

Bombatini gjorde en takkende Kompliment til alle Sider. Saa raabte han efter vanlig Skik Kampraabet op til Præsidentens Loge:

— Hr. Præsident, ærede Herskaber! Saa dræ-

ber jeg da enten denne Tyr eller denne Tyr dræber mig!

Og idet han rev sin flade Barret af Hovedet, og lod den suse gennem Luften som en Bomerang, tilføjede han med Blikket vendt mod Lola Monteros Loge:

— Jeg vier denne Tyr til Spaniens skønneste Kvinde, min udkaarne Dame, Senorissima Donna Lola Montero, og dræber den til Ære for hende.

Denne Gang syntes Publikum at gribes af et sandt Delirium, medens Lola Monteros Øjne brændte og hendes Kinder glødede. Hun rejste sig op og kastede en stor, blodrød „La France"-Rose ned til Matadoren, som tog den op og kyssede den. Derefter stak han Blomsten ind paa sit Bryst, thi den var Tegnet paa, at Lola Montero modtog den Brindo, den Indvielse, som han havde givet Tyren til Døden i hendes Navn.

Tyrefægteren havde imidlertid haft ondt ved at holde det rasende Dyr i Skak. Det var saa ophidset af Smerte og den utaalelige Stank, der overalt mødte den fra de smaa dræbte Bælterotter, at det næsten ikke mere vilde reagere mod det røde Klæde.

Tyrens Vej blev givet fri, og den stod nu midt paa Arenaen overfor Bombatini, der havde faaet den fæstnet, og beredte sig til med et sikkert Stød at ramme dens Hjerte.

Dybt og blødt, som gik den gennem Smør, forsvandt Espadaens Klinge i den pragtfulde, isabellafarvede Kæmpekrop, men i det samme maa Dyret have gjort en voldsom Bevægelse. Klingen

sprang i to Dele, og med Blodet væltende ud af Munden gjorde Tyren endnu et sidste Spring frem, et Hævnspring for den Død, der i det samme ramte dens Hjerte, og den jog det ene lange, spidse Horns Krumkniv op under Ribbenene paa Bombatini. Matadoren fløj i Vejret med et Skrig, medens Tyren vaklende faldt sammen og sank i Knæ. I samme Nu ramte Puntillero'ens Naadestød Dyret, skønt det allerede havde udaandet, thi alle Tyrefægterne blev grebet af Forfjamskelse og Rædsel ved Bombatinis Ulykkestilfælde.

Disse Mænd, der havde helliget deres Liv til denne moderne Gladiatorsport, vidste, at det var Døden for deres kære Herre og Mester.

Tyren havde hævnet!

Præsidenten gav Tegn til, at Corridaen var hævet, og denne Gang var der ingen, der protesterede. Alle havde forstaaet, at dette var Alvor. Men oppe fra de øverste Pladser lød en Stemme:

— I Vandet med Tordalkado! Hævn for Bombatini!

Inden Karabinierne kunde forhindre det, havde en stor Sværm samlet sig under Anførsel af Torospladsens daarligste Elementer.

— Han rendte ud af den Dør! brølede en af de vise Aber, der var stolt over at spille en Rolle.

Hele Banden fulgte hujende efter ham. Henne paa Torvet indhentede man Tordalkado, der var flygtet i sit Kostume, som han kun havde faaet Tid til at dække med en Sommerfrakke. Han gjorde en baade ynkelig og komisk Figur, medens han reddede sig op i en af de paa Torvet holdende

Automobiler, hvis Chaufför Politiet havde faaet til at køre ham bort for at undgaa Spektakler i større Stil.

Automobilet satte sig netop i Bevægelse, da hele den truende Folkehob naaede det. Under en Regn af Sten, Rødder og raadne Tomater forsvandt Tordalkado hurtig i Natten mod den franske Grænse, medens hundrede af knyttede Hænder strakte sig afmægtig truende efter ham.

———

XIII. KAPITEL.

nde i Arenaen havde Tyrefægterne imidlertid faaet lagt Bombatini paa en Baare og forsigtigt hævet ham op for at bringe ham ind i det lille Toros-Hospital: enfermeria.

Matadorens Baare blev stillet under det store Krucifix med den korsfæstede Frelser. Ved Baarens Fodende knælede Joseph. Hans ellers saa forslagne Øjne var opløst i Graad, og han vedblev at gentage: „Mester! Mester! I maa ikke dø!"

Den gamle Toros-Læge, der i mange Aar havde fungeret som Vaglhavende ved Corridaerne, og som tidligere havde været Feltskærer i Hæren, stod med bedrøvet Mine bøjet over den saarede Matador.

Bombatini laa ganske stille og trak kun Vejret svagt. Han rettede Blikket op mod den gamle Læge med de gode, brune Øjne og det store, hvide Skæg:

— I foretager Jer slet ingen Ting, Mester Manita.

Lægen rystede sørgmodig paa Hovedet.

— Det er nok fordi Eders Kunst her er afmægtig, sagde Bombatini med et svagt Smil. Kunde I udrette noget, vilde I sikkert gøre det. Men Tak, fordi I ikke plager mig med unødige Smerter de faa Øjeblikke, jeg har tilbage.

Bombatini rakte Haanden ud mod Lægen, der trykkede den, medens hans Blik blev fugtigt.

I det samme skilte Gruppen af Tyrefægtere, der havde samlet sig tavse i det lille Rum, sig uvilkaarligt, og gav Plads for en Kvinde.

Det var Matadora. Hun var bleg og saa dybt grebet, at Skuespillerinden, der ellers saa ofte stak frem i hendes Væsen, helt var forsvundet, og hun var blevet stum og stille af Sorg.

Hun bøjede sig ned ved Baaren og tog Bombatinis Haand, som hun førte til Læberne, medens hun rettede sine store, fugtige Øjne paa den Døende:

— Tilgiv mig, hvis jeg har saaret Dig! sagde hun lavmælt.

Han strøg med en sagte Haandbevægelse over hendes Haar og sagde:

— Skønne Lola! Du var altid mit Øjes Fryd. Jeg er lykkelig ved, at Synet af Dig er det sidste, der forundes mig i denne Verden.

— Du bærer vel ikke Nag til mig, Mester?

— Nag? gentog Matadoren og smilede med et underligt blegt Smil. Den Følelse har jeg aldrig kendt overfor Dig. Jeg vilde saa gerne have vundet din Kærlighed. Men det lykkedes mig ikke! Nu viger jeg uden Klage Pladsen for den, der var

min Medbejler. Thi din Lykke er for mig det største.

Et Par store Taarer rev sig løs fra Lola Monteros lange, mørke Øjenvipper, og hun spurgte ganske sagte:

— Var det mig, der var Skyld i din Død, Mester?

Bombatini rejste sig halvt med Anstrengelse og sagde med høj Stemme, saa at de alle kunde høre det:

— I min Død var Du uden Skyld, Donna Lola. Jeg vilde Hævn for den Forsmædelse, der var overgaaet vor Stand, og naar jeg faldt, saa var det fordi min Hævntørst fik mig til at glemme min første og største Pligt.

Medens Bombatini udtalte disse mærkelige Ord, der fik Tyrefægterne til forbavset at betragte hinanden, traadte Pater Vincenso ind. Han var Tyrefægternes særlige Skriftefader, og skønt han var en from Guds Mand, var han dog først og fremmest Spanier af den gamle Skole. Aldrig var det faldet ham ind med et Ord at dadle sine Skriftebørn for deres Livsgerning her paa Jorden, han saa kun paa deres Sjæl, og han havde blandt disse forvovne Karle ofte truffet den mest barnlige og tillidsfulde Tro.

Derfor gik Pater Vincenso ogsaa med faderlig Venlighed hen til den Døendes Baare og sagde:

— Min Søn! Bered Dig til Døden og skrift dine Synder.

— Fromme Fader! svarede Bombatini mat, jeg er en stor Synder, og derfor er jeg ogsaa bleven

haardt straffet. Aldrig har jeg nogensinde forsømt, før jeg gik ind i Arenaen, at knæle for den hellige Vigen del Carmen og love hende tolv Voxlys eller en Sølvgenstand, hvis hun vilde beskytte mig. Men idag glemte jeg det for min Hævns Skyld.

Pater Vincenso smilede ikke, han sagde alvorlig og bebrejdende:

— Det var en stor Synd af Dig, min Søn, men alligevel tilsiger jeg Dig naadig Forladelse.

Et roligt Drag lagde sig over den Døendes Træk. Saa berettede Pateren ham til Døden, medens alle Tyrefægterne knælede og slog Korsets Tegn for sig. Mange af dem græd.

Dyb Stilhed herskede, da Bombatini uden Klage drog sit sidste, dybe Suk, der udaandede den Smule Kraft, han havde tilbage.

Pater Vincenso forlod tavs det lille enfermeria, medens alle bøjede sig dybt og modtog Velsignelsen.

Da den fromme Mand var gaaet, traadte den ældste Tyrefægter hen til Baaren og sagde:

— Mester Bombatini! Du var en Helt, og Du fandt Heltens Død. Vi beklager Dig ikke, saa lidt som vi beklager den Soldat, der falder sejrrigt paa Valen.

Vi véd, at Du altid havde denne Død for Øje, og at Du ikke frygtede den, at Du kun havde Rædsel for at blive en af vor stolte Stands Invalider.

Din Død var smuk, fordi Du døde for at redde den besmittede Torosplads Ære, og fordi Du døde

i Kamp med den Tyr, som Du havde viet dit Hjertes Dame. Dit Mod straaler som Sol mod den usle Pjalts Fejghed, der et Øjeblik syntes at skulle vildlede det brave spanske Folks sunde Sands.

Lev vel, Bombatini! Tak for alt, hvad Du gav os! Dit Minde skal evig blive bevaret frisk, og dit Navn blive indskrevet mellem de største i Torospladsens Heltehistorie.

Fred med din Sjæl!

Paany bøjede alle Knæ, og en Mumlen af Bønner steg i Vejret som et fjernt brusende Hav, hvis Bølgeslag stiger og falder.

Men blandt den tætte Mængde, der tavs havde samlet sig udenfor, slog et Ord ned som en Gnist og tændte fra Mund til Mund:

— Bombatini er dræbt! Bombatini er død! Spaniens første Matador er ikke mere!

Og Folk blev staaende stille og tavse. Mange blottede Hovedet, og mange slog Korsets Tegn for sig, medens de bad en Bøn for den hedengangnes Sjæl. Thi Nationen havde mistet en af sine Ypperste!

———

XIV. KAPITEL.

an forstaar let, at San Sebastian i de følgende Dage kun havde et Samtaleemne: Den sensationelle Corrida med Tordalkados Afsløring og Bombatinis Død.

Bombatinis Død var et Faktum, der gav Anledning til den dybeste Beklagelse, til de mest sympatetiske Nekrologer, til Opfriskning af mange Anekdoter og til Offentliggørelse af talrige Digte.

Men i hans Drama var intet Mysterium, han var falden paa Ærens Mark som saa mange før ham, deriblandt den unge, smukke Adelsmand Gomez de Lesaca, hvis Død i Oktober 1896 klædte hele Madrid i Sorg.

Derimod var der ingen, der trods lange Artikler i alle Bladene, ret forstod, hvordan det egentlig hang sammen med Tordalkado og hans Bedragerier.

Men saa fremkom der i Bladet „Secolo“ et saalydende

Interview af Dyrepasseren Pablo.

„I den nu afslørede Tordalkados Følge befandt sig en højst ejendommelig Mand, der oftere henledte Opmærksomheden paa sig ved sit underlige Væsen og sit uhyggeligt stinkende Tøj.

Denne Mand opholdt sig oppe paa Stilladset, da Bombatini knuste Tordalkados Rotterede, og han slap derfor uskadt fra Publikums Raseri, der iøvrigt ogsaa aflededes af vor berømte Matadors umiddelbart paafølgende tragiske Død.

Igaar fik vi paa Kontoret Besøg af denne lidet appetitlige Herre.

Manden præsenterede sig som Dyrepasser Pablo, og han gav os følgende højst interessante Oplysninger:

Jeg er opfødt i et Menageri, der rejste omkring paa de smaa Markedspladser. Fra Dreng blev jeg hundset og sparket af Dyretæmmerne, der brugte mig som Oppasser. Jeg maatte finde mig i alt, da jeg hverken kendte Fader eller Moder og var kommet til Verden i en Vejgrøft.

Da Livet efterhaanden blev mig ganske utaaleligt, gik jeg en Dag ombord paa et Skib i en af de Havnestæder, hvor vi laa med vort Telt.

Jeg flakkede nu rundt som Skibsdreng, men jeg var kommet fra Dynen og i Halmen. Alle var mig paa Nakken, og der gik ikke en Dag, hvor jeg ikke flere Gange blev lagt over Rælingen og tampet igennem med en Tovende.

Saa deserterede jeg en Nat, medens vi laa under

Ceylon. Her fik jeg en lille Bestilling som Dyrepasser hos Hagenbeck, i hans derværende Filial for Opkøb af vilde Dyr.

Det var mine bedste Aar.

Imidlertid længtes jeg alligevel hjem, og da jeg havde sparet lidt Penge sammen og i min Fritid dresseret nogle højst ejendommelige Rotter, som skulde være en stor Sjeldenhed, stak jeg ved første Skibslejlighed tilbage til Spanien.

Her rejste jeg rundt paa Markederne med mine Dyr, men det gik kun smaat, og jeg maatte ofte sulte.

En Dag stod jeg saa paa en Markedsplads i Medina del Campos. I Teltet ved Siden af mig optraadte en Troldmand og Taskenspiller, der blandt Markedsfolkene gik under Navnet „Smukke Francisco". Han gjorde nemlig overalt stor Lykke mellem Damerne, selv blandt de bedre af dem, og han spillede flot, skønt han ikke havde Salt til et Æg. Vi kom i Snak, og han fortalte mig i et Anfald af Fortrolighed, at han oprindelig havde været Opvarter, senere var han bleven ansat som Skuespiller i en lille rejsende Trup. Medens han var dér, havde han opdaget, at han havde hypnotiske Evner. Det var dog ikke i den Grad, at han mente, at han kunde faa noget videre ud af dem, men sagde han:

— Er det ikke nogle underlige Øjne, jeg har? Det siger alle Pigebørnene.

Jeg saa paa dem og svarede:

— Jeg tror, det kommer af, at De er skeløjet. Siden talte han ikke til mig.

Saa om Eftermiddagen skete det, at en Tyr brød ud fra den temmelig skrøbelige Torosplads. Der blev vild Panik paa Markedet, og alle flygtede, idet de lod deres Boder i Stikken. Tyren muntrede sig af Hjertens Lyst i sin Frihed og væltede Borde, Boder og Telte.

Da den kom til mine Rotter, stansede den imidlertid pludselig og blev saa skrækslagen, at den lod sig fange af Toros-Folkene.

Kun jeg havde som gammel Dyrepasser lagt Mærke til dette ejendommelige Forhold. Jeg experimenterede nu i et Par Dage og naaede til det Resultat, at ingen Tyr kunde taale Lugten af mine indiske Rotter.

Derefter opsøgte jeg „Smukke Francisco" og udviklede min Plan for ham, idet jeg sagde:

— Med de Øjne, som De har, vil det være muligt at faa Folk til at tro, at det er Deres Blik og ikke Rotterne, der jager Tyren paa Flugt.

Fejg, som han var, afviste han først Tanken, men da han saa, at der ingen Risiko var, gik han ind paa den.

Saa begyndte vi i en lille Arena, men uden Held. Publikum raabte paa Humbug. Men blandt Tilskuerne var „den spanske Flue", der var paa Forretningsrejse i Provinserne. Da han fik fat i Numret og reklamerede det op, begyndte vi at tjene svære Penge.

Men nu gik der Storhedsvanvid i Tordalkado,

som smukke „Francisco“ var bleven døbt paa Plakaten. Skønt det var mig, der var Opfinder af Numret, hundsede og sjoflede han mig. Han sagde Du til mig, skældte mig ud og forlangte, at jeg skulde kalde ham Mester. Mit Arbejde var ækelt og væmmeligt, fordi Dyrene skulde holdes skjulte og derfor udsendte en ulidelig Stank i det Rum, i hvilket de var lukket inde. Det var mig umuligt at faa Penge af ham, skønt han selv svælgede i Overflod og altid havde et forfærdeligt Damekommang. Naar jeg kom med Indvendinger, svarede han blot:

— Hold Mund, dit Stinkdyr! Du og din hæslige Yngel fylder mig med Væmmelse. Forstaar Du ikke, hvad det er for en Nedværdigelse for mig som Kunstner, at jeg skal optræde med et saadant Udskud af Menneskeheden, som Du er. Husk paa, at det er mig, der har taget Dig op af Skidtet!

Jeg tænkte ofte paa at tage Hævn over den dumme, indbildske Fyr. Men han havde fuldstændig faaet mig i sin Magt, og jeg vidste heller ikke, hvad jeg skulde gøre med mine Rotter, naar jeg ikke havde ham. Thi alt i alt havde jeg det dog hos ham bedre, end medens jeg flakkede om paa Markederne, hvor jeg nu atter skal til at tjene mit Brød.

Men alligevel er jeg glad over at være sluppen bort fra „smukke Francisco“, og jeg føler en sand Glæde ved den Hævn, der har ramt ham.

Med disse Ord, der lyste af ond Fryd, forlod den ækle Pablo os. Den unge Medarbejder, der

optog Interviewet, lugtede bagefter saa hæsligt, at vi har maattet suspendere ham i 3 Dage og har paabudt ham at lade sig desinficere, inden han paany viser sig paa „Secolo"s Kontor."

Hermed var Gaaden løst.

———

XV. KAPITEL.

nder de bevægede Begivenheder, der havde fyldt de sidste fjorten Dage, havde Hugo Hjorth og Fernando Castella kun været Iagttagere. De havde begge været til Stede ved den Corrida, under hvilken Bombatini blev dræbt, og dette Optrin havde gjort et overvældende Indtryk paa den letbevægelige Komponist.

Hugo Hjorth havde derimod tilsyneladende bevaret sin Ro. Men Grunden var alene den, at han — ligesom da han første Gang saa Matadora — havde Evne til med Magt at holde sig behersket for at kunne modtage Indtrykket saa klart som muligt i alle dets Detailler.

Bagefter fordybede han sig saa i dette fotografiske Billede, hans Fantasi havde optaget, og medens han tumlede med dets Gengivelse ved Hjælp af Blyant eller Farve, traadte Følelsen lidt efter lidt til, indtil han sluttelig havde gennemlevet den hele Situation Stykke for Stykke og fæstnet Indtrykket af den for hele Livet.

Da han saa Matadora første Gang, havde han tilsyneladende kold suget hvert af hendes Træk op i sin Hukommelse. Under Fæstelsen af disse

Træk havde han arbejdet sig op til en formelig Fyrighed, der havde udløst det for hans Karakter saa fremmede Mod til at give sig hen.

Efter at han havde faaet Lov til frit at bevæge sig i Matadoras Nærhed, havde han kun sjældent benyttet sig af denne Lejlighed. Det var, som frygtede han for at for hyppigt Samvær med hende skulde forflygtige den Poesi, der svævede over hendes Skikkelse, som for Øjeblikket var hans maleriske Ideal.

Hugo Hjorth viste sig da i denne Tid forholdsvis sjældent ude. Han var mest optaget af at gøre sit store Billede færdigt i et Materialskur, som han havde faaet overladt til Atelier.

— Jeg maa holde mit Indtryk retlinet, sagde han. Og saa lukkede han sig inde for at arbejde med én enkelt Model ad Gangen. Men stadig søgte han med Mellemrum Lejlighed til lidt paa Afstand at betragte Matadora i alle de mest skiftende Stemninger fra Torospladsens Ophidselse til Strandkurvens Dasen.

En Formiddag, da Hugo Hjorth som sædvanlig var beskæftiget i Materialskuret, bankede det paa Døren tre korte og tre lange Slag. Han vidste, at det var hans Ven Komponisten, men alligevel tildækkede han Maleriet, paa hvilket han arbejdede, med et hvidt Klæde. Han havde som saa mange af sine Fæller en instinkmæssig Blufærdighed ved at lade sine Arbejder vise sig i kunstnerisk Negligé.

Komponisten var meget varm og forpustet.

— Kære Ven, sagde han. Jeg maa forlade Dig et Par Dage.

— Naa i Guds Navn! Det er da ingen Ulykke. Vi behøver jo ikke altid at hænge sammen som Ærtehalm. Men hvorhen gælder Rejsen forøvrigt?

— Til Madrid!

— Halløj! Og i hvad Anledning.

— Jeg har faaet Brev fra Christobal Cordovas Filial i Madrid. Jeg har vist tidligere nævnt det Firma for Dig.

— Javel! Gælder det Skatten?

— Netop! Der staar i Brevet, at man ved at rydde op har fundet endel gamle Papirer, der synes skrevne paa Dansk, og som man vil stille til min Disposition, hvis jeg personlig vil komme til Madrid.

— Og nu tror Du allerede, at Du er paa Vejen til at blive Millionær.

— Nej! oprigtig talt. Jeg har lært at være skeptisk, jo, jeg har! og jeg venter mig ikke saa stort af Rejsen.

— Men hvorfor vil Du tage derned; det er dog ikke helt billigt.

— Jeg har faaet lidt Penge hjemmefra for nogle Sange, og saa vilde jeg gerne gøre Senora Carmen en Fornøjelse. Hun har ofte sagt, at det vilde være hendes Livs største Glæde, hvis hun en Gang kunde komme til at besøge Spaniens Hovedstad.

— Og saa tager Du hende med.

— Ja! synes Du, der er noget ondt i det? spurgte Komponisten næsten forskrækket. Vi bor selvføl-

gelig hver for sig. Hun skal besøge nogle af sine Slægtninge.

— Nej, saamænd om jeg synes. Du behøver virkelig ikke at give mig Forklaringer. Men hvordan skal jeg komme ud af det, medens I er borte.

— Det er netop det, jeg har lovet Senora Carmen at klare. Hun har testamenteret Dig til sin Naboerske. Har Du noget mod det?

— Ikke det fjerneste. Er jeg ikke tilfreds, spiser jeg ude. Naar hun blot gør ordentlig i Stand.

— Det er brillant! Farvel! raabte Komponisten. Og ud af Døren var han.

En Time senere vandrede han i forholdsvis fin Puds med Fløjlsjakke og gule Turiststøvler ad Banegaarden til med Senora Carmen, hvis Ansigt straalede som et Barns af Forventning, Stolthed og Glæde.

I tre Dage turede de rundt i Madrid, hvor Senora Carmen navnlig var vild af Henrykkelse over at se Vagtparaden, der trak op paa Slotspladsen med Musik, Artilleri og blaa St. Jago-Dragoner.

Castella var saa lykkelig ved at være alene med den lille, altid muntre Spanierinde, at han slet ikke fik Tid til at ærgre sig over, at de Papirer, for hvilke han var taget til Madrid, havde vist sig at være temmelig ligegyldige.

Da Castella og Senora Carmen atter kørte hjem og var naaet i Nærheden af San Sebastian, sagde Spanierinden med overstrømmende Taknemlighed:

— Tusind Tak, Don Fernando. Det var en dejlig Tur.

— Kunde De tænke Dem at rejse en endnu længere Tur med mig? spurgte Komponisten.

— Hvor skulde det være hen? svarede Senora Carmen og rødmede.

— Til Danmark!

— Til Danmark! gentog Senora Carmen og greb i sin Forskrækkelse om Komponistens Haand, og Ordene syntes at have gjort et saa overvældende Indtryk paa hende, at hun ikke slap den før de naaede San Sebastian.

———

XVI. KAPITEL.

ombatinis Begravelse havde fundet Sted med en Pomp og Pragt, som var det en Nationalhelt, der var bleven stedt til Hvile.

Byens Borgmester havde selv i sin Haand haft en af Ligvognens Kvaster, der i Syden meget praktisk holdes af de Mænd, som symbolsk vil antyde, at de gerne havde baaret Kisten til Graven.

Men om at bære var her ikke Tale. Bombatinis Kiste kørtes i et sandt Optog paa en Ligvogn med sølvgallonerede Kuske, og bagefter fulgte hele Køretøjer fulde af kæmpemæssige Kranse af Evighedsblomster og Perler.

Alle Butiker var lukkede, og Gaderne var fulde af Folk, der paa smuk, katolsk Maade blottede Hovedet, medens den afdødes jordiske Levninger førtes forbi.

Da Begravelsen var færdig, og Klokkerne var hørt op at ringe over San Sebastian, spredtes det store Følge i det dejlige Sommervejr.

Marquis de Plane havde tilbudt Lola Montero,

der havde overværet Ceremonien i en lukket Stol i Pulpituret, en Plads i sin Vogn.

De kørte nu sammen, medens mange nysgerrige Blikke hvilede paa dem, og mange Bemærkninger blev gjorte i Krogene. Bombatini var jo falden for den Tyr, som han havde viet til Matadora. Men han havde paa Dødslejet overdraget alle sine mulige Retligheder til Marquis de Plane. Det vidste man ogsaa. Bladene havde forlængst givet lange Referater af alt, hvad der var passeret.

Og saa kørte Matadora og Marquien Side om Side fra Bombatinis Begravelse. Ingen af dem talte, og ingen af dem havde Lyst til at være den første til at bryde Tavsheden.

Nu drejede Vognen om et Hjørne, og idet Matadora saa frem for sig, ytrede hun ligesom tilfældigt, idet hun pegede med Fingeren:

— Der var det, at Tordalkado boede!

Ogsaa Marquiens Nysgerrighed var nu vakt, og ligesom efter en stiltiende Overenskomst lod de Vognen standse foran det hemmelighedsfulde Hus og steg begge ud.

De gik ind i Haven og omkring Huset. Det var noget andet end i Tordalkados Dage. Alle Skodderne var aabne, saa at man kunde se ind i Værelserne, der syntes ganske tomme. Dørene, der tidligere havde været lukkede og stænget saa strengt, stod paa vid Gab. I et Vindue var anbragt en stor Plakat med et: Til Leje.

En gammel Mand gik og gjorde Haven i Stand.

— Boer der ikke mere nogen i Villaen? spurgte Lola Montero for at indlede en Samtale.

— Nej, ikke andet end som Rotter og Mus, ædle Senorita, svarede Manden.

— Er alt den forrige Lejers Indbo flyttet ud? fortsatte Skuespillerinden.

— Flyttet ud! Ja, det kan man jo gerne kalde det. Den Djævelhund, der boede der, flyede jo af Byen med Skyld og Gæld til Gud og Hvermand, saa nu har Fogdens Folk ladet hele Kramboden rydde for alt dens løjerlige Skrammel.

— Maa vi gaa indenfor? spurgte Lola Montero.

— Ja, med Fornøjelse! Der er saamænd ikke mere noget at se, og der stinker saa fælt efter ham! svarede den gamle Mand.

Lola Montero gik foran. Overalt laa der Bunker af Fejeskarn, tomme Flasker, Glasskaar og Papir, og midt i Roderiet: En flænget Hat, et rødt Slips og et Par gamle Støvler. Gennem de smudsige Vinduer stod Solen strid og ubarmhjertig ned over Uhyggen og Svineriet. At tænke sig, at det var disse Rum, der for blot en Uges Tid siden havde haft en saa mægtig og mystisk dragende Magt over hendes Sind.

Lola Montero kunde slet ikke mere begribe det.

Hun standsede foran en Dør, der var bemalet med nogle underlige, hemmelighedsfulde Tegn, der tidligere, naar hun havde set dem, havde lyst i Mørket. Nu var det kun nogle almindelige, graa Kruseduller.

— Derinde var hans allerhelligste! udbrød Lola Montero uvilkaarligt. Han sagde, at den, der betraadte det Rum, maatte dø.

Marquien lo tvungent og svarede:

— Jeg havde aldrig troet, at De var hysterisk, Donna Lola.

— Det mystiske har Magt over alle Kvinder, indtil det afsløres for dem!

Marquien havde med et rask Tag aabnet Døren og sagde næsten spottende:

— Denne Afsløring er næsten for brutal. Se, hvordan det staar til i det allerhelligste.

Lola Montero kastede Blikket ind i et snavset Køkken, fra hvilket en ækel, raadden Stank slog den indtrædende i Møde.

Henne i den sorte Skorsten var der noget, der rørte sig.

— Hvem er der? spurgte Marquien.

Det varede lidt, saa kom en lille, pukkelrygget Fyr tilsyne.

— Er det Dig, Juan? Hvad bestiller Du her?

— Jeg henter mig et Par af Tordalkados indiske Moskusrotter, inden de bliver slaaet ihjel af Værtens Folk. Man véd aldrig, hvad man kan bruge dem til.

— Er Rotterne dér?

— Ja, det er et helt lille Stutteri, svarede Juan. Vil De se, Hr. Marquis?

Marquien traadte nærmere, medens Lola Montero holdt sig lidt tilbage. En stor Kasse var indvendig beslaaet med Blik, og der var Glas for dens Forside. Bag Ruden saa man Dyrene ligge i store Klynger med deres Yngel, medens enkelte forskræmte foer rundt og med et Klask løb Snuden mod Glasset.

— Det var altsaa Hemmeligheden! sagde Lola Montero. Og hvem afslørede den for Jer?

— Ja, det gjorde den lille Mand dér, svarede Marquien, medens Puklingen bukkede smigret og forlegen. Han havde hørt den spanske Flue sige til Manden med den stinkende Frakke:

— Det var da et Held, at jeg fik taget Katten fra Donna Lola, ellers havde den nok vejret Moskusrotterne.

Der blev ikke talt mere, men medens de kørte hjem, sad Lola Montero og tænkte med Vrede paa, hvorledes den spanske Flue før hendes første Besøg hos Tordalkado havde forklaret hende, at Kattens Elektricitet nevtraliserede de Troldmanden iboende overnaturlige Kræfter.

———

XVII. KAPITEL.

iss Jenny Pattersons Forelskelse i „Kusken fra Coimbra" havde vist sig at være af alvorlig Art. Skønt den lille, amerikanske Dame var bleven mødt med Graad og Formaninger af sin fine, gamle Tante, der var hendes Ledsagerske, havde hun dog ikke villet høre Tale om at afstaa fra sit Forsæt.

Og da Jenny Patterson altid havde faaet sin Villie i alt lige fra sin Barndom, saa lykkedes det hende virkelig ogsaa tilsidst at faa Tante Viktoria over paa sit Parti. Den aldrende Pebermø gik endog ind paa at tillade, at „Kusken" blev modtaget i Millionærfamiliens Villa, og hendes gamle Hjerte kom formelig til at banke stærkere, naar hun saa, hvor lykkelige lille Jenny og den smukke Tyrefægter befandt sig i hinandens Selskab.

Men sikken en Opstandelse der blev hjemme i New York, da der kom Meddelelse om, at Familien Pattersons Stolthed, den smukke lady-like Jenny, et af Amerikas bedste og fornemste Par-

tier, havde forlovet sig, rigtig ringforlovet sig, med en Tyrefægter. Saa dog hellere en forarmet fransk Adelsmand med et klingende Navn.

Der blev strax sammenkaldt et Familieraad under Forsæde af den gamle, halvt apoplektiske John Patterson.

Familieoverhovedet sad i en Rullestol. Hans skarpe, graa Øjne syntes at sprudle Ild under de hvide, buskede Bryn ved Tanken om den Skændsel, der var overgaaet Slægten. Alle de tilstedeværende skælvede under dette Blik, der hvilede paa hver enkelt med et Udtryk, som vilde det gøre den paagældende medansvarlig for, hvad der var sket.

Alle var enige om, at der ikke kunde være Tale om et saadant Parti under nogensomhelst Betingelse, og der afsendtes et i de skarpeste Former affattet Kabeltelegram til den gamle Miss Patterson. Mod hende rettedes alle Bebrejdelserne. At lille Jenny ikke var klogere, det fik være sin Sag, og det var maaske tilgiveligt, men at gamle Tante Viktoria —! Nej, det var for galt. Hun maatte jo være begyndt at gaa i Barndommen.

Da Tante Viktoria modtog Telegrammet fra sin strenge og mægtige Broder John, var hun derfor lige ved at faa et Slagtilfælde.

Men Jenny kastede blot et Blik paa Telegrammet og sagde:

— Aah pyt! hvad bryder jeg mig om det.

Næste Dag var hun forsvundet til Tante Viktorias ubeskrivelige Forfærdelse. Men hun var ikke løbet bort med sin Tyrefægter. Den Slags Ting indlader en amerikansk Millionærdatter sig ikke

paa. Hun var blot taget et lille Svip over Atlanterhavet.

Og uden saa meget som at blinke for Familiens Rædsel, den gamle Pengefyrste John Patterson, gik hun lige ind til ham og satte sig ved Siden af hans Rullestol. Hun var iført en stramtsiddende lysegraa Silkerobe med Krave og rødt Slips, en stor, graa Tyrefægterhat og Valmuer i Haar og Bryst. Hun bragte et Pust af Friskhed, Natur og Frejdighed ind i de beklumrede Værelser, og da hun havde siddet en halv Time ved Siden af Rullestolen, havde den gamle John Patterson overgivet sig. Jennys sidste Trumf havde slaaet Alt af Marken.

— Enten Tyrefægteren eller — hun vilde skyde sig selv en Kugle gennem Hovedet med denne lille blanke Revolver, som hun altid bar hos sig paa Rejse.

Men én Betingelse stillede den gamle John Patterson uvægerligt, „Kusken fra Coimbra" skulde holde op med at være Tyrefægter og forlade Torospladsen for bestandig. Man kunde saa mulig senere købe en italiensk Barontitel til ham for at bøde lidt paa Mesalliancen, og saa kunde Parret foreløbig opholde sig nogle Aar i Paris, indtil der var groet Mos paa Skandalen.

Med denne Besked ilede den lille Miss Jenny saa hastigt som Dampen over Atlanterhavet og modtoges med aabne Arme af den glædesgrædende Tante Victoria.

Men med „Kusken" var det ikke saa let at komme til Rette.

Straks brusede han op, saa at den lille Jenny blev helt forfærdet: Han skulde opgive at være Matador! Han skulde opgive sit Livs skønneste Drøm, sin Berømmelse, sin Popularitet! Aldrig! Hun kunde ikke elske ham, naar hun bad ham at vanære sig selv og det Navn, hun skulde bære.

Men Jenny, der kun elskede ham endnu højere for hans noble Begejstring for hans Kunst — thi tauromaquia'en er en Kunst saa god som nogen, det vidste Jenny Patterson fuldt vel — hun besvor ham i de ømmeste Udtryk sin Kærlighed.

Og det var for denne Kærligheds Skyld, men ikke for de lurvede Millioner eller for Udsigten til den latterlige Barontitel, at „Kusken fra Coimbra" tilsidst gav efter og indvilligede i at trække sig tilbage fra Torospladsen, hvor han endnu kunde have fejret saa mange Triumfer.

Og lille Jenny forstod, at det var Pedro, der havde bragt deres Kærlighed det største Offer.

Det var disse Begivenheder, der forklarede, at Hugo Hjorth og Niels Castella, ligesom alle de øvrige Aficionodos og Toros-Stamgæster en Morgen modtog følgende Invitation, trykt paa guldkantede Kort:

Ædle Herre!

De indbydes herved til at overvære min „Begravelse" og bagefter deltage i en lille Kollation i „Den blaa Drue".

Med udmærket Højagtelse

Kusken fra Coimbra
Pedro Guerra.

Det var en Indbydelse, der nok var værd at reflektere paa.

XVIII. KAPITEL.

I San Sebastian vakte det stor Sorg i alle Kredse, at Pedro Guerra vilde trække sig tilbage til Privatlivet. Et saadant Tab kunde kun sammenlignes med, at en pragtfuld Tenor for lod Scenen, medens hans Stemme endnu var i fuld Vigeur.

Og endnu mere ophidset var man over, at ogsaa dette smertelige Tab skyldtes de forbandede Amerikanere, der ikke havde faaet nok af at stjæle Kuba, Havanna og Filippinerne, men som nu ogsaa skulde berøve det spanske Folk en af dets Fredshelte.

Man var lige ved at lade sit Raseri gaa ud over den lille Miss Jenny ved at bringe hende en Pibe-Serenade under hendes Balkon. Men saa traadte Kusken fra Coimbra djærvt i Skranken for sin Brud. Han fortalte, hvor kækt hun havde handlet, og hvorledes det var hendes gamle Onkel, der var den eneste skyldige, idet han havde fordret, at Matadoren skulde trække sig tilbage. Saa nøjedes man med at forbande den amerikanske Millionær under mange stygge Eder.

Men Kusken fra Coimbra forstod, at der alligevel maatte gøres noget extra for at forsone Folkestemningen, hvis han skulde have en virkelig Sukces ved sin Tilbagetræden. Han lod derfor meddele, at han i Modsætning til alle tidligere Matadorer, der havde nedlagt deres sidste Tyr i Madrid, vilde give sin Afskeds-Corrida i San Sebastian.

Hele Indtægten skulde desuden tilfalde de fattige, og sammen med Kusken fra Coimbra vilde den unge Matador Reverti optræde. Han hørte til en berømt Tyrefægterslægt og var en opgaaende Sol, der allerede havde fejret store Triumfer i den spanske Hovedstad.

Reverti vilde efter Kampenes Slutning afskære Kusken fra Coimbras Coleta.

Dette Program var noget, Spanierne i San Sebastian kunde forstaa.

Coleta er Betegnelsen for Tyrefægternes særlige Frisure. Den dannes ved, at Haaret først stryges fremefter og derpaa i Bukler lægges tilbage for at sammenbindes i en Pisk. Kun Tyrefægteren bærer i Spanien sit lange Haar paa denne Maade, og naar han træder tilbage, lader han sig højtideligt i Arenaen berøve Tegnet paa sin Værdighed. Denne Ceremoni kaldes i Torossproget: Begravelsen.

Til Pedro Guerras Begravelse var Tyrefægtningspladsen da besat til sidste Bænk, og i Logen ved Siden af Præsidenten sad Jenny Patterson i pragtfuldt Toilette som Skive for alle de Tusinder af nysgerrige Blikke.

Aldrig nogensinde i Mands Minde var en Corrida forløbet saa festligt i San Sebastian. Kusken fra Coimbra var jo ikke, saaledes som det undertiden sker, en gammel, stivbenet Espada, hvem Alderen tvang til at vige for yngre Kræfter. Han var en første Klasses Klinge i fuld Vigeur, og han hidsedes af Feststemningen og Begejstringen, der brusede ham i Møde fra alle Sider.

Ialt nedlagde han sex Tyre sikkert og elegant. Da den sjette faldt, rejste Præsidenten sig og tilstod ham højtideligt „Tyrens Ører", den højeste Udmærkelse, der kan blive en Matador til Del.

Men endnu var han ikke færdig. Endnu en syvende Tyr blev lukket ind. Den var ualmindelig haard og modig, og under vild Jubel holdt Kusken fra Coimbra sin brindo, idet han med blinkende Øjne raabte:

— Min Brud vier jeg denne Tyr! Saa nedlagde han ogsaa dette prægtige Dyr, uden at hans Klinge et eneste Øjeblik var vaklende eller ubeslutsom.

Jubelen, der brusede som et Uvejr, faldt atter til Ro i et Nu, da Kusken fra Coimbra slog op med Haanden og vendte sig mod Præsidentens Loge:

— Hr. Præsident! Ærede Forsamling! Fem lykkelige, uforglemmelige Aar har I skænket mig. I fem Aar har Eders Bifald og Velvillie fyldt mit Hjerte med Glæde og Begejstring for Spaniens ædleste, nobleste og mandigste Sport.

Med dyb Bedrøvelse skilles jeg fra Eder, men ogsaa med dyb Taknemmelighed. Men den Lykke,

jeg opgiver, vil blive ombyttet med en endnu rigere, der vil give mig fuld Erstaning.

Farvel da, Farvel og Tak til Eder alle. Gem mit Minde, og glem ikke Kusken fra Coimbra, naar han hviler i sin Grav.

Dødsstilhed herskede paa den udstrakte Torosplads, som var man samlede om et Skafot, paa hvilket et ædelt Hoved skulde falde.

Den unge, smukke, slanke Reverti traadte nu hen bag Kusken med en Sax i Haanden.

— Mester! udbrød han, bleg og med Taarer i Øjnene, det er en tung Pligt, I har paalagt mig.

Saa klippede han med et rask Tag Pedro Guerras Haarpisk af og blev staaende med Skalpen i Haanden uden at sige et Ord.

Gennem Publikum gik der et Angstens Suk, som var det Guillotinens Kniv, der havde gjort sin Pligt.

Et Øjeblik senere brød man ud i jublende Leveraab. Men hvad nyttede alle Leveraab! Kusken fra Coimbra var død og begravet.

Men de, der havde været saa lykkelige at være til Stede ved Begravelsen, havde oplevet en Corrida, om hvilken de med vemodsblandet Stolthed vilde kunne fortælle deres Børn og Børnebørn.

XIX. KAPITEL.

os Lopez i „Den blaa Drue“ var der ualmindelig festligt. Den lille Have var behængt med kulørte Lamper, og for Enden af Loggiaen var Kusken fra Coimbras Navnetræk anbragt i en Dekoration af røde og gule Flag. En af Festarrangørerne havde først foreslaaet, at der ogsaa skulde indflettes et enkelt, bare ganske lille Stjernebanner, men dette Forslag var enstemmig bleven forkastet.

Hvor gerne man end vilde vise den ogsaa mellem Kammeraterne populære „Kusk“ al mulig Velvillie, saa blussede Stemningen dog stadig op paany mod „Amerikanerinden“, Repræsentanten for det Land, der havde skilt Spanien af med dets ældgamle, stolte Verdensherredømme.

Skøndt Jenny Patterson havde tigget og bedt sin Trolovede om at maatte være til Stede ved hans Afskedsgilde, havde Kusken fra Coimbra derfor med blødende Hjerte ment at maatte afslaa det.

— Men hvorfor kan Du dog være saa grusom?

— Kære lille Ven: Det er for din egen Skyld! Jeg sætter megen Pris paa mine gamle Kammerater, det sværger jeg ved den hellige Vigen del

Carmen, men der er mange raa Karle imellem dem. Naar de faar noget at drikke — og der vil ikke blive sparet paa Drikkevarerne — saa er de ikke altid lige lette at styre, og jeg vil for alt i Verden ikke have, at mit Afskedsgilde skal ende med Ufred og Skandale.

— Men Lola Montero kommer jo dog med, indvendte Jenny Patterson spagfærdigt.

— Lola Montero, det er noget andet, svarede den forhenværende Matador. Hun betragtes som et Mandfolk og næsten som en af vore. Hun er ikke blot Kunstnerinde, men ogsaa den mest udprægede spanske Kvinde, jeg kender. For hende bøjer alle sig i Ærbødighed, og vé den, der blot krænkede hende med et Ord eller en Mine.

Jenny Patterson sænkede sit lille Hoved, og der var Taarer i hendes Øjne, medens hun sagde:

— Du taler med en saadan Varme og Begejstring om Lola Montero, at jeg kunde blive helt jaloux paa hende. Jeg mærker nok, at jeg aldrig rigtig bliver en af Jeres.

Kusken fra Coimbra kyssede hende og beroligede hende, men sandt at sige fandt han ingen rigtig overbevisende Ord.

Medens Tyrefægterne og de øvrige Indbudne samledes i „Den blaa Drue", sad Jenny Patterson da og græd hjemme i Villaen hos Tante Viktoria og erklærede, at hun var det ulykkeligste Menneske paa Jorden.

Trods al Smiger og Hyldest var Pedro Guerra heller ikke ret i sit Es.

Lola Montero, der var den eneste tilstedeværen-

de Dame, straalede derimod af Livsmod og Overgivenhed. Hun havde iført sig en Art Tyrefægterkostume: Kort, blaa Klædestrøje med Silkestikninger, hvid Manchetskjorte med langt, rødt Slips, rød Faja om Livet og glat, stram, graa Nederdel med sølvbræmmet Bort. Paa Hovedet havde hun en stor graa Hat.

Selvfølgelig gjorde hun enorm Lykke og omsværmedes af Tyrefægterne, medens Marquis de Plane, der stadig holdt sig i hendes Nærhed, vogtede paa hende med skinsyge Blikke.

Der var et Øjeblik, da den unge Tyrefægter Reverti gjorde for stærk Kur og paa en overdreven galant Maade nærmede sig Lola Montero. Marquiens Øjne lynede, og der gik en Blodsky over hans Kinder. Men Lola Montero, der bemærkede det, lagde sin Haand paa hans Arm og sagde sagte:

— Marquis! Jeg vil paa det indstændigste anmode Dem om ikke at fremkalde nogen Art Scener for min Skyld. Skulde det ske, er vi To færdige for bestandig. Jeg viser Dem ved enhver Lejlighed det største Hensyn, men endnu har De intet at sige over mig, endnu er jeg fri og har ikke truffet noget Valg, og jeg vil have Lov til at dele min Gunst ligelig mellem alle mine Venner.

Og det gjorde Lola Montero, iaften næsten paa ostentativ Maade. Ogsaa Hugo Hjorth fik sin Andel. Lola Montero talte længe med ham og sagde skælmsk, medens de stod i et mørkt Hjørne af Loggiaen:

— De har næsten helt svigtet i den senere Tid.

Og De véd dog, hvad jeg har sagt Dem, at jeg ogsaa sætter Pris paa lidt blond Hyldest.

— Jeg er saa optaget af mit store Billede.

— Det, som jeg er paa?

— Ja!

— Men saa skulde De vel netop studere mig.

— I Kunsten arbejder man bedst paa Minderne af stærke Indtryk.

— Og hvad er det for et Minde, De arbejder paa?

— Mindet om det Indvielsens Kys, De engang gav mig.

— Et saadant Minde bør vist af og til opfriskes, for ikke at blive for blegt, sagde Lola Montero, og rakte sin lille, hvide Haand op mod Kunstneren, der greb den og kyssede den gentagne Gange.

Saa forlod Lola Montero ham, idet hun slog ham med sin Vifte over Kinden og sagde:

— Fy! Jeg gav Dem kun Lov til at kysse den én Gang.

Hugo Hjorth blev staaende som i Drømme, medens Skuespillerinden havde taget et Glas og slog til Lyd. Man saa hendes Skikkelse paa en Stol for Enden af Bordet. Hun talte højt og med klar, tydelig Stemme:

— Kære Venner! Vi har i den sidste Tid lidt smertelige Ydmygelser og Tab. En Mand flygtede fejgt. Lad ham være glemt! Bombatini er gaaet derhen, hvorfra man aldrig vender tilbage, og vor brave Kusk har frivilligt nedlagt Ærens Vaaben.

Det er da nu Kvinden, der bør give Exemplet.

Jeg optager den Coleta, som Du har aflagt, Pedro Guerra.

Med disse Ord tog Lola Montero sin store, graa Hat af, og først nu opdagede man, at hun havde anlagt Tyrefægternes Frisure.

— Om tre Dage maa jeg forlade Jer! Tak for denne Gang som for alle tidligere. Naar I atter genser mig, bliver det paa Torospladsen med muleta'en og den blanke Klinge i Haanden.

Et Jubelskrig rejste sig, medens Tyrefægterne sluttede tæt sammen og bar Lola Montero i Guldstol paa deres senestærke Skuldre under idelig Gentagelse af Raabet:

— Leve Matadora!

———

XX. KAPITEL.

dskillelsens Time nærmede sig! Niels Castella, hvis Stipendiepenge nu var slupne op, skulde atter hjem til et Liv, der med dets Informationer og smaa Næringssorger ofte kunde være brydsomt nok.

Hugo Hjorth, der selv havde lidt Formue, og som, medens han arbejdede, levede meget billigt i Syden, havde besluttet sig til at blive ude paa ubestemt Tid.

Det var et tungt Øjeblik, da Niels Castella skulde meddele den lille Senora Carmen, at han nu maatte forlade San Sebastian for at drage hjem til Danmark.

— Te Danmar! gentog hun. Disse Ord huskede hun saa godt. De havde præget sig dybt i hendes Erindring paa den lille Udflugt til Madrid. Hvor langt er det?

— Det er ikke en Gang fulde to Dage med Jernbane.

— To Dage med Jernbane! Det er vist altfor længe for mig.

— De tør ikke tage med mig, Senora?

Den lille Fru Carmen saa alvorligt op paa Niels Castella, saa alvorlig, som han aldrig før havde set hende. Saa sagde hun:

— I den Tid, De har boet her, Don Fernando, er jeg kommet til at holde meget af Dem, og det har været min lykkeligste Tid i mange Aar.

Men naar man som De er ude, slutter man let Bekendtskaber og Venskaber og synes, at de Mennesker, man har levet sammen med, er de bedste i Verden.

Naar man saa kommer hjem til sine egne, saa glemmer man hurtigt de fremmede.

— Saadan er jeg ikke, Donna Carmen.

— Ja, ja! Det tror jeg nu heller ikke, Don Fernando. Men De maa ogsaa huske paa, at det vilde være et stort, endog et meget stort Ansvar for Dem at tage mig med til Deres Land. Jeg har det jo saa nogenlunde her, og jeg kan klare mig og altid faa lidt Støtte fra Venner og Bekendte. Det er vist fornuftigst af mig at blive her.

— Saa vilde De aldrig kunne tænke Dem at følge med mig?

— Maaske! Men ikke nu. Jeg vil ikke være Dem nogen Klods om Benet. Rejs De blot hjem, som om De vilde aflægge et Besøg. De har jo Lov at skrive til mig, saa meget De vil. Jeg skal nok mærke paa Deres Breve, om De stadig bevarer de samme Følelser overfor mig, eller om de lidt efter lidt køl-

nes og gaar over. Skulde det ske, saa vil jeg ikke bære noget Nag til Dem af den Grund, men jeg vil glæde mig ved Mindet om den Tid, vi har været sammen, og ved Tanken om, at vi ikke kom til at falde hinanden til Byrde.

Den lille Komponist var lige ved at græde.

— Netop naar De taler saa fornuftigt, næsten moderligt til mig, holder jeg allermest af Dem. Jeg tror godt, at De vilde kunne befinde Dem vel oppe hos os, og selv om jeg ikke har det videre flot, saa skal jeg nok arbejde for at skaffe Føden til os begge.

— Nej, nej! Jeg vil ikke hæmme Dem. Rejs De hjem og tænk over Sagen, naar De først er faldet til Ro. Lad os nu ikke tale mere om det. Men naar De rejser, saa siger vi ikke Farvel til hinanden; men: Paa Gensyn!

Og de to rare Mennesker kyssede hinanden, som om Gensynet allerede var der.

Saa spiste de tre Venner det sidste Maaltid i en underlig blandet Stemning af Vemod og det sidste Samværs koncentrerede Oprømthed.

Da man var færdig og Afskedsglasset var drukket paa en lykkelig Rejse, holdt Drosken med den rødhuede Kusk udenfor Døren, og Komponisten fik sin Bagage stablet op paa Bukken.

Niels Castella og Senora Carmen sad paa Forsædet med hinanden i Haanden. De sagde ikke et Ord, men begges Øjne havde en fugtig Glans.

Heller ikke Hugo Hjorth, der havde Plads paa det lille Bagsæde, aabnede Munden. Han vilde ikke bryde de tos Stemning.

Da man naaede Stationen, skulde Toget til Madrid først expederes.

Det Syn, der mødte de to Venner, mindede dem saa levende om den første lykkelige Dag i San Sebastian. Men ogsaa dette Syn havde Adskillelsens Vemod over sig.

Paa Perronen var der fuldt af Tyrefægtere, der stod i Gruppe foran en første Klasses Kupé, i hvilken der sad en elegant Dame indhyllet i en tynd Silkerejsekappe. I Haanden holdt hun en pragtfuld Buket Roser, der tydeligt nok var skænkede hende til Afsked.

Da Toget satte sig i Bevægelse, røg alle Hattene til Vejrs, og fra de skægløse Munde lød:

— Leve Matadora!

Længe vedblev et hvidt Lommetørklæde at vifte som Hilsen fra Kupévinduet. Saa kastede Tyrefægterne deres Kapper over Skuldrene og forlod Jernbanestationen.

— Toget til Bordeaux!

Hugo Hjorth og Niels Castella trykkede hjertelig hinandens Hænder. Saa blev Komponisten og Senora Carmen staaende et Øjeblik og betragtede hinanden. Men det var saa heldigt, at Maleren i dette Moment syntes helt optaget af noget andet, saa at han vedblev at vende Ryggen imod dem, indtil man begyndte at slaa Kupédørene i.

Saa kyssede Komponisten og den lille, spanske Donna hinanden for sidste Gang, og saa prøvede de alle paa med Vold at smile over hele Ansigtet.

— Hils hjemme i Danmark!

Det var Hugo Hjorths sidste Afskedsraab, da Toget forsvandt.

Men da han og Senora Carmen forlod Banegaarden og kom ind i Byen, saa syntes de, at den var bleven saa underlig øde, tom og forladt.

Og saa var det dog kun en lille, dansk Komponist, der var rejst.

TREDIE DEL

I. KAPITEL.

iels Castella var taget hjem over Berlin, hvor han vilde blive et Par Dage.

Det var ikke tilfældig, at han havde valgt denne Rute. For det første vilde han gerne se den tyske Rigshovedstad, som han havde forsømt at gøre Bekendtskab med paa Udturen, for det andet skulde han dér efter Aftale træffe sammen med Billedhuggeren Jens Thomsen, med hvem han vilde slaa Følge til København.

Jens Thomsen var en Type, der var godt kendt i Kunstnerkredse. Han var lille, jovial og gemytlig, og han gik blandt Kammeraterne under det for en hjemvendende Spaniensfarer ligefrem tiltalende Navn: Sancho-Pansa.

Sancho-Pansa havde altid været meget populær i sin Kreds lige fra Akademi-Dagene.

Han var lun og opfindsom, altid parat til en harmløs Spøg og altid fuld af Idéer.

Som Festarrangør havde han derfor stedse været selvskreven, saa ofte der var Tale om en lille Sammenkomst i „Attende November" eller om et stort Karneval. Hans trinde, joviale Skikkelse med

det faste, udformede Hoved struttede formelig af Velvære og Opfindsomhed, saasnart der var Fest i Luften.

Jens Thomsen var den tredie af de fire Kunstnere, der den Aargang havde modtaget det Anckerske Legat. Han sværmede imidlertid for Tyskland, og han havde straks erklæret, at derhen og kun derhen vilde hans Rejse gaa. Forgæves havde Hugo Hjorth forestillet ham, at den tyske Skulptur jo intet betød i Øjeblikket, og at det var i Frankrig, han burde drive sine Studier.

— Det er af Tyskland, Danmark skal lære paa alle Omraader, havde Jens Thomsen svaret. Det er med Tyskerne, at vi er aandsbeslægtede og ikke med Romanerne. Der er altfor meget Pariseri baade i vor Kunst og i vor Literatur.

Og saa var Jens Thomsen da taget til Tyskland og havde besøgt München, Dresden og Berlin.

Her var han nu, og her mødtes han med Niels Castella for at stille sit Kendskab til Rigshovedstaden til sin Vens Disposition.

I to Dage turede de rundt, og hvor begejstret Komponisten end var for Syden, saa maatte han efter den første Dags Razzia indrømme, at Berlin var betydelig bedre end sit danske Rygte, og at det var en Storstad, som man ikke havde Lov til saadan uden videre at lade ligge udyrket paa sin Vej.

Anden Dags Aften var de to Venner faldet ned i det nye, med overdaadig Pragt udstyrede Kæmpelokale „Alt Bayern".

De sad gemytligt og passiarede ved deres Krus mørke Øl, da Komponisten pludselig spurgte:

— Hvad har Du nu egentlig kunstnerisk faaet ud af din Rejse?

— Det skal jeg sige Dig ganske ærligt. Jeg har faaet det ud af den, at jeg har opdaget, at Kunst er unyttig, for ikke at sige skadelig og samfundsødelæggende, naar man ikke har tilstrækkeligt Talent til at udøve den.

Det var et sørgeligt Resultat.

— Tvertimod! Jeg synes, det er et ganske fortræffeligt Resultat, der fuldt ud er en Rejse værd.

Hvorfor skal vi allesammen gaa og være Kunstnere. Først og fremmest skal vi se at være nyttige Borgere. Et lille Talent skaber kun middelmaadig Kunst, og Middelmaadigheden i Kunsten er værre end Middelmaadigheden paa et hvilketsomhelst andet Omraade i Livet. I Kunsten skal der kun ydes det ypperste.

— Men hvor mange af os har det store Talent, og det, vi har, bør vi dog udnytte efter bedste Evne.

— Selvfølgelig! Netop efter bedste Evne. Men naar vi forløfter os paa en stor Opgave, hvis Løsning hverken tilfredsstiller os selv eller andre, saa udnytter vi ikke vort Talent efter bedste Evne.

— Det forstaar jeg ikke. Hvad skal vi da bruge det til?

— Til at pynte med paa praktiske Omraader, hvor den kunstneriske Sands tidligere har manglet.

Jeg fik Rejsestipendium for en kæmpemæssig Gruppe af „Adam og Eva". Gud skal vide, at der er Adam'er og Eva'er nok i Verden foruden mit Menneskepar, der absolut var kvalificeret til at

drives ud af Kunstens Paradis med Kritikens Svøbe.

Det indser jeg godt selv nu, og jeg vil aldrig mere ofre min bedste Arbejdsevne, mine surt erhvervede Skillinger og mine Medmenneskers Taalmodighed paa at stable et Arbejde paa Benene, der enten en Dag falder fra hinanden paa et Materialloft eller i bedste Fald samler Spindelvæv i et Provinsmuseum.

— Men hvad vil Du da? spurgte Komponisten, forskrækket over denne kunstneriske Blasfemi. Du vil da vel ikke være Skomager?

— Det var saamænd ikke det værste. Folk kunde godt trænge til at faa ordentlig Form paa deres Fodtøj, ikke mindst hjemme i Danmark. Men Skomager vil jeg dog alligevel ikke være. Jeg vil anlægge en keramisk Fabrik.

— Forretningsmand?

— Om Du vil! Hvis Du ved Forretningsmand forstaar, at jeg vil prøve paa at faa Folk til at købe Varer, der bringer Kunsten ind i Hjemmene i et Omfang, som jeg magter, og som de kan fordøje. Og jeg vil ikke blot selv arbejde paa den Maade. Hvis jeg faar Held med mig til at bringe de Modeller, som jeg har fundet paa min Vej, og som jeg under Studiet har faaet Idéen til, frem til at blive rentable Salgsvarer, vil jeg ogsaa se at faa unge Kunstnere til at blive mine Medarbejdere.

— Og til at forsage Kunsten!

— Til at være dens paalidelige Tempeltjenere i Stedet for at være dens udygtige Præster, thi

daarlige Præster er selv den ypperste Religions værste Fjender.

Man skal ikke lære Kunst gennem Sult men gennem Arbejde fra de laveste Trin opefter saa langt som Livet viser os, at vore Evner rækker.

— Det er dog en forfærdelig Filistermoral! svarede Niels Castella og rystede misbilligende paa Hovedet. Om Aftenen, da han kom hjem, skrev han paa et Prospektkort af „Ruhmeshalle“ til Hugo Hjorth:

„Jeg har truffet Jens Thomsen her i Berlin og skal hilse fra ham.

Det gør mig hjertelig ondt, at det forekommer mig, som om Kunstneren i ham er gaaet tabt.

Forhaabentlig vil det rette sig, naar han kommer hjem.“

———

II. KAPITEL.

ens Thomsen og Niels Castella kom tilbage til København en Dag i Midten af Oktober.

Hvilken Forandring! Vejret var raakoldt, Stormen rystede Boulevardernes smaa Træer, og ruskede dem i de spinkle Kroner.

Regnen faldt tung og tæt, og der laa et dybt Mørke over Byen, som syntes grim og hæslig i det triste Vejr. Folk trippede forsigtigt mellem Pytterne i Asfalten og gemte sig under deres Paraply, saa at de to hjemkommende end ikke havde set et Ansigt, der venligt nikkede dem i Møde.

Den praktiske Jens Thomsen med det stærke Humør lo blot og sagde ud gennem sin opsmøgede Krave:

— København er s'gu ikke køn i Regnvejr.

Men Niels Castella var ved at græde. Han mærkede, at hans Tøj var altfor tyndt, og at han rystede af Kulde. Han sukkede med graadkvalt Stemme:

— Aa, hvor jeg dog vil komme til at længes efter Solen!

Og Længselen blev stærkere for hver Dag, medens Regnen vedblev at falde dryssende over Byen, og Stormen lavede Hvirveldans med Støv, Papir og gulnede Blade.

Niels Castella sad trist oppe i sin lille Lejlighed, der var indrettet hyggeligt og gammeldags i et af de ældste Huse paa Nørreboulevard. I det Hus havde ogsaa hans Forældre boet; men da han var Dreng, saa han fra Vinduerne lige ind under Voldens Træer, og der havde han dannet sig en fuldstændig Eventyrverden. Men nu var den forsvundet, og hans Fantasi var ikke mere stærk nok til at trylle den frem.

I fordums Dage, før han havde været ude at rejse, da havde han altid i de mørke Øjeblikke følt sig tilfreds i sin lille lune Rede, saasnart han havde faaet tændt Lampen og sin lange Pibe.

Enten havde han sat sig hen ved Skrivebordet og kradset noget ned, medens han af og til kastede Blikket op paa det store, melankolske Portræt med de døde Øjne. Portrættet var af Beethoven.

Eller ogsaa var han gaaet hen til Klaveret, hvor Noder og Hæfter var stablet op i hele Favne, og havde sat sig til at fantasere over et eller andet gammelt Tema, der under Formiddagens Undervisning var faldet ham ind.

Og hjalp intet af dette, saa lagde han sig paa sin lille Sopha og drømte med lukkede Øjne om, at

han en Dag vilde komme ud at rejse: Til Syden, til Varmen, til Solen!

Og nu havde Rejsen været. Hans Livs lykkeligste Øjeblikke var rundne. Kun Længselen imod dem og en knugende Sikkerhed for, at det aldrig vilde lykkes ham at opleve dem mere, var nu tilbage.

Undertiden kunde Niels Castella da overfaldes af formelig Fortvivlelse og sidde i timevis med Hovedet i Hænderne. Naar saa alt forekom ham sortest, dukkede ud af Mørket et lille venligt Ansigt med barnligt Udtryk og Brunhed af Sydens Sol; og Senora Carmens gode, bløde Stemme lød i hans Øre:

— Vent blot! Det bliver nok godt.

Saa følte Niels Castella sig altid roligere, og saa fik han fat i Pennen, der spruttede saa utaalmodigt over Papiret, som havde ogsaa den Rejselyster.

De store Dage var, naar Svaret paa disse Skrivelser indløb. Men der var ofte længe imellem, thi den lille Senora Carmen indrømmede selv, at hun var meget daarlig til Pennen.

I de lange Ventedage søgte Niels Castella da undertiden lidt Afvexling henne hos á Porta, hvor Kliken i sin Tid var mødt for at faa en Sludder ved en Kop Kaffe eller spille et Parti Domino.

Men Kliken var opløst. De gamle Ungkarle var gaaet i Hi alene eller med Mage.

En Dag var han dog saa heldig at træffe Jens Thomsen. Men han havde meget travlt:

— Vi Folk, der har kastet os over det praktiske, har ikke Tid til hverken at drive eller at drømme. Vi arbejder, og vi tjener Penge, det er den bedste Medicin mod Gnavenheden og alle de moralske Tømmermænd. Jeg er altid glad og fornøjet, og til Foraaret stikker jeg allerede af igen, uden at jeg behøver at narre min Mave for noget. Og Humøret sidder i Maven min Ven! Men nu har jeg for Resten ikke Tid til at sidde og sludre mere. Jeg skal ud paa Fabriken!

— Paa Fabriken! vrængede Niels Castella. Hvor det lyder forfærdelig poesiforladt. Du føler ogsaa selv som en Spidsborger og Ærkefilister. Det kommer altsammen af, at Du ikke er Kunstner mere!

Men nu blev Jens Thomsen, der altid lo af al Ting, ligefrem ond, og han slog i Marmorbordet, saa Domino-Brikkerne dansede:

— Er jeg ikke Kunstner mere. Det er det ægte Snobberi! Kun Folk, der driver den halve Tid af deres Liv bort, og mere eller mindre ingen Nytte gør i den anden halve Del, kun de er Kunstnere. En Mand, der bestiller noget, og som prøver paa at gøre sig nyttig i Samfundet, han er en Stræber, han kan ikke regnes med i de Gudbenaadedes Lag! De Gudbenaadede! Herre Gud, I er en Samling sølle Skrog de fleste af Jer. Men jeg er ikke Kunstner.

— Det gør mig ondt, at Du tager mine Ord saa voldsomt. Jeg mener kun, at Du har mistet Kunstnerens barnlige Naivitet.

— Det kan der maaske være lidt om. Saa barnlig som Du, er jeg i hvert Fald ikke. Men tror Du altid, at den Naivitet er en Fordel?

— For en Kunstner, absolut ja!

— Naa, det skal jeg huske ved Lejlighed.

———

III. KAPITEL.

et blev tidlig Sommer det Aar. Allerede i Slutningen af April stod Træerne i Løvspring, og Skovbunden var saa hvid som Sne. I Ørstedsparken knoppedes og grønnedes det, medens Tulipanerne begyndte at brede deres brogede Tæppebed og Kastanietræerne at tætne deres brede Kroner.

Niels Castella, der fra sine Vinduer kunde følge Naturens frembrydende Vext fra Dag til Dag, gjorde i sit Hjerte sin By en Undskyldning for alle de slemme Tanker, han havde næret om den. Nu, da Solen atter var brudt frem, da København i Vaarens første Glans begyndte at næbbe sig ligesom Svanerne dernede paa Resterne af den gamle Stadsgrav, nu voxede ogsaa hele hans gamle Kærlighed frem til hans Fødeby. Komponistens Humør blev lysere, medens han daglig foretog smaa Udflugter i Omegnen til alle de kendte Steder, til hvilke Adgangen nu var saa let og bekvem.

Da han den 1. Maj om Morgenen læste Bladene henne paa Kaféen til Frokost, mødte der ham tilmed en Overraskelse, der satte hans Humør endnu højere op.

I Referaterne af anden Ophængning paa Charlottenborgs Foraarsudstilling, mødte der ham kun ét Navn, det var Hugo Hjorth.

Overalt var man enig om, at der her var et eklatant kunstnerisk Gennembrud. Siden de Dage, da vore store Malere sendte deres Folkelivsbilleder hjem fra Rom, havde vi ikke i dansk Kunst set et Billede, i hvilket der var udfoldet en saadan teknisk Dygtighed, en saadan malerisk Kraft og et saadant Kompositionstalent som i det efter hjemlige Forhold næsten kæmpemæssige Maleri: Matadora og Tyrefægterne.

Dertil kom, at Emnet var saa nyt og overraskende, Behandlingen saa varm i Farverne, og Sceneriet saa broget, at her var al Udsigt ikke blot til en stor kunstnerisk Sejr, men ogsaa til en Publikum-Sukces.

Og denne gjaldt selvfølgelig ikke mindst Matadora.

Hvem var denne pragtfulde, sydlandske Kvinde med de straalende Øjne og den slanke, spænstige Skikkelse. Nogle af Bladene var allerede paa Sporet i deres Smaarubriker for Indiskretioner. Man fortalte, at Matadora havde spillet en Rolle i den unge Kunstners Liv under hans Ophold i Spanien.

Men hvilken Rolle? Ja, det vidste man ikke bestemt, men en Journalist indskød dog, at derom kunde Hugo Hjorths Rejsekammerat, Komponisten Niels Castella, sikkert fortælle baade det ene og det andet.

Følgen blev da, at Komponistens Dør ikke stod

i Løbet af Dagen. Saadan blev han bestormet af Interviewere. Og da han var en naiv Mand, der altid havde Hjertet paa Tungen, saa fortalte han til alle Pressens Herrer om de Eventyr, han havde oplevet i Spanien sammen med sin Ven og Tyrefægterne. Den næste Dag strømmede alle Blade i København over af de mest fantastiske Beskrivelser af den skønne Kvinde, der havde givet Hugo Hjorth Lov til at benytte hendes Person som Model. Da de illustrerede Tidender tilmed bragte Gengivelser af Billedet, og dette udkom baade i Fotografi og Olietryk, saa var Matadora og Tyrefægterne i Løbet af kort Tid ligesaa kendt som Fru Jerichaus Danmark eller Tuxens Susanna.

Da Hugo Hjorth kom hjem i Slutningen af Maj Maaned, var han derfor allerede en berømt Mand, der blev omringet og lykønsket den Dag han første Gang mødte paa Charlottenborg-Udstillingen for at tage sit eget Billede i Øjesyn.

Der var dog ogsaa Kammerater fra gammel Tid, der lod ham vide, at de opriglig talt havde ventet noget mere af hans Talent end dette Stykke Folkekomedie paa Lærred. Der var efter deres Mening ikke Kræsenhed nok i de anvendte Midler, men Hugo Hjorth var uhøflig nok til at sige, at han ønskede at vente med at give dem Svar, indtil han en Gang havde set dem selv præstere noget.

Overalt hvor Hugo Hjorth bevægede sig frem, ledsagedes han af den lille Komponist, der hilste ligesaa flittigt som sin Ven, og indkasserede Halv-

delen af den vakte Interesse. Og Folk, der altid véd saa god Besked, stødte til hinanden og sagde:

— Det er de to, der har kendt Matadora.

Og Damer blev staaende med aaben Mund og stirrede efter dem, medens de sagde:

— Gud hvor det maa have været spændende!

Men da de to Venner i nogle Timer havde badet sig i det Berømmelsens og Nyfigenhedens Bad, der virker saa stimulerende første Gang, men senere gør mindre og mindre Indtryk, kom Trangen op for dem begge til at unddrage sig alle disse ligegyldige Menneskers Begloen og Spørgsmaal, og at faa talt ud med hinanden om, hvad der var passeret hver af dem under Adskillelsen.

Særlig brændte Niels Castella efter at faa Besked baade om Matadora og ikke mindst om Senora Carmen.

———

IV. KAPITEL.

e to Venner havde haft deres første længere Samtale.

De fælles Rejseminder var blevne opfriskede, hver havde gjort Rede for sine smaa Oplevelser i Adskillelsens Tid, og Castella havde henrykt lyttet til den Lovtale, som Hugo Hjorth havde holdt over Senora Carmen.

Han havde sagt:

— Det er et prægtigt lille Menneske med et Hjerte af Guld. Saa ofte hun modtog Brev fra Dig, straalede hendes Øjne, og hun udbrød:

— Ja, gid jeg dog snart maatte se den kære Don Fernando igen.

Saa gik hun flere Dage stille omkring med et drømmende Udtryk i de sorte Barneøjne, og hun blev rød som Blod, naar jeg overraskede hende i at læse dit Brev for fjerde eller femte Gang.

— Komponisten, der var ved at røres til Taarer, spurgte:

— Og var hun ogsaa altid elskværdig mod Dig?

— Storartet! Hun vidste ikke, hvor godt hun skulde gøre det for mig, og da jeg blev angrebet af Malaria og maatte ligge til Sengs i nogen Tid, plejede hun mig med en Omhu, der ikke kunde have været større, om hun havde været en af de fromme Søstre fra „Vigen del Carmen"s Hospital. Ganske stille, saa man næsten ikke hørte hendes Skridt, gled hun ind og ud af Sygeværelset, og jeg mærkede aldrig nogen Utaalmodighed hos hende, skønt jeg til Tider kunde være meget urimelig.

Den Mand, der giftede sig med hende, vilde ikke blive narret!

Komponisten, hvis Øjne ellers lyste af Henrykkelse, saa ofte hans Ven lovpriste den lille Senora Carmen, svarede mærkelig nok slet ikke paa dette Udbrud.

Han fik travlt med at tænde sin Pibe, der var gaaet ud, og sagde i en Tone, som om han ønskede at skifte Emne:

— Og saa maa Du rigtig udførligt fortælle mig, hvordan det gik med Matadora, efter at jeg var rejst fra San Sebastian.

Det lod ikke til, at Maleren havde noget imod at komme ind paa dette Tema, thi hans Kinder blev rødere og hans Tale hurtigere, medens han med mange Haandbevægelser, som endnu var bleven hængende ved ham fra Syden, fortalte følgende:

— Ja, Matadora har spillet en stor Rolle i mit Liv, Niels. Det var et lykkeligt Tilfælde, der lod

mig møde hende, thi hun blev min Kunsts Muse.

Efter at hun havde forladt San Sebastian for at tage tilbage til Madrid, havde jeg i flere Dage en Fornemmelse, som om alt var blevet tomt omkring mig.

Jeg maatte se hende igen, jeg mærkede, at min tidligere saa sprudlende Arbejdsevne ellers atter vilde tørre ind.

Jeg rejste derfor til Madrid. Jeg var ganske godt beslaaet med Penge, thi mine Arbejder, og det Hensyn, som Lola Montero altid tog til mig, havde vakt en vis Opmærksomhed mellem de finere Badegæster. Jeg havde derfor solgt et Par Smaabilleder til rige Amerikanere, og jeg havde faaet Priser, som man herhjemme vilde kalde fabelagtige.

Lola Monteros Navn var et af de første, jeg traf paa, da jeg kom til Madrid. Specielt for hende var der skrevet et stort Udstyrsstykke, der hed „Kubanerinden", og som havde taget sit Motiv fra den spansk-amerikanske Krig. Hun fremstilledes som en Slags Nationalheltinde, og da hun med egen Haand i det kritiske Øjeblik nedlagde to Amerikanere, der faldt for hendes sikre Skud, jublede Huset. Jeg opdagede jo desværre hurtigt, at hun ikke hørte til de fineste Kunstnerinder paa en Scene, men pragtfuld saa hun ud, ikke mindst i et malerisk spansk Soldaterkostume, og da hun i sidste Akt ved en Fest dansede en Fandango, var jeg saa betaget af hende som nogensinde.

Jeg sendte mit Kort ned og fik den elskværdig-

ste Indbydelse til at hilse paa hende i hendes Garderobe. Hun sad i et pragtfuldt silkeudstyret Rum og lod sig kurtisere af kjoleklædte Herrer, der gik ind og ud, sagde de mest haarrejsende Komplimenter og ved enhver Lejlighed kyssede hendes fremstrakte Haand.

Efter at hun flygtigt havde underholdt sig med mig, medens hun ugenert fuldendte sin Omklædning til næste Akt, inviterede hun mig til at møde i hendes Salon.

Hun havde aabent Hus hver Onsdag efter Forestillingen.

Jeg brændte af Utaalmodighed efter at gøre min Entré. Jeg kom imidlertid kun én Gang. Det var ikke den Matadora, jeg var vant til at se færdes mellem Tyrefægterne: naturlig, sund og ugenert i alle sine Bevægelser. Der var over denne Matadora, der gav Kur i sin Salon, altfor meget koket, ja næsten kokotteagtigt, og jeg frygtede for, at den Inspiration, som hun hidtil havde fyldt mig med, skulde forflygte ved nærmere Bekendtskab med hende.

Jeg trak mig derfor helt tilbage. Skønt hun var omsværmet af Tilbedere med Marquis de Plane i Spidsen, lagde hun dog mere Mærke til en Beundrer, der udeblev, end til hundrede, der til Stadighed omkredsede hende, og en Eftermiddag, da hun i sin elegante Ekvipage kørte ned over El Pardo og fik Øje paa mig, lod hun sin Vogn standse og vinkede ad mig:

— Naar De stadig er i Madrid, saa er det ikke

pænt af Dem, at De ikke besøger mig. Jeg er vred paa Dem, Don Hugo.

— Det maa De ikke være, Donna Lola, svarede jeg. Det er Kunstneren i mig, der er bange for at glemme Matadora for Lola Montero.

— Naa, Matadora holder De mest af! Ja, ja! De har maaske Ret. Men bliver De i San Sebastian til Paaske, saa skal De komme til at se — den rigtige Matadora.

———

V. KAPITEL.

middelbart efter at jeg havde talt med Lola Montero paa El Pardo-Promenaden, tog jeg hjem igen for at arbejde videre paa mit store Maleri.

Det Blik, med hvilket Donna Lola havde set paa mig, da hun talte om San Sebastian og mindedes Torospladsen, havde hos mig fremkaldt Billedet af Matadora i hele hendes ejendommelige, kraftige og æggende Skønhed.

Det var med det Udtryk, at hun fik mit Hjerte til at banke stærkere, og min Haand til at ryste som i Feber under Arbejdet.

Jeg sled i det fra Morgen til Aften i Atelieret, hendes Træk stod uafbrudt for mig, og de blev skønnere og skønnere, ligesom forklarede gennem min egen Kunstnersans, jo længere Tid, der gik.

Men skønt jeg tydeligt mærkede dette, og som Kunstner glædede mig derover, saa følte Mennesket i mig dog en Længsel bort fra Fantasibilledet mod den levende Kvinde af Kød og Blod.

Jeg var lige ved atter en Dag at stryge Arbejds-

tøjet af mig og flyve til Madrid, da jeg tilfældigt kom til at læse en Notits i et Blad.

Det meddeltes der i en Korrespondance fra Hovedstaden, at det i derværende Teater-Kredse vakte stor Opsigt, at den bekendte Skuespillerinde Lola Montero daglig tog Undervisning i Tyrefægtningskunsten.

En Interviewer havde opsøgt hende i hendes Palæ og spurgt hende, om Rygtet talte sandt, og om man kunde vente at faa Fornøjelsen af at se hende optræde paa Torospladsen i Madrid.

Skuespillerinden havde svaret, at det forholdt sig rigtig nok med Undervisningen. Hun mødte hver Morgen hos den berømte Espada Espartero, der var godt tilfreds med hendes Fremskridt.

Selvfølgelig havde Journalisten strax opsøgt Espartero, der havde udtalt sig i de højeste Lovord om sin Elev.

— Jeg havde aldrig troet, sagde Espadaen, at det skulde være muligt for en Kvinde at optræde som Matador paa en Torosplads. Jeg troede ikke, hun vilde have Mod, Ro og Sikkerhed nok, eller at Føring af Klinge overhovedet kunde forenes med den Bygning hun har faaet fra Naturens Haand.

Lola Montero har forbavset mig. Hun har en Løvindes Mod, en Tigers Smidighed og en Panters Ynde.

Da Intervieweren udtalte sin Glæde over, at Madrid i næste Temporada skulde have den Glæde at se et saa skønt Fænomen paa Torospladsen, svarede Espartero med et Suk:

— Lola Montero eller Matadora, som hendes Beundrere forlængst har døbt hende, vil desværre ikke komme til at debutere her i Madrid.

Jeg har forgæves forestillet hende, at enhver ægte Matador maa have sin Daab i Spaniens Hovedstad. Hun svarer mig stadig med sit mest fortryllende Smil, at hun i Madrid vil vedblive at være Skuespillerinde.

Paa Torospladsen vil hun kun optræde i sin Sommerferie. Hvis hendes trofaste Publikum vil se hende i Arenaen, maa det selv opsøge hende.

— Og hvor skal Debuten da finde Sted?

— I San Sebastian umiddelbart efter Paaske!

I San Sebastian! Nu forstod jeg pludselig Lola Monteros Ord til mig om, at jeg, hvis jeg blev ved det spanske Badested til Paaske, skulde faa den rigtige Matadora at se.

Jeg havde tidligere vaklet i min Bestemmelse om, hvorvidt jeg skulde tage hjem eller blive. Nu var min Beslutning taget. Jeg vilde overvære Matadoras første Optræden.

Da vi naaede op mod Paaske, forekom det mig i min Utaalmodighed, som om Dagene blev dobbelt saa lange som ellers og fulgte langsommere efter hinanden. Jeg blev ogsaa grebet af Frygt for, at Lola Montero i et pludseligt Lune skulde opgive den Plan, der var født af en flygtig Kaprice.

Saa en Morgen, da jeg gik ud for at begive mig til mit Atelier, saa jeg paa Gadehjørnerne de første, mægtige Plakater, der forkyndte, at Aarets Temporada vilde blive aabnet med en en-

kelt Optræden af den berømte Skuespillerinde Lola Montero fra Madrid som kvindelig Matador.

Kendsgerningen, der tidligere havde haft Rygtets vage Form, vakte enorm Sensation ved Badestedet.

Den Eftermiddag, da Forestillingen skulde finde Sted, var der udsolgt til sidste Plads mange Dage i Forvejen, og det forhøjede den Glans, der stod om Lola Monteros Skikkelse, at hele den enorme Indtægt ifølge Programmet skulde gaa til Understøttelseskassen for tilskadekomne Tyrefægtere.

Publikum var udsøgt. I en af de fineste Loger saas Jenny Patterson, der lader til at leve meget lykkeligt med sin beundrede „Kusk fra Coimbra", og som iøvrigt nu er bleven Baronesse, idet den tidligere Matador har købt en italiensk Barontitel for det amerikanske Guld.

Nogle paastod endog, at de i Logen havde set et Glimt af Kong Alfons' ungdommelige Gaminprofil, idet Majestæten var mødt incognito.

Nu lød Signalet! I Spidsen for Kvadrillen gik Espartero, idet han ligesom beskyttende lod sin Arm hvile paa Skulderen af sin skønne, kvindelige Elev, hvis pragtfulde Skikkelse i det strømme, maleriske Kostume fremkaldte et Udbrud af Beundring fra Mængden, ikke mindst fra Damernes Side.

———

VI. KAPITEL.

yrefægtningen begyndte. Espartero holdt sig stadig i umiddelbar Nærhed af Matadora, som jeg uafbrudt iagttog i Kikkerten. Det forekom mig, at hendes smukke Ansigt var lidt blegt, men hun havde en Dronnings Holdning.

Hun var klædt i den korrekte Matadordragt. Den var af rødt, stramtsiddende Silketøj med Guldbrokade, og der var ingen Forskel i Kostumet mellem hende og hendes Læremester undtagen den, at hun havde en stor, rød Valmue i Haaret, og at hun, for at staa bedre fast, bar høje, snørede Ruslædersstøvler om de fine, kødfarvede Silkestrømper, medens han, som Skik og Brug er, bar sorte Sko.

Tyren var ikke saa meget vild, men den var kaad, næsten ganske uberegnelig. Særlig havde den Mod paa Hestene. Den gik paa dem med en glubsk Frejdighed, der henrykte Publikum. Den havde ligefrem faaet sig et Trick, som den uafbrudt anvendte. Den sænkede Hovedet og lagde det lidt paa Siden. Derefter rev den med det ene Horn, der formelig fungerede som en Slags Sabel,

hele Bugen op paa Hesten, saa at Piccadoren fløj langt hen i Sandet. Derefter puttede Tyren hele sin Snude ind i Hestens Hud og trak den atter ud, drivende af Blod.

Saa stod den pludselig ganske stille, uden at nogen kunde se, hvem den vilde angribe, indtil den endelig fik kigget sig en Fjende ud, som den saa vedblev at forfølge, indtil han skyndsomst maatte flygte over Barrieren.

Tyren hilstes uafbrudt med Bravoraab, og det var næsten, som om den forstod dette Bifald, thi den blev mere og mere dristig, kaad og paagaaende.

Torosfolkene, der betragtede Matadora som en af deres egne, og som gerne vilde have, at hun skulde slippe godt fra sit første, farlige Forsøg, gjorde alt for at matte Tyren, men den var stadig lige frisk, og en farlig Modstander, da Tidspunktet kom, hvor det nu maatte forlanges, at Espadaen traadte til og dræbte Dyret.

Over Matadora var der imidlertid ikke nogen Nervøsitet at spore. Medens Capadorerne med stort Besvær bandt den livlige Tyr i et Hjørne med alle Slags Hokus-Pokus, gik Matadora stolt som en Dronning forbi Præsidentens Loge og kastede Hatten langt fra sig, efter at hun havde hilst.

Først nu, da Hatten var borte, kom hendes Skikkelse fuldt ud til sin Ret med det stolt knejsende Hoved paa den smukke, slanke Hals.

— Hr. Præsident! Jeg vier denne Tyr til Deres Excellence, til min Læremester Espartero, til Jer

Kvinder og Mænd fra San Sebastian, der er kommet saa talrigt til min første Corrida, til Spaniens skønne Land og til det stolte spanske Mod, der gør os til Nationernes Adelsfolk.

Et vældigt Bifald hilste denne brindo, medens Espartero rakte Matadora den lange Stødkaarde — estoque — samt Muletaen: et lille Stykke rødt Tøj, der laa over en kort Stav.

Matadora holdt baade Klingen og Stokken i samme Haand, medens en af Banderilloerne rakte hende Hatten, som hun tog i den anden Haand, og idet hun med Kraft slyngede den ind over Publikum, udbrød hun:

— For Eder, mine Venner, vover jeg mit Liv!

Et Øjeblik blev der et formeligt Slagsmaal om Hatten, indtil der endelig var en lykkelig Ejer, der beholdt den og svingede den triumferende i Luften.

Esparto gav Capa-Folkene et Vink. Med fuldendt Taktik fik de — ved snart at lade Tyren løbe efter det ene Klæde, snart efter det andet — Dyret midt ud paa Arenaen udfor Præsidentens Loge, saa at de havde Solen i Øjnene, medenes Matadora kunde staa med Ryggen mod Lyset.

Under aandeløs Stilhed i Publikum nærmede hun sig og holdt den lille Stok med det røde Klæde lige for Dyrets Øjne. Tyren stod nu omtrent stille og tog kun af og til et Skridt frem eller til Siden. Nu var den i Stilling: Hovedet ikke for dybt sænket og alle fire Ben staaende i Kva-

drat, saa at den ikke kunde gaa til Angreb uden at sætte en Fod frem.

Matadora hævede Kaarden, som hun hidtil havde holdt skjult under Muletaen, indtil den var naaet op i en Højde med Øjet og jog derefter lynsnart Klingen ind mellem begge Tyrens Skuldre.

Det var et Mesterstød, der — om det havde været ført med tilstrækkelig Kraft — vilde have faaet Tyren til at falde død om som ramt af Lynet.

Men Kraften havde ikke været stærk nok. Kaarden, der skulde have været begravet i Tyren indtil Hæftet, var kun trængt halvt ind. Den svippede ud af Matadoras Haand og blev siddende vuggende i Dyrets Ryg.

Publikum, der først havde været henrykt, belavede sig allerede paa at huje, pibe og bombardere Arenaen, men det fik andet at tænke paa. Espartero havde med et Ryk trukket Matadora bort fra hendes farlige Stilling, og da Tyren saa, at Banen var fri, foer den i sit Raseri og sin Smerte lige frem, sprang over Barrieren og derfra med den sidste Kraftanstrengelse videre lige op i Publikum.

———

VII. KAPITEL.

en Halvdel af Torospladsen, paa hvilken Tyren pludselig plumpede ind, lignede i et Nu et overfyldt Skibsdæk i Katastrofens Øjeblik.

Man hørte Skrig af Kvinder og Børn. Mødre værgede deres Smaa, hvis Øjne lyste af Rædsel, og Mænd, der næsten syntes mere forfærdede end Kvinderne, banede sig brutalt Vej mod Udgangene uden at ænse Hvin, Angstraab og Bønner.

Nede paa Pladsen stod Toros-Folkene et Par Minutter raadvilde paa den tomme Arena og stirrede efter den bortflygtede Fjende. Paa et og andet af de glatragede Ansigter spillede et Smil ved Synet af den Rædsel, der greb det Publikum, som ellers fra sit sikre Tilflugtssted overdængede Tyrefægterne med Haan, Spot og fornærmelige Tilraab, naar det ikke syntes, at man var rask nok til at sætte Livet paa Spil.

Og nu dette Billede af panisk Skræk og Fejg-

hed! Det gav Oprejsning til en og anden for mangt et bittert Øjeblik. Men denne Følelse kunde selvfølgelig kun være rent forbigaaende. Det ligger Tyrefægterne i Blodet at værne om Torospladsens Ry, og dette kunde lide Skaar, om Publikum kom til altfor megen Skade.

Det syntes iøvrigt ikke saadan; Tyren havde for vanskeligt ved at klare sig oppe mellem de trappeformede Pladser. Folk havde faaet saa nogenlunde Tid til at frelse sig, og var sluppet derfra med Buler, Stød og Skrammer og en saa frygtelig Skræk i Livet, at Benene rystede under dem.

Tyren stod nu raadvild midt i en sand Mødding af ituknækkede Parasoller og Stokke, masede Hatte, Frugtkurve, Vifter, Mantiller, Aviser og Stumper af Hovedtøjer, Shawler og Overfrakker.

Folk begyndte at standse paa de øverste Pladser i Haab om, at Dyret ikke vilde have Kraft til at naa derop. Paniken var ved at lægge sig lidt, men ingen vovede sig frem til Tyren, der nu paany begyndte at vælte op over de trappeformede Pladser, medens Folk atter klumpede sig sammen og trykkede paa af Skræk.

Hent Lassoerne! hørte man Esparteros Stemme nede fra Arenaen.

At dræbe en Tyr med Kaarde udenfor Arenaen er nemlig en Umulighed selv for den fineste Tyrefægter. Den lange Klinge er ikke noget haandterligt Vaaben i hans Haand og dens Anvendelse rummer den største Fare, naar ikke alt forinden er lagt til Rette af Toros-Folkene.

Nede fra Arenaen, hvor Matadora stod bleg og ubevægelig, medens hun stirrede op paa Tilskuerpladsen, hvor hendes Optræden havde fremkaldt saa forfærdelig Ravage, kom imidlertid et Par af Banderilloerne løbende med lange Tov, som det var Meningen at faa kastet op om Tyrens Hals eller ind om dens Ben.

De mere modige standsede for at se, hvordan Sagen vilde udvikle sig. De, der sad paa den modsatte Side af den, hvor Katastrofen var sket, var forholdsvis hurtigt faldne til Ro og iagttog nu med Spænding det nye uventede Skuespil.

I Præsidentlogen havde Borgmesteren rejst sig og sendte opmuntrende Tilraab til Lassokasterne.

Udenfor Torospladsen havde Rygtet hurtigt bredt sig, om hvad der var sket. Kontrollen havde helt tabt Hovedet, og i stor Mængde strømmede Folk ind fra Gaden, kravlede over Barrieren og fyldte Arenaen.

Alle var lige optagne af at give gode Raad, men ingen havde rigtig Lyst til at gaa frem:

— Slaa den ihjel! Kvæl den! Hent Sprøjten! lød det fra alle Sider.

Nu smed den ene af Lassokasterne sit Reb i Vejret. Dets Slynge fik fat om det ene af Tyrens Horn, og et vældigt Bifaldsdrøn fra dem, der sad i Sikkerhed, hævede sig, medens de, der ikke var saa fjernt fra Tyren, begyndte at føle sig mere trygge.

Men det varede kun et Øjeblik med den stakkede Glæde. Tyren bøjede Hovedet, og Løkken gled af over de blanke, glatte Horn.

Dyret, der nu havde mærket, at det havde sin Fjende i Ryggen, vendte sig atter om og begyndte paany at stolpre op over Trapperne. Alle veg for den i en stor Bue. Men saa kom Modstanden!

En Mand brød pludselig ud af de ængstelig vigendes sammenklumpede Rækker. Nu havde han frigjort sig og stod alene. Han bøjede sig ned og tog et rødt Shawl, der laa midt imellem alle de flygtedes efterladte Genstande. Derefter lagde han Shawlet over sin Spadserestok og avancerede frem, medens hele Publikum aandeløs iagttog ham.

— Han er jo ubevæbnet, sagde Matadora til Espartero, medens hendes Hjerte bankede voldsomt.

— Nej, vist er han ikke, svarede Matadoren, der begyndte at føle lidt Jalousi over, at det ikke var en af Toros-Folkene, der var Redningsmanden. Han har jo en Pistol i Haanden.

— Hvor har han faaet den fra?

— Saavidt jeg kan se paa Kaliberen er det en af Karabinierernes. Der er vel en af dem, der har laant ham den, eller ogsaa har han selv taget den.

Tyren havde nu faaet Øje paa den røde Klud og reagerede ved at blive staaende. I samme Nu knaldede to Skud som Lyn efter hinanden, og Tyren væltede død om mellem Stokke, Parasoller og Hatte, medens Publikum begejstret hyldede den modige og aandsnærværende Skytte.

— Og hvem var han? spurgte Niels Castella, der i taus Spænding havde hørt paa sin Vens Beretning.

— Marquis de Plane! svarede Hugo Hjorth, der grebet af Minderne havde fortalt flydende som en Improvisator, der bliver Digter under Genoplevelsen af sit eget Indtryk og Tilhørernes Optagethed.

———

VIII. KAPITEL.

an var kommet et godt Stykke ud paa Sommeren. Den havde iaar været ualmindelig varm og pragtfuld, men lidt for tør, og overalt sukkede man efter Regn.

Folk flygtede bort fra København, hvis Gader om Eftermiddagen bagtes i Solen for om Aftenen at udsende en underlig hed Aande, der var ved at kvæle de døsige Mennesker, som prøvede paa at trække lidt frisk Luft paa Kaféernes Fortougspladser.

Der var ikke rart inde i Hovedstaden, og de af Varme gnavne Mennesker lod deres daarlige Humør gaa ud over alt. De skældte Byen ud for den smudsigste og mest indelukkede i hele Verden, de ærgrede sig højrøstet over de snavsede Husfaçader, som de paastod var de grimmeste, der existerede, men ganske særlig gik deres Raseri ud over Tivoli: Det var snart ikke andet end en stor Ølhave, som man ligesaa gerne kunde sløjfe idag som imorgen.

Midt i Gnavenheden fik man saa pludselig et Anfald af agrarisk Interesse, saa op mod Himlen og sagde:

— Landmanden trænger vist snart til Regn. For mig maa han gerne faa den, naar det blot vil regne af i Nat.

Ja, saadan sad man og smaasludrede, medens man af og til sendte en misundelig Tanke til dem, der i disse Dage kunde leve ude i Naturen.

Hvad vore tre Venner angaar, var de hver for sig meget tilfredse.

Mest den muntre, rastløse Billedhugger Jens Thomsen. Det var rigtig et Vejr for Sancho Pansa til Opførelsen af den nye keramiske Fabrik, til hvilken han havde fundet en billig Grund i Dragør.

Hver Dag tog han ud til det lille Fiskerleje, og hver Dag glædede hans Kunstnerøje sig over den maleriske Effekt, der er udbredt over Dragørs Sceneri, i hvilket man føler sig, som var man fjærnet mange, mange Mile fra Hovedstaden. Han undrede sig ofte over, hvorfor Folk ikke tog ud til denne friske, idylliske Plet i Stedet for at klumpe sig sammen paa den støvede Strandvej.

Og saa glædede han sig som sagt som Kunstner, thi Kunstner var han, og det vilde han vedblive at være i sit Syn og i sin Tanke. Derfor ærgrede det ham endnu stadig en Smule, naar han tænkte paa, hvorledes Niels Castella uden videre havde sat ham udenfor Kunstnernes Rækker, blot fordi Jens Thomsen vilde lade Kunsten træde i det nyttiges Tjeneste.

Men Ærgrelsen varede ikke længe ad Gangen, og med et gemytligt Smil paa det runde, solbrændte Ansigt, tog han atter fat paa Arbejdet med

Fabrikens Indretning. Dens Varer skulde nok en Gang skaffe ham Navn og Anerkendelse.

Ogsaa Hugo Hjorth var optaget af Byggeri. Efter at han var slaaet igennem med „Matadora", der var bleven erhvervet af Galleriet, havde han faaet flere større Bestillinger, og han var nu i Færd med at opføre sit eget Atelier oppe paa Skagen.

Han talte allerede med i Kunstnerkolonien, og hans Selvportræt havde faaet en af Hædersprisdadserne i den Brøndumske Spisestues Portrætgalleri ved Siden af Krøyer og Michael Ancher.

Det var hans Mening at dele sin Tid ligelig mellem Skagen og Syden. Han levede mest for sig selv, optaget af Arbejde, og der var nogle af de gamle Akademikammerater, som beskyldte ham for at være bleven vigtig. Men de rigtige Venner mærkede ikke noget hertil, naar de af og til mødte ham. Derimod var de bange for, at han skulde isolere sig for stærkt, saa at han trods sine Rejser med Aarene vilde blive en ensom og paa Livserfaring fattig Mand.

Niels Castella byggede ikke. Tanken alene vilde have fyldt ham med Rædsel. Han rejste heller ikke, thi det var der ikke Raad til, da han skulde passe sine Informationer, der snart sagt var hans eneste Indtægtskilde.

Alligevel var han godt tilfreds i denne Sommer. Han havde for en meget billig Penge faaet overladt et lille Havehus ude ved Sortedams Dossering. Her boede han under gamle Træer med Udsigt til den blaa Stribe Vand med de pilende Smaa-

baade og de sejlende Svaner. Haven var gammel og forfalden, og Hovedbygningen var ubeboet i Sommer, da Ejeren laa paa Landet. Men netop den idylliske Ensomhed tiltalte ham i høj Grad, og han levede sit eget stille Liv som en Eremit, kun optaget af at spille og komponere.

Det kom ham da formelig overraskende, da et af Kioskernes Ilbud en Eftermiddag sveddryppende sprang af Cyklen og rev i den gamle Klokkestreng, saa at der lød en forskrækket, halsende Ringning.

Hvad kunde det være for en Besked, der kunde have en saadan Hast med at naa ham?

Hans Forbavselse steg, da han læste Brevets Indhold:

Kære Herre!

Dette i Hast fra En, der mener Dem det vel, men som af visse Grunde ikke tør røbe sit Navn.

I den Stilling, jeg beklæder, er jeg kommet under Vejr med, at der er Folk, som uden Deres Vidende i Deres Navn har korresponderet med Firmaet Christobal Cordova & Co. i Barcelona og Madrid.

Jeg véd — jeg tør stadig ikke sige hvorledes, men de Ting jeg nævner, vil overbevise Dem om, at jeg er vel underrettet — at der idag til Morgen er kommet Brev fra Christobal Cordova & Co. I dette meddeles det, at man nu har fundet Papirer, der godtgør, at en Skat i Aaret 1808 er bleven nedgravet paa Fælleden ved København.

Denne Skat, der saa vidt mig bekendt rettelig

tilhører Dem, vil kunne findes paa følgende Maade:

Opsøg ude ved Jagtvejen, ikke langt fra Vibenshus, den saakaldte Struensees Sten, der staar paa det Sted, hvor Henrettelsen fandt Sted. Tag et Kompas med og stil Dem med Ansigtet lige mod Vest. Gaa derefter Hundrede Skridt fremad. Derefter tyve Skridt tilhøjre i ret Vinkel og endelig ti Skridt mod Nord.

Saa vil De finde Skatten nedgravet i Jorden. Men skynd Dem, thi allerede iaften ved Mørkets Frembrud er der andre, der vil prøve paa at komme Dem i Forkøbet.

Brænd dette Brev.

Justus.

Niels Castella blev siddende som lynslaaet med Brevet i Haanden.

IX. KAPITEL.

are det ikke er en Snushane, Kresjan? sagde en Bisse, der laa og solede sig i Madam Græsmeiers luftige Sommertelt paa Fælleden.

— Hvad for en?

— Ham, der lusker om derhenne.

Kresjan vendte sig dovent om paa Maven og kastede et mønstrende Blik over mod Struensees Sten, hvor der gik en Mand og spejdede til alle Sider.

— Der kan s'gu være no'et om det, sagde han, det er maaske li'saa paalideligt og dingle a'.

Saa rejste begge Fyrene sig og forsvandt, medens de halede op i Buxerne og skuttede sig.

Fælleden var nu ganske øde. Kun en Ko bissede rundt, medens en anden viftede Fluer bort med sin Hale.

Niels Castella gentog for syvende Gang den samme Manøvre. Han stillede sig med et Kompas i Haanden og Ansigtet lige imod Vest. Gik derefter hundrede Skridt fremefter. Saa 20 Skridt tilhøjre i ret Vinkel og endelig 10 Skridt mod Nord.

Men denne Gang kom han i Tanker om, at

hans Ben maaske var kortere end Gennemsnittet, hvorfor han skridtede saa voldsomt ud, at det formelig knagede i hans Sommerbenklæder.

Nu var Manøvren foretaget efter Opskriften, og han var virkelig kommet et godt Stykke forbi de seks dybe Huller, der markerede hans tidligere Skattegravning.

Atter satte han den lille Spade, som han paa Vejen havde købt hos en Isenkræmmer, ned i Grønsværet og gravede løs, medens store Sveddraaber trillede ned over hans udrundede Barnepande. Hans Bevægelser var hurtige og nervøse. Tænk, om de onde Mennesker, der havde opsnappet hans Hemmelighed, pludselig dukkede frem for at stjæle Skatten lige for hans Øjne, ja, for muligt at myrde ham, naar de saa, at han var kommet dem i Forkøbet.

Sveden perlede endnu stærkere paa Komponistens Pande, medens disse uhyggelige Tanker overvældede ham mere og mere, alt som Mørket faldt paa. Nu drev Vandet ned over hans Ansigt i smaa Floder.

Saa tændtes der et pludseligt Lys af Henrykkelse og Overraskelse i hans slappe, anstrengte Træk. Spaden stødte mod noget haardt, der gav Genlyd som af Metal.

En Feber greb hans Blod, medens Jord og Græs fløj til alle Sider.

Nu begyndte han at skimte Omridsene af en lille Kasse, nu laa den helt bar, og han bøjede sig ned over den. Det var en Blikæske i Omfang som en stor Hummerdaase. Den var lukket ved

Hjælp af en Mængde rusten Jerntraad, der var viklet mange Gange omkring den, og som næppe vilde blive saa helt let at faa filtret ud fra hinanden.

Men foreløbig var der ikke Tid til Spekulation. Niels Castella tog Kassen, der efter sin Størrelse vejede godt til, og gemte den inde under sin Frakke. Saa spejdede han forsigtigt til alle Sider, om muligt nogen skulde have beluret ham.

Fælleden laa øde og stille i den dæmrende Aften, og en Taage begyndte at falde over den store Græsflade, hvor Mosekonen var i Færd med at brygge.

Det var næsten, som om Forsynet vilde staa ham bi med sine Naturmagter. Han vilde i dette Vejr have alle Chancer for at slippe uset bort. Hans Hjerte hoppede formelig i Livet paa ham af Spænding, Forventning og Skræk. Følelserne overvældede ham i den Grad, at han pludselig satte i Løb hen over Græsset saa hurtigt, som hans smaa korte Ben tillod ham det.

Nu var han over Triangelen og ad Østerbrogade naaet hjem til Sortedams Dossering, uden at der var passeret noget, selv om han nok syntes, at nogle af de Forbipasserende havde kigget saa løjerligt paa ham.

Hvor der var mørkt og ensomt i Havehuset! Aldrig før havde han lagt Mærke til, at denne Bolig jo var som skabt for Indbrudstyve og Røvere. Den Dag imorgen vilde han købe sig en Revolver. Nu var det for sent. Han gruede for

den første Nat alene med Skatten i det afsides liggende Hus.

Foreløbig laasede han imidlertid Døren omhyggeligt og rullede ned for de lavtsiddende Vinduer.

Alligevel følte han sig helt uhyggelig til Mode. Han havde aldrig før iagttaget, at Rullegardinerne sluttede saa daarligt, at det var muligt at kigge ved Siden af dem ind i Stuen.

Nu var der et Ansigt paa Ruden. Jo, der var et, Han havde tydelig set det.

Niels Castella var kommet til at ryste over hele sin Krop, saa at hans smaa korte Ben næsten ikke kunde bære ham.

Bare der ikke var Ulykke ved den Skat. Bare de onde Mennesker, der nu havde opdaget, at de var bleven narrede, ikke vilde komme og overfalde ham.

Eller maaske vilde de melde ham til Politiet for Røveri.

Ved denne Tanke, der pludselig forekom ham saa selvindlysende, rejste Haarene sig formelig paa Hovedet af Komponisten.

At komme i Konflikt med Politiet og blive sat i en mørk Celle, det havde altid for ham staaet som det forfærdeligste, der kunde overgaa et Menneske. Og det vilde naturligvis ske, thi hvad Ret havde han til at grave denne Skat op og beholde den.

Selv om han havde nogle gamle Papirer, der beviste, at han var i Slægt med den Mand, der havde gravet Skatten ned, saa var det jo ikke nok. Den Mand havde maaske været en Tyveknægt,

der paa uredelig Maade var kommet i Besiddelse af disse Penge, og saa vilde han selv blive tiltalt for Hæleri.

Medens alle disse Tanker fo'r gennem den ulykkelige Niels Castellas Hoved, var Mørket faldet saa stærkt, at det nu var umuligt at se uden at tænde Lampen.

X. KAPITEL.

Niels Castella havde endelig bekvemmet sig til at tænde Lampen, der nu kastede sit gullige Lys rundt i det lille, ejendommelige Havehus-Værelse.

Dets Loft dannedes af Bjælker, der gav Rummet et pavillonagtigt Anstrøg. Paa Væggene, gennem hvis Maling Fugtigheden hist og her var slaaet ud i store, mørke Pletter, var der anbragt en Mængde Prospekter fra Spanien, Tamburiner med smaa Malerier, Kastagnetter, store Papirvifter med blodige Optrin fra Torospladsen, Musikinstrumenter og en gammel Laurbærkrans med lange Baand. Den Laurbærkrans var Niels Castellas eneste Anerkendelse som udøvende Kunstner. Han havde faaet den overrakt af taknemmelige Elever ved en Koncert, han havde givet med Udførelse af egne Kompositioner.

Niels Castella, der altid tidligere havde syntes, at der var saa hyggeligt i hans lille Havehus, blev iaften grebet af en vis Ængstelse, medens han lod Blikket stirre forskende ind i de mørke Kroge.

Selv Lampens Lys, som han havde haabet vilde forøge hans Mod, havde kun forøget hans Frygt. Hvis nogen vilde belure ham, medens han aabnede Kassen, vilde det være endnu lettere, efter at der var tændt Lys inde i Stuen.

Saa fik han en Idé. Han gik hen til Klædeskabet og tog en gammel Kappe og Havelock frem. Ved Hjælp af disse to Klædningsstykker og et Sengetæppe, lykkedes det ham at faa Vinduerne fuldstændig blændede, saa at det ikke var muligt for nogen at kigge ind.

Efter dette Arrangement saa Værelset, der iforvejen flød med løse Nodehefter, ikke mindre ejendommeligt ud. Niels Castella følte sig imidlertid tryggere, indtil han pludselig tydelig hørte Lyden af listende Skridt ude i Haven. Han mærkede, at han blev ganske bleg, og han kastede uvilkaarligt et Blik ind i Spejlet, der hang over den gamle Hestehaarssofa.

Du gode Gud, hvor saa han ud! Han veg uvilkaarlig et Skridt tilbage. Det hvide Ansigt var fuldt af Jord, som han havde tørret ud i sin Pandes Sved, saa at han lignede en Skorstensfejer, der kommer fra Arbejde. Derfor var det maaske, at Folk havde set saa underligt paa ham og slet ikke for Skattens Skyld.

Skatten! Tanken paa den fængslede nu atter hele hans Opmærksomhed. Det gjaldt først og fremmest om at faa Kassen op og se, hvad den indeholdt.

Men hvor skulde han faa Værktøj fra? Heldigvis stod der en gammel Ildrager bag den snur-

rige Ovn, der bar et Billede af salig Frederik VI i Portrætrelief. Niels Castella greb Ildrageren og begyndte at anvende den som Brækjern.

Nu var det virkelig, som om Staaltraadene var ved at give sig! Nu var de næsten løste! Nu havde han faaet Laaget brudt op og skulde lige til med et spændt og forventningsfuldt Udtryk at kigge ned i Kassen.

I det samme saa han forfærdet op som en Indbrudstyv, der overraskes midt i sin forbryderiske, natlige Sport. Det ringede haardt paa Døren, og han hørte den klappende Lyd af et Brev, der blev kastet ind gennem Kassen paa Gulvet.

Han lyttede spændt, men da alt atter blev stille, medens Fodtrin fjernede sig i Haven, kastede Niels Castella sig atter graadigt over den halvtaabnede Kasse.

Pludselig forandrede Udtrykket i hans Ansigt sig imidlertid paa den mest forbavsende Maade. Først blev det blegt, saa blussede det rødt op i Hidsighed, medens Munden udstødte de underligste Lyde.

Ud af Kassen væltede: En Pakke Søm, en itubrækket Hestesko, en halv Snes Buxeknapper, en Kniv med et knækket Blad, en Pose Hagl, to rustne Nøgler, en Møttrik, tre Blykugler, nogle tomme Farvetuber, to Gasrørsknæ og en gammel Toskilling med en Bule i.

Synet af denne Mødding i Stedet for den forventede Skat overvældede fuldstændig Niels Castella, der sønderknust sank ned i sin gamle Lænestol.

Det var dog en lumpen Streg! Hvem kunde have spillet ham den. Hele hans Ængstelse var nu forsvundet. Han rev hurtigt alle de mærkelige Ting ned fra Vinduerne for at kigge ud, om han mulig skulde se et eller andet ondskabsfuldt grinende Fjæs.

Men der var ingen derude. Saa kom han i Tanker om Brevet og løb ud i Gangen. Hurtig rev han Konvoluten op og læste:

Tror Du endnu, at det altid er en Fordel for en Kunstner at bevare hele sin barnlige Naivitet?

Ærbødigst
En Kunstner,
der har bevaret noget af sin.

Niels Castella stirrede først længe paa Brevet, hvis Haandskrift han kendte godt nok. Saa rev han det under mange stygge Eder i Hundrede Smaastykker og spredte dem som et Snevejr over Gangen.

Det var Sancho Pansa, der havde taget Hævn.

———

XI. KAPITEL.

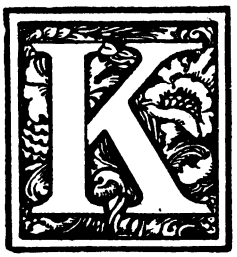

lokken var ikke mere end otte om Morgenen.

Jens Thomsen havde allerede været oppe i et Par Timer og gik nu rundt paa Arbejdspladsen med høje Støvler og en lille Hue bag af Nakken, medens han gav Ordre, holdt smaa Foredrag og gestikulerede med den Tommestok, han havde i Haanden.

Hans gemytlige Ansigt straalede af Sundhed og Solbrændthed. Aldrig havde han befundet sig saa vel som i denne Sommer, med dens anstrængende Arbejde i frisk Luft.

Igaar var den nye Ovn kommet. Det var et Mesterstykke, der skulde vække Forbauselse hos de hjemlige Keramikfabrikanter, og desuden havde han erhvervet sig Patent paa en Glasur, som hurtigt skulde vinde sig et Ry.

Den tidligere Billedhugger følte en stolt Glæde over snart at staa ved sit Maal, parat til at tage det praktiske Livs Kamp op.

Jens Thomsen stod nu oppe paa et af Stillad-

serne, fra hvilke han havde den prægtigste Udsigt ud over det flade Amagerland med dets frodige Forgrund af grønne Marker og ude i Horisonten den store By med Manden paa Frelserens Taarn som en Art Skildvagt paa Grænsen mellem Øen og Christianshavn.

Nu saa han langt borte den første Automobil-Dagvogn komme hvæsende. Der var ikke mange Passagerer med i Dag: En ung Dame, en Amagerkone med en Kurv og — ja, vist var det ham: Niels Castella i Frakke, flagrende Slips og stor blød Kunstnerhat.

Der gik et stort Smil over Sancho Pansas brede Ansigt, medens han rystede de smaa buttede Fingre i Luften, som om han havde brændt Haanden:

— Naa Tak! sagde han for sig selv. Nu gaar det s'gu løs. Saa hurtigt havde jeg ikke ventet ham.

Derefter begyndte han at gaa ned ad Stigen fra Stilladset, medens han sagte nynnede en Melodi, der lige fløj ham gennem Hovedet:

Min Skat! Min Skat!
Nu drømmer jeg om min Skat.

Melodien vilde slet ikke ud af Hovedet paa ham, og han stod endnu og fløjtede Omkvædet for tyvende Gang, medens han skrævede ud med Benene, da Komponisten kom farende imod ham saa rød i Hovedet som en kogt Hummer.

— Aa, saa hold dog op for Pokker med det Syngeri. Man skulde Herren hjælpe mig tro, at Du ikke var noget voxent Menneske. Maa jeg bede om en Forklaring.

Billedhuggeren, der nu pludselig havde faaet travlt med at maale en Gesims med sin Tommestok, vedblev ufortrødent at nynne:

Min Skat! Min Skat!
Nu drømmer jeg om min Skat!

Komponisten bed Arrigskaben i sig og sagde med en af Harme dirrende Stemme:

— Tør jeg spørge, om jeg maa faa Lov til at ulejlige Hr. Fabrikanten et Øjeblik.

Jens Thomsen saa op med den største Forbavselse, som om han først nu opdagede Komponisten, og sagde:

— Er det Dem, Hr. Castella? Jo med Fornøjelse. Skal det være under fire Øjne?

— Tak, det tror jeg er bedst.

— Ja, lad os gaa over i Tegnestuen, der er vi ganske ugenerte og kan tale, uden at nogen kan høre det.

— Det er godt.

De gik sammen over en Plads ind i et lille Træhus. Paa Væggen hang Tegninger, der var fæstet op med smaa blanke Metallus, og paa Bordet, der stod midt paa Gulvet, var udbredt en stor Kortplan, paa hvis Hjørner der var anbragt nog-

le gamle Hestesko og Gasrørs-Knæ, for at Papiret ikke skulde krølle sig op.

Komponisten saa med et ondt Blik paa Hesteskoene og Gasrørs-Knæene, medens Billedhuggeren lod ham tage Plads i en gammel, knagende Rørstol. Selv satte han sig overskrævs paa en omvendt Kasse.

— Vil De ryge?

— Nej! Gu' vil jeg ej og lad være med at sige De til mig. Jeg forstaar ikke din gadedrengeagtige Opførsel. Og jeg forstaar Dig paa den anden Side ret godt. Saadan har Du altid været lige fra de unge Dage: flabet, uvorn og hensynsløs, naar Du kunde lade det gaa ud over andre, men saa sensibel som et raaddent Æg, naar det gjaldt Dig selv.

Blot fordi jeg er kommen til at sige, at Du ikke er Kunstner, saa betænker Du Dig ikke paa at tage en saadan grim, sjofel og ufin Hævn, og at benytte Dig af en Viden, som jeg i et fortroligt Øjeblik har været naiv nok til at lade Dig tilflyde.

Javist netop naiv! Jeg er naiv, det véd jeg godt. Naiv som en Kunstner! Men det er netop det, Du ikke er. Thi den kunstneriske Naivitet, den yttrer sig kun i Barnlighed, men ikke i Drengestreger, der kan saare og skuffe. Og Du, som kender mine Forhold, maa forstaa, at det for mig var en bitter Skuffelse at tro, jeg havde faaet en Skat, og saa se den skrumpe sammen til det bare Skidt.

Jens Thomsen havde med et Smil hørt paa Niels

Castellas mange hidsige Bebrejdelser. Ved hans sidste Ord blev han pludselig alvorlig.

— Lad det nu være nok, Niels. Du skal have Lov til at skælde mig ud for den lille, maaske lidt kaade Hævn, jeg har taget over Dig. Men Du maa ikke beskylde mig for at have villet saare eller skuffe Dig. Hvad mener Du, at en saadan Skat kunde have været værd.

— Ja, hvad véd jeg! Maaske tusind Kroner eller mere!

— Lad os saa sige tusind eller to eller tre tusinde Kroner. Du skal faa dem, og Du skal faa dem paa den Maade, som en Mand skal have sine Penge, ikke ved langhaarede Kunstnerdrømmerier og fantastiske Forestillinger om det vidunderlige, men ved Arbejde.

Medens jeg har bygget Fabrikken her, er jeg kommet i Forbindelse med forskellige Mænd, der har sat Penge i Foretagendet, og blandt dem ogsaa med den store Vinhandler Etatsraad Langhoff. Han har nylig bygget „Marthakirken" færdig i Hellerup, til Minde om sin afdøde Hustru, og nu byder jeg Dig paa hans Vegne Embedet som Organist og Kantor. Det kan alt i alt løbe op til ca. 1600 Kr. om Aaret, og dermed vil Du have Begyndelsen til en betrygget Existens. Den Maade, paa hvilken jeg fik Dig herud for at give Dig den Besked var maaske lidt haard, men Du havde fortjent en lille Dukkert, og nu haaber jeg, at Du i hvert Fald vil tage de onde Ord i Dig igen.

Komponisten var helt overvældet af Rørelse.

Han rejste sig og greb Billedhuggerens Haand idet han sagde:

— Tak Jens! Tak for din Omsorg for mig. Men mest glæder det mig dog nu at skulle indrømme, at Du altid er vedbleven at være en god Kammerat, som Du var det i Ungdommens Aar.

———

XII. KAPITEL.

En Dag ud paa Sommeren blev baade Hugo Hjorth, der opholdt sig paa Besøg i Hovedstaden, og Jens Thomsen meget forbavsede ved at modtage Indbydelse fra Niels Castella til at spise til Middag med ham paa Skydebanen.

Paa Skydebanen! Død og Pine, hvad gik der dog af Niels. Han hørte imidlertid til dem, der saa sjeldent bød til Gæst, at man kun udeblev af den allermest tvingende Grund.

Hugo Hjorth og Jens Thomsen mødtes da ogsaa paa Slaget 5 udenfor den bekendte Restauration paa Vesterbrogade. Det var netop en Onsdag og Skydedag, saa at man nede fra Haven hvert Øjeblik hørte de gamle, vældige Moskedonneres Drøn.

— Niels er da vel ikke bleven Skydebroder! udbrød Jens Thomsen og lo.

— Nej, saa galt er det vel ikke, men jeg kan ikke nægte, at Indbydelsen i høj Grad har forbavset mig. Han skulde da ikke have fundet den spanske Skat?

Jens Thomsen lod, som om han ikke hørte Spørgsmaalet.

De gik ind i Gangen, hvor der var fuldt af alle de ejendommelige Skiver med berømte danske Navne lige fra Thorvaldsen og Øhlenslæger til de sidste Dages Etatsraader.

En Tjener tog deres Tøj og viste dem ind i et af de smaa Værelser ud mod Gaarden med Tilføjelse af, at Hr. Castella kom strax.

Ved Bordet, paa hvilket der ogsaa stod Champagneglas, var der dækket til fire Personer.

— Hvem tror Du den fjerde er? spurgte Jens Thomsen.

— Ja, jeg véd ikke. Jeg skulde da ikke tro, at Niels har realiseret sin oftere fremsatte Tanke om en Ancker-Sammenkomst, og at han har bedt Klaus Graae med som Fjerdemand.

— Klaus Graae! Hvem er det?

— Forfatteren! Ham, der fik Digterportionen det Aar, da vi var ude.

— Uh ham! Nej, det vil jeg s'gu heller ikke haabe. Han er mig en af de utaaleligste Personer, jeg véd, skønt jeg kun kender ham saa lidt.

Jeg traf ham en Dag paa Gaden og spurgte ham, om han havde haft godt Udbytte af Rejsen. Og véd Du, hvad han svarede:

— Nej.

— Udbytte! gentog han og vrængede. De maa være en naiv Mand, min gode Thomsen, naar De virkelig tror, at man kan faa Udbytte som Forfatter af at rejse. Landet kan være lidt for-

skelligt. Enten fladt som en Pandekage som vort eller toppet som en Pande Æbleskiver, som det er i Schweitz, hvor jeg opholdt mig. Og saa satte jeg jo endda Penge til, som jeg maatte slaa hos Familien. For skal man ud, saa skal man s'gu da ogsaa leve ordentlig, og det kunde man jo ikke for de skaldede Syle, man faar udbetalt.

Men Udbytte! Gud Fader bevares! Nej, jeg kom til det Resultat, jeg iøvrigt paa Forhaand var klar over: Menneskene er ens overalt, og de er saa ubetydelige, at de ikke er noget Studium værd.

Den Slags Folk kan gøre mig saa rasende, at jeg kunde slaa dem lige i Synet.

— Aah, Herre Gud, kan Du virkelig lade Dig irritere af saa lidt. Det er jo værst for de Folk selv, hvis det da ikke er en ren dum Talefaçon, som de har vænnet sig til i deres Klike.

I det samme gik Døren op til det tilstødende Værelse, og Niels Castella traadte ind, iført ny sort Frakke og nyt flagrende Kunstnerslips. Der var over ham den Nervøsitet, som kendetegner Folk, der ikke er vant til at være Vært.

— Undskyld, jeg har ladet Jer vente, men nu skal I straks faa noget at spise.

— Med Maden haster det saamænd ikke, sagde Hugo Hjorth, men vi er begge ude af os selv af Forbavselse over, at Du saadan har budt os til Gæst midt om Sommeren herinde i Byen. Hvad er der paa Færde?

— Ja, hvad tror I?

— Hugo gættede før paa, at Du havde fundet

den spanske Skat? sagde Jens Thomsen halvt spøgende, halvt forsigtigt, da han var bange for, at Komponisten mulig endnu ikke helt havde glemt den Spas, han havde haft for med ham.

Men Niels Castella blev denne Gang slet ikke vred, det var snarere, som havde han netop villet fremkalde disse Ord, thi han udbrød overstadig:

— Den spanske Skat! Du gætter godt, Jens, bedre end Du maaske selv tror. Den spanske Skat! Det er lige netop den, jeg har fundet.

De to Venner saa forbavset paa hinanden, medens Niels Castella igen forsvandt i Sideværelset, og Jens Thomsen sagde halvhøjt:

— Bare Varmen ikke har slaaet sig paa Hovedet af ham!

Men i det samme aabnede Niels Castella Døren, og medens hans Ansigt straalede som selve San Sebastians Sol, udbrød han, idet han skød den lille Senora Carmen ind i Stuen:

Her er min spanske Skat!

Senora Carmen var saa ildrød i Hovedet som en Tomat, enten det nu var af Flovhed eller Glæde, men da hun saa, at der ikke var mere end en fremmed Herre tilstede foruden hendes gamle Ven Don Hugo, saa genfandt hun næsten strax sin naturlige, ligefremme, barnlige Elskværdighed.

Og saa gik man tilbords og spiste og drak og snakkede i Munden paa hverandre om San Sebastian, om Tyrefægterne, om gamle Minder og glade Oplevelser, medens den ellers saa meget ta-

lende Jens Thomsen hvert Øjeblik følte, at han hang udenfor Samtalen.

Men ved Stegen rejste Hugo Hjorth sig og holdt Talen for de Nyforlovede i saa jævne, varme Ord, at den lille Senora Carmen græd lange Taarer, medens hun holdt Niels Castella i Haanden.

Og saa kom endda det bedste tilsidst, idet Maleren bad om Tilladelse til, at han maatte fejre Bryllupet i sit Atelier paa Skagen og invitere de Nygifte til at tilbringe Hvedebrødsdagene paa Danmarks Nordspids.

———

XIII. KAPITEL.

aa Danmarks Nordspids skulde altsaa Brylluppet fejres.

Carmen spurgte ikke, men hun tænkte sit. Danmarks Nordspids var næppe langt fra selve Nordpolen, der var naturligvis Is og Sne og Bjørne, som gik løse omkring. Gud skulde vide, hvordan hun vilde kunne klare sig deroppe med sin Garderobe.

Turen gennem det smilende Danmark, der laa i sin skønne, lidt dystre Efteraarspragt med mørk Schattering i Landskabets Skove og Bakker, fik hende derfor til at juble af Glæde. Selv de smaa Færgeture med de hvide Maagesværme, der fulgte Fartøjet, beredte hende en sand Overraskelsens Fryd, netop fordi hun havde været saa bange for Vandet.

Og saa naaede de Frederikshavn og kørte med den lille Bane videre til Skagen.

Carmen var helt optaget af det ejendommelige, sandede Landskab, og de mærkelige Fortællinger, som Don Fernando beretlede hende om Kirken, der var fyget til, om den vidunderlige Marehalm, som bandt Sandet ligesom en Polyp med

Fangarme, og om de modige, brunede Helte, der boede heroppe.

Saa kom de endelig til Skagen. Hvilken Modsætning mellem de ofte sødladne spanske Fiskere og det altid blaa Hav ved San Sebastian og saa disse vejrbidte, rynkede Mænd, og de to store Have, der ud over Grenen brød sig som et Par vilde, skummende Heste i Kamp.

I selve Skagen havde Meddelelsen om Bryllupet vakt stor Røre. En spansk Brud, der kom lige fra det nye Raadhus i København, det var man ikke vant til heroppe, hvor man ellers dog saa alle Slags Mennesker, og ofte i de mærkeligste Paaklædninger.

Hugo Hjorths Atelier laa ude i Plantagen omgivet af Træer saa store, som den skarpe Vind tillader dem at trives paa Skagen.

Der var hejst Flag paa den smukke Bygning, og paa første Sal var der sat to Værelser i Stand til Brudefolkene. Man skulde spise i det store Atelier, der var smykket med Guirlander af Blomster og Grønt og et mægtigt Vaabenskjold med Niels Castellas og Carmens Navnetræk.

Kunstneren, der var vant til at leve temmelig tilbagetrukket, havde glædet sig til denne Dag som et Barn, og han havde selv lavet den nydelige, fixe Menu-Seddel, der stod foran Brudens Plads, og paa hvilken der var malet den fineste lille Akvarel af det Hus, i hvilket de havde boet nede i San Sebastian.

Alle Koloniens Koryfæer var indbudt, foruden Gæster fra København og blandt dem Jens Thom-

sen. Selve Bryllupsmiddagen forløb i den gemytligste Stemning, der forhøjedes ved det ejendommelige Interiør med alle de mange spanske Billeder og Skitser paa Væggene, thi Hugo Hjorth havde med Villie søgt alt frem, hvad der mindede om Spanien.

Den lille Carmen med det venlige, barnlige Væsen og de trofaste, sorte Øjne blev feteret som en Dronning, medens hun sad i en Henrykkelse over alle de rare Mennesker, der talte, sang og drak til hendes Pris i Ord, som Don Fernando var utrættelig i at oversætte for hende.

Da Middagen, ved hvilken det var gaaet meget flot til, endelig var forbi, var Mørket begyndt at falde paa. Ude i Anlægget var der indrettet en lille Danseestrade, der var helt festligt illumineret med kulørte Lamper.

Vejret var mildt, stille og sommerligt. Man havde ondt ved at finde hjem, men endelig maatte man jo bryde op af Hensyn til de nygifte Ægtefolk.

Straalende af Lykke og Taknemlighed trak Castella og Carmen sig tilbage. Hugo Hjorth blev siddende lidt alene, medens der blev gjort foreløbig istand i Atelieret.

For at forslaa Tiden tog han Posten, som Telegrafbudet havde bragt ud sammen med Lykønskningerne til Brudeparret. Der var et Par ligegyldige Breve, Dagens Blade og saa en spansk Avis, der først var sendt til København, hvor man havde rettet dens Adresse. Den var bestemt til

Donna Carmen. Var det tilfældigt, eller var der maaske en særlig Meddelelse af Interesse i den.

Hugo Hjorth blev nysgerrig og foldede Bladet ud. I Smaatryksrubrikken var indstreget en lille Nyhed, i hvilken der stod:

„Skuespillerinden Lola Montero, den berømte Madrid-Stjerne, der er saa kendt her i San Sebastian under Navnet Matadora, bliver idag viet til Marquis de Plane."

Hugo Hjorth lod Bladet synke. Længe sad han i dybe Tanker, saa gik han hen foran en stor Akvarel af en pragtfuld Kvinde, der i en udfordrende og dog gratiøs Stilling stirrede kækt hen for sig, medens hun med Kastagnetterne i Haanden beredte sig til at slaa over i Dans.

Saadan havde Hugo Hjorth en Aften set Matadora ved en lille Fest i Bombatinis Have, og saadan havde han fæstnet hende i et af sine kæreste Arbejder fra den lykkelige Tid.

Længe stod han tavs foran Billedet. Saa tog han sin Hat og gik ud. Han trængte til at være alene og til at svale sin hede Pande. Han gik og gik gennem Sandet helt ud til Grenen, hvor Skagerak og Kattegat syntes at løbe sammen i en hvid, legende Sølvstribe. Havet skyllede blødt ind med langlige Bølger, der trak sig tilbage i store, flade Skumkager paa den bløde Strands bonede Gulv.

Men selv denne mægtige Ro formaaede ikke at dulme Hugo Hjorths ophidsede Nerver. Han vidste jo godt, at denne Kvinde aldrig havde kunnet blive hans, selv om han havde prøvet paa

at vinde hendes Hjerte. Det vilde kun have været Skuffelse for ham som for hende. Dumme Tanker! Og alligevel, nu da han vidste, at hun tilhørte en anden, at alt Haab var slukt, og at han aldrig mere vilde kunne nærme sig hende som i gamle Dage, hvis deres Veje atter mødtes, saa følte han et Stik i Hjertet, en pludselig Tomhed, en Livslede, som, hvis den engang faldt over ham ligesom nu og i længere Tid ad Gangen. vilde kunne gøre ham til et ulykkeligt Menneske.

Hugo Hjorth kom først hjem, da alle Lys var slukkede i Atelier-Bygningen, og da det allerede begyndte saa smaat at dages.

XIV. KAPITEL.

et blev nogle dejlige Dage paa Skagen. Efteraaret var saa skønt som en Midsommer. Vejret var højt og straalende, Luften frisk og saa fuld af Salt, at man formelig kunde smage det, naar man slikkede sig om Læberne.

Niels Castella og Carmen rejste hver Morgen, det vil sige: De bestemte sig til at rejse, men lod sig lige saa hyppigt af Hugo Hjorth overtale til at blive en Dag endnu for at nyde det dejlige Efteraar.

Og som det gik de Nygifte, gik det ogsaa Jens Thomsen, der boede ude paa „Strandhotellet", hvor hans Friluftsnatur rigtig trivedes.

Man saa ham imidlertid kun sjeldent inde hos Vennerne paa Skagen. Hvad han foretog sig, var foreløbig en Gaade, indtil han saa pludselig en Dag mødte straalende af Glæde over hele Ansigtet.

Han var ikke alene. I Følge med ham var en Kvinde. Hendes Teint var saa brun og solbrændt, som kom hun fra selve Sahara, og denne frejdige Friskhed fremhævedes yderligere af det brogede Hovedtøj, som hun bar i Stedet for Hat.

Figuren var stærk og kraftig, store, hvide Tænder lyste i det brunede Ansigt, Øjnene var klare, som havde de i Badesæsonen suget selve Vandets Farve til sig. Paa Fødderne bar hun Sandaler, saa at man saa et lille Stykke af de nøgne, stærkt solbrændte Ben.

— Det er min Kæreste, Dagmar Brun, sagde Jens Thomsen og lo over hele Ansigtet. Hun er mere sjælden end køn, men det skal I ikke bryde Jer om, for det Indvendige i hende er godt.

Dagmar Brun blev endnu mere rød i Hovedet, end hun var i Forvejen, over denne lidt drastiske Præsentation. Men ejendommeligt var det at iagttage, hvor umiddelbart tiltalende de to Kvinder virkede paa hinanden.

Den friske, kraftige, nordiske Type gjorde aabenbart et stærkt og sympatetisk Indtryk paa den lille Sydboerske, og dennes naive Barnlighed erobrede samtidig den mere robuste Kvindes Sympati. De omfavnede og kyssede strax hinanden med en Hjertelighed, der fik Castella og Jens Thomsen til at vexle Blik, medens Billedhuggeren sagde:

— Jeg tænkte s'gu nok, at Dagmar vilde gøre Lykke, for det er en dejlig Pige.

En Time senere syntes man allerede, at man var gamle Bekendte.

Og saa kom endelig Opbruddets Øjeblik for Alvor. Det lille Frederikshavnstog dampede afsted med Gæsterne gennem Sandklitterne. To lykkelige Par var ilet bort mod deres Fremtid, og de havde efterladt Hugo Hjorth i en endnu mere trist og

tom Sindstilstand end den Aften, da han erfarede, at Matadora var bleven gift.

I de Dage, der i Mellemtiden var gaaet, var han bleven oplivet af sine Gæsters stadig fornyede Glæde over Skagens ejendommelige Natur, enten de laa og solede sig i de mægtige Sandgryder, eller de ude i Klitterne blot ved deres Stemmes Lyd fik Flokke af hvide, flagrende Fugle til at rejse sig.

Men nu havde Hugo Hjorth heller ikke mere denne Adspredelse for sine Tanker, og Matadoras Billede dukkede i stærkere og stærkere Farver frem for hans febrilsk arbejdende Fantasi, indtil han næsten syntes, at han havde hende for sig af Kød og Blod. Og dog vandrede han rundt i Klitterne ulykkelig som en Ixion, der stadig favner Skyens tomme Luft i Stedet for sin attraaede Junos Skikkelse.

Ud paa Aftenen, da Mørket begyndte at falde. havde Melankolien lagt sig knugende tæt over hans Sind.

Han tænkte et Øjeblik paa at adsprede sig ved at søge hen mellem de glade Badegæster, men han vidste af Erfaring, at dette altid senere forøgede hans Sinds Tunghed, thi denne kunde kun jages paa Flugt gennem Selvfordybelse i Ensomhed.

Saa vandrede han da, medens Maanen begyndte at lyse over det øde Landskab, der lignede en udtørret Havbund, sin vanlige Tur ud til Grenen. Idag var Naturen mere dyster end sidst. Store Bølger fra de to Have brød sig voldsomt i uaf-

brudt Tvekamp om Herredømmet over den smalle Sandtange, medens hundreder af hvide Strandfugle, der lignede vinget Skum, skrigende kredsede i Havstokkens Sprøjt som et flyvende Snevejr.

Derude foran Revlerne gik en hvid Lystyacht. Hugo Hjorth kunde ikke faa Blikket fra den, thi han kendte Fartøjet og vidste, hvad det havde ombord.

Det var Enkekejserinde Eugenie, der netop for Tiden aflagde et Besøg i de danske Farvande ombord paa sin Yacht „Thistle". Et ejendommeligt Træf! Thi ofte, naar han havde beundret Matadoras stolte Skikkelse, havde den Tanke slaaet ham: Saadan har den unge, spanske Grandeætling, Datteren af Hertugen af Penaranda, Grevinden af Teba set ud, da hun første Gang bedaarede Napoleon ved Festerne i Elyseet.

Og for Hugo Hjorth flød efterhaanden Mindet om Matadora sammen med alt, hvad han havde læst og hørt om den Kvinde, der nu flakkede hvileløs rundt fra Sted til Sted.

Medens han gik hjem under det nye kæmpemæssige Fyrtaarns Straalesyn, fandt hans Tanke en Hvile i at udmale sig: Hvorledes vilde Matadoras Skæbne en Gang blive!

XV. KAPITEL.

iels Castella var en Mand, der havde god Orden i sit lille Budget, og denne Orden blev yderligere forøget, efter at Fru Carmen, der havde en Husmoders Evne til at gøre Indkøb, var kommet til at staa for Pengekassen.

Dog, hvad Castella havde lagt til Side for at fejre sit Bryllup, det havde han bevaret som et lille privat Forlystelsesfond, efter at Hugo Hjorth havde paataget sig de repræsentative Udgifters Udredelse, og Komponisten benyttede nu i Hvedebrødsdagene det opsparede Beløb til at vise sin Hustru Københavns Omegn, efter at Parret var vendt tilbage til Hovedstaden.

Iaften var Castella da sammen med sin Hustru taget med den elektriske Vogn fra Raadhuspladsen ud til Charlottenlund. De havde spadseret under de prægtige gamle Bøgetræer, hvis tætte Løv havde henrykket Carmen til mange begejstrede Udbrud, og de havde senere været nede ved Stranden, hvor „Fluepapiret"s temmelig beskidte Sand ikke havde gjort et tilsvarende Ind-

tryk paa Spanierinden, der var vant til San Sebastians dejlige Plage.

Nu var de gaaet op til „Over Stalden", hvor de sad i Haven og hørte paa Musiken, medens Cyklisternes Myggesværm fo'r forbi med Lygternes lysende St. Hansorme paa Styret.

Aftenen var lun og stille. Naar Tonerne fra det hvidklædte Damekapel forstummede under de gamle Træers Kroner, hørte man Melodistumper trænge ud fra Variétén.

Nu lød en skarp, skærende Damestemme:

Aah, Kjøbenhavn!
Du er en dejlig By!
Man føler strax paa Pulsen
Hvor dit store, varme Hjerte banker!
Aah, Kjøbenhavn!
Jeg prise vil dit Ry:
Jeg elsker Dig min Fødestavn,
Mit kære Kjøbenhavn!

Carmen sad og lyttede med et halvt Smil. Som Udlænding morede hun sig over alt nyt endnu næsten som en Turist, medens Castella fik et hysterisk Anfald:

— Det er s'gu da ogsaa for galt, naar man tager ud i Skoven for at høre Fuglene kvidre og glæde sig ved Naturen, at man saa skal...

Videre kom han ikke. I det samme dukkede en mørk, overhøflig Mand op i Nærheden af ham med Hatten i Haanden.

— Undskyld, Hr. Organist, at jeg ulejliger Dem,

sagde han paa Spansk. Der var en af de Herrer Journalister, som var saa venlig at gøre mig opmærksom paa Deres Tilstedeværelse og paa Deres selvfølgelig ikke mindst, ædle Donna Carmen.

— Kender De os? spurgte Castella, idet han kastede et hurtigt spørgende Blik over mod sin Hustru.

— Kender og kender! Det er jo et stort Ord. Jeg husker Dem, som vi farende Folk husker hinanden fra den ene Plads til den anden. Jeg har set Dem et Par Gange i „Den blaa Drue". Jeg gik populært under Navnet: Den spanske Flue! tilføjede den høflige Mand med et Skrabud.

— Den spanske Flue! gentog Castella med Rejseerindringens overstrømmende Glæde i Stemmen. Det skal være mig en Fornøjelse at tale med Dem. Vil De ikke sidde ned hos os.

— Nej Tak, Hr. Komponist, det er mig, der har Æren og Fornøjelsen af at henvende mig til Herskabet. Jeg vilde gerne invitere Herskabet indenfor til det næste Numer. Det er sex spanske Danserinder, som jeg har engageret specielt for København. Det er Sommerens Attraktion herude, men der er ingen, der vil kunne goutere det som det ærede Herskab.

Den naive Castella var mere end rørt over denne Opmærksomhed, der blev vist ham og hans Frue, og lidt senere sad de alle tre inde i en af den lille Variétés Loger, medens den spanske Flue var galant Vært under mange Komplimenter.

Tæppet gik op! Det var seks nydelige, unge

spanske Kvinder klædt i gule Silkekostumer med korte Skørter og slanke Hjorteben i Bindesko.

Landliggerne, der havde fyldt den lille Variété, var henrykte over de unge, mørke Skønheder, der ogsaa hos Carmen fremkaldte glade, hjemlige Minder. Men Komponisten syntes slet ikke at have Blik for Danserinderne. Hans Øjne var uafbrudt rettede paa en Mand, der nu var dukket op paa Dirigentpladsen med en Taktstok i Haanden.

Hans store, mørke Øjne stirrede vildt omkring, medens han slog med Pinden som en rasende og snart truede snart kælede med den, alt som Musiken skiftede, og han selv vuggede hele sin Krop i rytmisk Bevægelse.

Castella saa forbavset over paa den spanske Flue med et spørgende Blik:

— Ja, det er ganske rigtig ham, den Abekat. Jeg maa jo trækkes med ham, for at Skroget ikke skal dø af Sult, og forresten saa morer han Publikum og pynter paa Numeret.

— Hedder han Tordalkado endnu?

— Nej, Gud bevares. Nu hedder han Don Gluck Mozarthi, det lyder bedre for en Musiker. Men det er svært nok for mig at klare mig igennem med alle de Mennesker. Her gaar det endda an, hvor Folk endnu ikke har faaet saa meget spansk, at det hænger dem ud af Halsen. Men Otero, Tortajada, Guerrero, og hvad de allesammen hedder, har ødelagt det for os paa de andre Pladser.

Numeret var forbi, og Folk begyndte at bryde op. Ogsaa Castella og Carmen tog Afsked med

den overhøflige spanske Flue, der tilsidst fremsatte den Forespørgsel, som var hans egentlige Ærinde: om den danske Komponist, der jo selv havde været i Spanien, ikke skulde have Lyst til at udtale sig til en Journalist om Numeret?

— Det gør jo ogsaa ligesom lidt Reklame for Hr. Komponisten selv.

Den lille Organist fik pludselig travlt med at sige Farvel under mange Udflugter, medens den spanske Flue ledsagede ham og hans Frue helt ud til Indkørselsporten.

I Haven sad Tordalkado ved et Bord og huggede løs paa et stort Fad med Smørrebrød, medens hans underlige Øjne formelig syntes at lyse af Graadighed:

— Det er en rædsom Appetit han har, sagde den spanske Flue. Han kan spise saadan en halv Snes „Smorbroer", som de kalder dem. Han vil helst have Steg paa dem allesammen. Naa! her gør det jo ingenting, hvor Kosten gaar med i Engagementet. Men naar vi kommer til Berlin, maa han se at nøjes med lidt mindre.

Adiø, ærede Herskaber, jeg haaber i hvert Fald De rekommanderer Numeret.

———

XVI. KAPITEL.

Der var sket det vidunderlige: Skatten fra Spanien var kommen!

Og den var ikke kommen i Form af gamle Dokumenter til Castella, den var kommen som en Sagførermeddelelse af ny Dato om, at Carmens Tante, den gamle, kære Donna Isabella, var død. Hun havde ofte i tidligere Dage hjulpet sin Niece og Guddatter i en snever Vending. Nu havde hun testamenteret hende sin opsparede Formue paa et Par tusind Pesetas foruden et lille Hus og noget Indbo.

Med sit bløde Gemyt græd Carmen først en halv Dags Tid, dels af Sorg over Dødsbudskabet, dels af Rørelse over, at den rare Tante Isabella ikke havde glemt sin Guddatter, skønt hun boede saa langt borte.

Da Graaden ud paa Aftenen havde sat sig, og da Fernando havde trøstet sin lille Kone med mange gode Grunde foruden den, at Tante Isabella jo var meget gammel og sikkert havde været mæt af Dage, saa opstod pludselig hos begge den Tanke: Er det ikke bedst, vi selv tager ned og ordner Sagerne?

Det var ikke Forretningssans, der fødte den iøvrigt meget fornuftige Idé, det var en skjult, længe tilbagetrængt Længsel hos begge efter at opleve, hvad de aldrig havde drømt om skulde blive realiseret: Gensynet med de kære Steder ved den biscayske Bugt efter Aars Forløb.

Da Tanken først var født, lod den sig ikke længere standse, og det kan ikke nægtes, at hvor brave Fernando og Carmen end var i deres Hjerters Dyb, saa var det, som om gamle Tante Isabellas Død langtfra at formørke deres Ansigter gjorde dem mere og mere straalende, alt som Opbrudets Time nærmede sig.

Hvis Tante Isabella har kunnet se det i sin Himmel, har hun dog næppe taget det fortrydeligt op!

Carmens eneste Bekymring var, at hun skulde skilles fra sin lille toaarige Sebastian, hvis to smaa, spillende Rosinøjne tidligere havde rummet hele hendes Moderhjertes Fryd.

Men den ellers saa ængstelige Fader var denne Gang ualmindelig kæk og sagde:

— Knægten klarer sig s'gu nok, til vi kommer hjem.

Saa blev det da aftalt, at Sebastian skulde i Pleje hos sin Tante Francisca, der boede nede i Roskilde, og som var henrykt og benauet paa én Gang over det Ansvar, der blev lagt paa hendes gamle Jomfru-Skuldre.

Dagen før Afrejsen, om hvilken Organisten i et langt Brev havde underrettet Hugo Hjorth, modtog han fra denne en Kopi af hans Ynd-

lingsbillede af „Matadora", dansende frem med Kastagnetter i Haanden. Maleren bad sin Ven, om han vilde give Marquis de Plane Portrætet til Erindring og med Hilsen.

Saa rejste Fernando og Carmen lige i Foraarets skønneste Tid og naaede til San Sebastian, medens Akasiernes Løv endnu var saa lyst som Græs.

Strax den første Dag søgte de op i „Den blaa Drue". Den var bleven betydelig moderniseret med store Spejlglasruder og Malerier med Optrin fra Torospladsen.

Paa Væggen i Spisestuen, der var luftig og rummelig, var anbragt et legemsstort Maleri af Bombatini i Matadorens Galladragt.

Don Fernando var imponeret, skønt han nu alligevel syntes, at „Den blaa Drue" havde været hyggeligere i gamle Dage, og han spurgte Tjeneren, om det var gaaet saadan fremad med Lopez.

Lopez! Nej, han var død for længe siden.

Hvem der da nu var Vært?

Det var Bombatinis tidligere Tjener Joseph.

Samtalen var vistnok bleven hørt inde bag Disken, thi nu dukkede Joseph frem i egen Person.

Jovist kunde han huske Don Fernando og Donna Carmen — en god Vært kan altid huske sine Gæster, naar de spørger ham derom — og Joseph, der havde bevaret sit indsmigrende, forslagne Væsen, var sikkert en god Vært.

Han satte sig ned for at slaa en Passiar af. Og alt, som Samtalen gik, blev Joseph selv in-

teresseret i den. Han mærkede, at det virkelig var Folk, der havde mange Minder og Erindringer sammen med ham.

Da Castella fortalte om Tordalkado, blev Joseph formelig Fyr og Flamme:

— Det var den Slyngel, der var Skyld i min Herre og Mesters Død!

Joseph blev saa oprømt ved at høre, hvor elendigt det var gaaet Hypnotisøren, at han bød paa en gammel Flaske fin Xeres.

Saa gik Samtalen først rigtig.

— Hvad er der blevet af den lille Juan, der var hos Lopez?

Lille Juan er en stor Mand! svarede Joseph ikke uden en vis Beundring. Han var et Handelsgeni. Tænk den Knægt var den eneste, der forstod, at der var god og ærlig Forretning at gøre med Tordalkados Moskusrotter.

Fanden maa vide, hvordan han bar sig ad, men han oprettede et helt Rottestutteri og saa lavede han noget, som han kaldte: „Antitorin". Det bruger de nu paa alle Torospladserne i Staldene. Naar Karlene har vasket Hænderne i det, kan de gaa lige til enhver Tyr, selv om den er aldrig saa uvan.

Efter at han havde tjent de første Penge, kom han ind i en stor Sæbefabrik, og der spiller han nok allerede Chef, skønt hele Fyren ikke er mere som sytten Aar.

— Og hvordan gaar det Matadora?

Da Don Fernando nævnede dette Navn, gik der en Skygge over Joseps glade Gavtyvefjæs.

— Hun er en dejlig Kvinde nu som før, men jeg har aldrig ret kunnet tilgive hende, at hun sveg min kære Herre og Mester for denne Marquis, som hun nu er gift med.

— Tror De ikke, de er lykkelige?

— Jo—o! Det er de vist. Han er en ren Helvedshund, og selv efter at han er bleven gift bliver han mere og mere dumdristig. Han har indrettet en lille privat Torosplads. Paa den optræder baade han selv og hans Hustru og mange fine Adelsmænd fra Frankrig, hvor Tyrefægtningen jo er forbudt.

- Men de er Amatører. De er bleven for fine til at omgaas Professionals; og de kommer aldrig mere her.

Nu fortælles der i Bladene, at Marquien forbereder en stor ny Overraskelse.

Hvad det er for en, det véd jeg ikke, men Herskabet vil nok selv faa det at vide, hvis De bliver nogle Dage i San Sebastian.

Med denne hemmelighedsfulde Antydning forsvandt den høflige Joseph med et Buk, da hans Nærværelse paakrævedes andetsteds af Hensyn til nye Gæster.

XVII. KAPITEL.

fterat Fernando Castella havde opholdt sig nogle Dage i San Sebastian, begyndte han at blive hed om Ørerne.

Nogen udpræget Forretningsmand turde han absolut ikke rose sig af at være, og han havde maaske heller ikke henvendt sig til de rette Folk.

Det saa i hvert Fald et Øjeblik ud, som om hele Tante Isabellas efterladte Formue med samt det lille Hus og Indboet skulde smelte saadan sammen under Boets Behandling, at der næppe nok blev Penge tilovers til, at han og Carmen kunde rejse hjem uden at maatte forlange Forstærkning fra Danmark.

Det var for Castella en højst ubehagelig Opdagelse. Foreløbig vilde han ikke berøre Sagen for Carmen, der var saa lykkelig som et Barn ved at gense San Sebastian og alle de gamle Venner og Bekendte. Men Sagen pinte Castella forfærdelig. Han kunde slet ikke sove om Natten, og om Dagen var han nervøs og adspredt.

Carmen spurgte bekymret, hvad der var i Vejen, og Castella svarede, at det maatte være Varmens

Skyld, skønt han netop havde glædet sig saadan til denne Varme og den straalende Sol.

Fra Dag til Dag voxede imidlertid hans Bekymringer; han saa allerede i Aanden, at ikke blot hele Arven vilde gaa, men ogsaa de smaa Spareskillinger, som han havde derhjemme.

I sin Nød henvendte han sig til det gamle, ansete Firma Christobal Cordova & Co. gennem et Brev, som han sendte til Filialen i Madrid.

Firmaet, der var glad over, at der ikke paany var Tale om den mystiske spanske Arv, som man ikke havde glemt, men om en virkelig Forretning, lovede at sende en Fuldmægtig til San Sebastian.

Det var en flink, ung Mand, der hurtig fik Orden i alle Sagerne, som var lige paa Nippet til at falde i malpropre Hænder, der kun havde haft til Hensigt at udnytte den naive, godtroende Udlænding.

Efter tre Dages Forløb meddelte Fuldmægtigen den glædestraalende Castella, at Christobal Cordova & Co. var villig til at udbetale ham 5000 Pesetas kontant som Forskud mod Generalfuldmagt. Restbeløbet som antagelig vil blive et Par tusinde Pesetas, naar alle Omkostninger var trukket fra, skulde blive sendt ham til København, naar Boet var sluttet.

Den danske Konsul i Madrid tilraadede paa Forespørgsel absolut at lægge Sagen i Hænderne paa Christobal Cordova & Co., der var anset for et af Spaniens fineste og mest kulante Huse.

Med Kontanterne i Lommen og beroliget med

Hensyn til Fremtiden, blev Castella da pludselig ligesom forvandlet. Og til Carmens store Glæde, der i de sidste Dage var taget stærkt af, da hun nok mærkede, at der var noget i Vejen, omfavnede Fernando hende en Eftermiddag, da han kom hjem, og sagde:

— Nu skal vi rigtig more os i de Dage, vi har igen.

— Og vi maa ikke glemme Donna Lola de Plane.

— Lola de Plane?

— Ja! Lola Montero, Matadora, husker Du ikke, at vi har et Billede til hende fra din Ven, Don Hugo.

— Jo, Død og Pine, det er sandt. Endnu den Dag imorgen maa jeg derhen.

Og den Dag imorgen kørte Senor Fernando ogsaa med Billedet i en Droske op til den Villa, i hvilken Marquisen efter Portierens Opgivelse skulde bo.

Organisten sendte sit Kort ind og blev ogsaa modtaget af Lola Montero, der imidlertid betragtede ham med et mønstrende, ugenkendende Blik, der fik ham til at rette paa Slipset og ordne sit ikke altfor overdaadige Toilette med mange generte Lader. Matadora var bleven en ganske lille Kende sværere og hendes Øjne havde faaet et stærkere, lidt haardere Udtryk, men som Kvinde var hun næsten endnu mere pragtfuld end i sine Ungpigedage. Castella kom — ligesom Hugo Hjorth i sin Tid — til at tænke paa Billeder han havde set af Kejserinde Eugénie i hendes Vel-

magtsdage. Lola Montero syntes at blive noget irriteret over den lange Pause, i hvilken den hende fremmede Mand med Pakken under Armen stirrede paa hende.

Men da han slog Klædet tilside for Billedet, gled der et Erindringens Smil over Matadoras smukke Træk.

— Ja, det var den Gang! Det er forresten et af de mest sjælfulde Portræter, der nogensinde er malet af mig. Ellers faar de aldrig fat i andet end mit Teateransigt.

Nu husker jeg, at De af og til var sammen med den danske Maler. Hvad var det nu, han hed?

Don Hugo! blev han i Reglen kaldt.

— Rigtig! Don Hugo. Det var en køn Mand, og jeg holdt meget af hans lyse Haar og blaa Øjne. Hans blonde Knebelsbart klædte ham saa nydeligt. Undskyld! at jeg ikke strax kendte Dem. Hvad siger De! Er Billedet en Foræring til mig. Tusind Tak, det er altfor meget. Deres Ven er stadig i Danmark! Ugift! Ja saa! Han maatte da nok kunne faa sig en Hustru. Hils ham mange Gange og tak ham fra mig. Sig til ham, at jeg stadig husker ham saa godt at jeg kunde male hans Træk, hvis jeg var Kunstnerinde. Nu maa jeg nøjes med at gemme dem herinde.

Men jeg maa endnu en Gang bede Dem undskylde, at jeg er meget distræt og ikke kan byde Dem, at slaa Dem til Ro hos os. Jeg er i disse Dage saa nervøs og oprevet af Spænding og af Bekymring for Marquien. De ved jo nok, hvad der foreslaar? Ikke! Saa vil jeg anmode Dem

om selv at gaa ud og overvære Forsøget og forinden bede en Bøn til Vigen del Carmen, om at det maa forløbe vel.

Med disse Ord gik Matadora hen til sit Skrivebord. Derefter rakte hun Komponisten et guldsnittet Kort paa hvilket der stod:

ADGANGSKORT
med Dame
til
Marquis de Planes
private Ascension med styrbart Luftskib.

———

XVIII. KAPITEL.

an var travlt optaget paa Væddeløbsbanen i San Sebastian, hvor den sensationelle Opstigning skulde finde Sted.

Marquis de Plane havde i det sidste halve Aar experimenteret med sit nye, styrbare Luftskib, med et saadant Held, at man stillede store Forventninger til den første offentlige Præsentation.

Gennem Bladene var der allerede gaaet mange reklamerende Smaameddelelser, der spaaede, at Opfinderen vilde faa Held til at vinde den store Præmie, der var udsat af Fyrsten af Monaco.

Hvor stor Interessen var for det forestaaende Forsøg, sporede man da ogsaa tydeligt paa det Publikum, der efter Indbydelse havde samlet sig paa Saddelpladsen.

Fra Paris var mødt en Række af de mest interesserede Medlemmer af „Aëronautklubben" med selve Santos Dumont i Spidsen.

Men ogsaa mange Englændere var kommen til Stede og blandt dem den unge Hertug af Connaught, der var bekendt som en udmærket Tekniker paa Maskinomraadet. Han havde under et

Ophold i Ægypten været Amatør-Lokomotivfører for ingen ringere end den unge Khediv og havde selv en Privatbane paa sit Gods i England.

Ogsaa Amerika var rigelig repræsenteret, og ikke mindst Opmærksomhed vakte den lille Baronesse Jenny født Patterson og gift med den adlede Tyrefægter, i hvis Væsen og Optræden der nu ikke mere var det fjerneste Træk, som mindede om „Kusken fra Coimbra".

Nu kom man bærende med Luftskibet. Det var et mægtigt, cigarformet Apparat med en vældig Skrue og to nedhængende Stilladser. Hvori Konstruktionens Hemmelighed egentlig bestod, vidste man ikke, men det fortaltes, at det dels var lykkedes Marquien at fremstille en Luftart, der var fjorten Gange lettere end Brint, dels at finde til Fremstilling af Maskinen en Metallegering, der slog Aluminiums-Rekorden.

Flyvemaskinen, der nu blev baaret ind paa en Snes Mands kraftige Skuldre, var ikke knyttet til nogen Ballon. Den overordentlig lette Gasart var ved lufttætte Skodder lukket inde i selve Apparatet. Hvis Experimentet idag faldt heldigt ud, skulde der førstkommende Søndag finde en populær Opstigning Sted, og hele Indtægten af denne skulde tilfalde Enken efter en ung Maskinist, der havde været den nye Opfindelses første Martyr, idet han var bleven dræbt under en Laboratorieexplosion.

Over Publikum var der en ophidset og nervøs Stemning. Hos alle sporede man Feberen, Spændingen, Frygten, den næsten vellystige Frygt, der

ræddes for Faren og dog føler sig tiltrukket af den.

Kun Marquis de Plane var rolig, om det end maaske var en nervøs Ro. Han gav alle sine Ordrer med fast Stemme og besvarede uden Utaalmodighed de mange forskellige Spørgsmaal, der rettedes til ham. Iøvrigt saa han smuk og mandig ud, iført en Art Kaptajnsuniform med blaa Jakke, hvide Flonelsbenklæder og Kasket med „Aëronautklubben"s Emblem.

Ved Siden af ham stod Matadora. Det saa næsten ud, som om hun havde taget en Haand med i sin Mands Arbejde, thi hun havde idag ikke lagt nogensomhelst Vægt paa sit Kostume. Hun bar en Slags Sportskasket og en lang Pjekkert med Sidelommer, i hvilke hun begravede sine Hænder, medens hun stod med skrævende Ben og sagkyndigt stirrede op efter Vinden paa de drivende Smaaskyer. Alligevel undgik hun ikke at vække Opsigt, denne skønne, ejendommelige Kvinde, der i enhver ny Dragt fik en ny Charme. Og mange var de Øjne, der søgte at træffe hendes prægtige, sorte Blik, naar det af og til mønstrende gled hen over Forsamlingen.

Nu var alt i Orden.

Marquis de Plane rev Kasketten af Hovedet, traadte hurtig hen til sin Hustru og gav hende et Kys til Afsked.

Matadoras Kinder blev i det samme lidt blege, men hun røbede iøvrigt ingen Sindsbevægelse ud over den Spænding, der, blandet med Beundring, tegnede sig i hendes Træk, medens hun fulgte

sin Mands Skikkelse i det Øjeblik, da han sprang op paa Stilladsbroen under Flyvemaskinen.

Endnu et Par Ordrer! Mændene, der holdt i Apparatet, havde nu faaet dette i fuld Ligevægt. Alt var klart.

— Giv los! lød Marquiens Stemme.

Alle slap i samme Nu, og Luftskibet steg smukt og let op mod Himlen. Vejret var mildt og varmt med en let Brise ud over Søen.

Hatte fløj tilvejrs, Hurraraab lød, og man viftede med Hænder og Tørklæder. Skibet deroppe saa' saa fint og nydeligt ud som et Stykke Legetøj, og paa Broen saas Marquis de Plane kæk og selvsikker, medens han slog ud med Haanden til Afsked.

Nede paa Saddelpladsen stod Matadora med Blikket fastnaglet til Luftskibet. Og medens hun omringedes af de lykønskende Venner, følte hun sig stolt over, at den dristige Luftskipper deroppe var hendes Mand, som hun skulde belønne med sin Kærligheds hele fyrige Varme, naar han kom tilbage for at hente sit Mods Løn.

Thi det vidste Matadora, at for hendes Skyld — og kun for hendes Skyld — var det, at Marquis de Plane satte Livet i Vove.

———

XIX. KAPITEL.

uftskibet havde nu hævet sig til 1000 Fod, idet „Monte-Carlo-Præmien" i sine Betingelser fordrede, at der skulde arbejdes i Højde med Eiffeltaarnets Spids.

Nede i Publikum var Spændingen efterhaanden afløst af stærkt optaget Interesse. Det hele saa virkelig saa ufarligt ud, og Marquis de Plane, der nu lignede en lille Dukke paa et stort Stykke Legetøj, syntes at operere med fuld Sikkerhed.

Nu skulde de egentlige Manøvrer begynde. Luftfartøjet standsede et Øjeblik og laa dødt i Luften. Saa tog det pludselig Fart og pilede afsted lige op imod Vinden, medens Skruen arbejdede saa hurtigt, at man slet ikke kunde se dens Blade.

Nede paa Saddelpladsen klappede Folk som besatte, skønt de vidste, at denne Hyldest ikke kunde naa op til Luftskipperens Øren. Og overalt i hele San Sebastian var der nu bleven Liv paa Tagene, medens Publikum i den højeste Spænding fulgte det elegantformede Luftskibs gratiøse Bevægelser.

Det var, som om en Kæmpefugl var sluppet

løs paa Himmelen. Marquis de Plane syntes virkelig at have naaet sit Maal: Problemet den styrbare Ballon var løst.

Nu gik Luftskibet et Stykke med Vinden i susende Fart ud over Vandets Flade og den lille Ø Santa Clara, der lukker for Bugten Concha. Paa Øen findes endnu nogle smaa Fæstningsværker fra den Tid, da det skønne San Sebastian stadig var et Tvistens Æble mellem Spanien, Englænderne og Portugiserne.

Det var Hensigten, at Marquis de Plane skulde slaa et Slag rundt om den lille Fæstningsø og derefter vende tilbage til Væddeløbsbanen.

Alt syntes at forløbe paa den heldigste Maade. Luftfartøjet havde allerede med afvexlende Medvind og Sidevind bevæget sig i en stor Bue ud om Øen, og det syntes, som om Roret fungerede fortræffeligt. Nu skulde Flyveapparatet gaa lige op mod Vinden, der imidlertid var begyndt at blæse meget stivere. Luftskibet huggede nogle Gange op og ned, som vilde det ikke rigtig frem, men saa tog det pludselig Fart og gled drevet af en stærkere Villie lige op imod Vinden.

Bifald og Bravoraab rystede Luften. Fortsattes der med den Fart, vilde Marquis de Plane i Løbet af en halv Snes Minutter kunne dale ned paa Væddeløbspladsen, hvor Matadora nu stod og fulgte ham med skinnende Øjne.

For hende, for hende var denne Sejr vundet! Og hvor var det dog langt større at bruge sit Herredømme over en Mands Mod til at drive ham

frem til en Bedrift end til at sætte Livet unyttigt i Vove paa en Torosplads.

Men lige i dette stolte Øjeblik, da Sejrsrusen gennemstrømmede hende og fik hendes Kinder til at gløde, blegnede Matadora og blev saa hvid som et Lig.

Et Rædselsskrig undslap Publikum i Kor.

Luftskibet syntes pludselig at staa stille. I næste Øjeblik slog Flammerne ud af det paa flere Steder, men endnu holdt det sig dog svævende.

Man saa Marquis de Plane ile et Par Gange frem og tilbage paa Galleriet. Saa standsede han og slog ud med Armene. I det samme stod hele Flyveapparatet i lys Lue, som derefter gik over til en stor, sort forreven Sky.

Man saa Galleriet styrte ned mod Jorden med rivende Hastighed og forsvinde for Øjet.

Hele Væddeløbspladsen var i Oprør. Der blev fyret op under Automobiler, som foer afsted i rasende Fart ledsaget af en Hale af Motor-Cykler, Cyklister, Ryttere og Folk i Løb. Alle ilede ud til det Sted, hvor man kunde formode, at Katastrofen havde fundet Sted. Og dog vidste man godt, at al denne Ilfærdighed var til liden eller ingen Nytte.

En Katastrofe som denne havde ikke sparet sin Mand, men forlangt Livet som Sonoffer for Dristigheden.

Guderne havde nedstyrtet den kække Dædalus, der havde prøvet paa at sejle lige ind i Olympen!

Dog enkelte var bleven tilbage paa Væddeløbsbanen, uden at lade sig rive med af den alminde-

lige paniske Flugt, de stod nu bøjet over Matadora, der laa bleg paa en Sofa inde i Væddeløbsbanens Restaurant. En tilstedeværende Læge havde faaet aabnet hendes Klæder og stænket hende med Vand. Hun aabnede nu atter Øjnene og prøvede paa at tale med de tørre, hvide Læber.

Men ikke et Ord kom over dem, tiltrods for Anstrengelserne.

Alle stod tavse.

Saa kom en Mand farende tilbage paa en Motorcykle.

Han var for optaget af Begivenheden til at tage noget Hensyn. Han maatte fortælle, hvad han havde set og vidste som den første. Hurtig sprang han af, og idet han nærmede sig Gruppen, der stod omkring Lola de Plane, skreg han:

— Marquien er knust!

Matadora havde rejst sig og stirrede forvildet paa ham med sine store, sorte Øjne. Saa udstødte hun et Skrig og besvimede. For første Gang havde Livet knækket denne stolte Kvinde.

— Hvorfor sagde De dog det, Mand! udbrød Lægen i højeste Ophidselse.

— Jeg kunde ikke lade være! Det maatte ud! Synet var saa frygteligt, at jeg aldrig vil kunne glemme det i mit Liv.

———

XX. KAPITEL

arquis de Planes Begravelse fandt Sted under umaadelig Deltagelse.

Matadora, som de første Dage efter Katastrofen havde været ude af sig selv af Fortvivlelse, var nu bleven ganske rolig og behersket.

Der var næsten kommet Majestæt over hendes skønne, nu saa alvorlige Træk, hvis marmoragtige Bleghed fremhævedes yderligere af hendes kulsorte Kostume.

Det var en Enke, paa hvem talrige Øjne hvilede med lønlig Tanke paa, at hun nu atter var fri og Herre over sin Haand og sit Hjerte.

Men Matadora, der altid tidligere, ogsaa som gift Kvinde havde følt Behag i Mændenes beundrende Blik, som hang ved hende, overalt hvor hun viste sig, hun syntes at være bleven fuldstændig ligegyldig for den tause Hyldest, der bragtes hende gennem Øjnenes Udtryk.

Med Blikket rettet ligefrem sad hun stiv og uimodtagelig i Hjørnet af sin Ekvipage, der nu var paa Vej til gamle Pater Vincensos lille Embedsbolig.

Pateren var beskæftiget med at arbejde i sin Have, da Marquisens elegante Vogn kørte frem. Pater Vincenso var ikke vant til saa fint Besøg. Hans Sognebørn bestod mest af Fattigfolk og endvidere af Tyrefægtere, for hvem han var Sjælesørger. Dog, dem saa han i Reglen kun i det lille Kapel inde paa Torospladsen, men sjælden i Kirken eller hjemme hos sig selv.

Pater Vincenso, der havde bare Ben, en stor Hat med bred Skygge og Spade i Haanden, traadte forbavset Matadora i Møde, idet han blottede Hovedet.

— Guds Fred være med Dig! sagde den ærværdige Gamling og slog Korsets Tegn. Hvad fører Dig til mig, mit Barn, og hvormed kan jeg hjælpe Dig.

— Jeg ønsker at skrifte for Eder, Pater Vincenso og høre Eders Raad.

— Skriftemaalet hører hjemme i Skriftestolen, mit Barn, men Kirken er ikke saa langt herfra.

— Kirken er vel overalt, hvor Himlen hvælver sig, og Skriftestolen, hvor to Mennesker taler alene Sjæl mod Sjæl.

— Det har Du vel Ret i, mit Barn. Lad os da gaa ned ved Floden, der har jeg bygget mig en lille Eneboerhytte, hvor jeg altid har følt mig Gud nærmest.

De gik tause gennem Haven, hvor Blomster og Buske overalt røbede den kyndige, kærlige Gartners Haand.

Nede ved Flodens Bred var der en lille Hytte, bygget af Palmestammer og Bastmaatter. Indven-

dig var Hytten foret med Mos og gennem kulørte Ruder faldt et rødligt Skær som af nedgaaende Sol over et Krucifix og en Bibel der laa paa et uhøvlet Træbord.

De tog Plads paa en lav Bænk og den gamle Pater lagde sin Haand paa Matadoras, idet han sagde:

— Hvad er der saa, mit Barn?

— Pater Vincenso! svarede Matadora i en sagte, stille Tone. Jeg er en stor Synderinde!

— Vi er alle Syndere! Det kommer blot an paa, at vi erkender det og prøver paa at blive bedre.

— Men jeg er ikke en Synderinde som andre, og jeg har ogsaa været anderledes end andre i den Maade, paa hvilken jeg har syndet.

— Jeg synes næsten, Du hovmoder Dig af Din Synd.

— Det var mig i hvert Fald ikke bevidst. Men jeg har leget med Menneskeskæbner. Jeg har haft Mænds Lykke i min Haand, og jeg har dræbt den. Jeg føler mig selv som en Morder.

— Det er svære Anklager, Du retter mod Dig selv, mit Barn!

— Men hvem anklager retfærdigere end En selv, naar man bliver klartseende. Jeg har dræbt Bombatini, og jeg har dræbt Marquis de Plane. Jeg hidsede deres Mod til Handling blot for at føle mig tilfredsstillet ved, at det var for mig alene, de satte Livet i Vove. Jeg forlangte ikke Livet i Vove én Gang for alle som min Kærligheds Pris, men jeg vedblev at forlange det for at ægge og

hidse min Kærlighed, og jeg forlangte det saa ofte, at Døden før eller senere maatte blive deres Lod, saaledes som den ogsaa blev det. Er der Tilgivelse for saadanne Synder?

Der er Tilgivelse for alle Synder!

— Ja! Naar blot man skrifter og angrer.

— Jeg véd ikke, om jeg angrer. Det er kun et Opgør med mig selv, men jeg synes ikke, der er nogen Anger bag. Jeg tror, jeg vilde handle ligesaadan paany, om jeg fik Lov til at lade det Skete være ugjort.

— I saa Fald bliver Tilgivelsen svær!

— Men jeg vil heller ikke have Tilgivelse. Jeg vil ikke ydmyge mig og trygle paa mine Knæ for at modtage Tilgivelsen som en Naadegave. Jeg kan bede til Gud som en Pris til hans Ære, men jeg kan ikke bede ham om noget, mindst af alt om Tilgivelse.

— Men du store Gud, Barn, Du véd jo ikke, hvad Du selv siger. Hvad er det da, Du vil?

— Jeg vil ikke have Tilgivelse, jeg vil betale ærlig og redeligt, hvad jeg har forbrudt, jeg vil sone min Brøde. Kun i at bringe et Offer, et stort Offer, vil jeg kunne finde Trøst og Hvile.

— Saa bring det største Offer, svarede Pater Vincenso alvorligt.

— Og hvad er det?

— Livet!

— Livet, ja, det kunde jeg tænke mig at bringe som Offer. Men hvorledes?

— Ved at forsage Livet!

— Jeg tror ikke, Forsagelsen vil slaa Rod i

min Natur. Er der ikke en anden Maade, paa hvilken jeg kan bringe Livet som Sonoffer.

— Jeg kender ingen anden, mit Barn.

— Ja, ja, Pater Vincenso, Tak for hvad I har sagt. Jeg vil tænke over Eders Ord: Livet som Sonoffer! Lev vel, og glem ikke at bede for mig!

— Det vil jeg aldrig aflade med, Donna Lola!

XXI. KAPITEL.

Som en Løbeild spredte Rygtet sig over San Sebastian: Matadora vil tage Sløret og gaa i Kloster! Hun vil forsage Verden og for sine Synders Skyld ofre sit Liv til Bod og Barmhjertighedsgerning.

En skønnere Magdalene havde Kirken aldrig modtaget.

Ingen havde hørt det Løfte, hun havde givet til Pater Vincenso, og Pater Vincenso havde været tavs som Graven. Og alligevel vidste alle det.

Og saa skete der dog noget, som syntes at staa i den mest skærende Modsætning til Aflæggelsen af dette hellige Løfte om et nyt og bedre Levned.

Kort Tid efter at Lola Montero havde giftet sig med Marquis de Plane, havde Parret — saaledes som Joseph ogsaa havde fortalt Castella — ladet indrette en lille elegant, privat Torosplads ude paa et Stykke af Stranden, som var bleven indkøbt.

Paa denne Arena mødte aristokratiske Sportsmænd fra Sydfrankrig, hvor Tyrefægtningssporten staar i høj Kurs, men er forbudt af Politiet, der af og til foretager formelige Razziaer mod de optrædende Aficionados.

I Ægteskabets første Tid, inden Marquis de Plane endnu var begyndt at interessere sig for Luftsport og for sit styrbare Ballonskib, var der da oftere bleven arrangeret corrida'er her, hvor unge, franske Grever og Vicomter var optraadt som Amatør-Tyrefægtere.

I det sidste Aars Tid havde den lille Torosplads imidlertid staaet tom og var delvis forfalden. Nu lod Matadora den pludselig sætte i Stand, og man saa med Forbavselse Haandværksfolkene i Gang med Oppudsningsarbejdet.

Men endnu mere forbavset blev man, da Enke-Marquisen lod meddele i Bladene, at hun vilde arrangere en corrida til meget høje Billetpriser paa sin Arena, inden hun forlod San Sebastian.

Hun vedblev altsaa at være den samme, og hvordan skulde man ogsaa kunne tænke sig Lola Montero som adstadig Nonne i et afsides liggende Kloster fjernt fra det verdslige Liv, som hun elskede, og til hvilket hun af Naturen var skabt.

Nej, den sørgende Enke vilde hurtig blive givet tilbage til Livet som den stolte Matadora, hvis romantiske Skæbne vilde gøre den endnu unge Kvinde end mere tiltrækkende i Mændenes Øjne.

Det var nok snarere Ægteskabsløftet end Klosterløftet, som Kirken vilde komme til at modtage fra hendes Mund, naar dens blege Læber atter fik Farve og Mæle.

Imidlertid kom der dog allerede Dagen efter en Forklaring, der lød af noget:

Saavel Marquis de Plane som hans Hustru havde

sat sig i store Udgifter under Experimenterne med det styrbare Luftskib.

Marquisen raadede derfor nu ved sin Mands Død ikke over store kontante Beløb. Det havde imidlertid, som alt tidligere annonceret, været den forulykkede Opfinders Tanke, at den anden Opstigning skulde foregaa til Indtægt for Enken efter Experimenternes første Offer. Marquis de Plane vilde da som Enke efter det andet Offer ikke have, at hendes Lidelsesfælle, hvis Ulykke hun nu bedre end nogensinde forstod, skulde undvære de Penge, som hun havde gjort Regning paa, og som skulde hjælpe til at sikre hendes Existens og mildne hendes Sorg. Dette var Grunden til, at Lola de Plane vilde arrangere en corrida, hvis hele Indtægt skulde tilfalde Enken, og til hvilken Matadora haabede, at alle hendes Venner vilde møde for at skaffe den et betydeligt Overskud.

Opfordringen var næsten overflødig. Det strømmede ind med Anmodninger om at faa Plads, og der betaltes smaa Formuer for en Billet.

En Prins Bonaparte, med hvem Pattersonerne var i Slægt, vilde fungere som Præsident, og den tidligere berømte „Kusk fra Coimbra", nuværende Baron Corelli, havde lovet at overtage Ledelsen af Kampene. Unge Sportsmænd af det franske Aristokrati vilde optræde som Bandarilleroer og Capadorer, og Marquise de Plane vilde selv nedlægge Tyren.

Matadorens fornyede Optræden paa Arenaen, det blev Sæsonens store Begivenhed!

Enhver Tale om Klostersløret var vejret bort. Man fik travlt i den lille Arena med at ordne alt til den store Velgørenhedsfest, der tillige blev en Art Opfyldelse af den forulykkede Marquis sidste Villie.

Med fuld Kraft gik man i Gang med Prøverne, der fik al den tidligere Tyrefægterlidenskab til at blusse op i den gamle Espada fra Coimbra.

Matadora mødte daglig til Prøverne. Der var en underlig Modsætning mellem hendes blege Sorg og hendes røde Mod, hver Gang hun betraadte Arenaen. Aldrig havde hun haft saa mange Beundrere som i disse Dage og aldrig saa mange Skumlere, der syntes, at hun aagrede med sin Sorg.

Mellem dem, der følte sig dybest skuffede, var den gamle Pater Vincenso. Han var bleven stærkt betaget af Donna Lola, da hun aflagde sit Besøg hos ham i den lille Hytte ved Floden. Han havde troet, at hun var bleven vakt, og at hendes stærke Temperament den Dag, det blev ledet i en anden Retning end hidtil, vilde give sig Udslag i en voldsom og brændende Tro som hos en af Middelalderens omvendte Kvinder.

Nu var hans Haab skuffet. Matadora var atter bleven grebet af sin gamle, verdslige Lidenskab, som hun dækkede med Velgørenhedens Skalkeskjul.

Lørdag efter Paaske skulde corridaen finde Sted.

———

XXII. KAPITEL.

en lille Arena var stuvende fuld af kjoleklædte Herrer og Damer i parisiske Toiletter efter sidste Mode.

Paa et Par af de billige Pladser, der var betalt med 100 Francs, sad Castella og Carmen beskedent.

Over hele Tilskuerpladsen stod en næsten bedøvende Dis af Hundrede forskelligartede Parfumer, der blandede deres mere eller mindre gennemtrængende Lugt med Duften fra Rosenguirlander, der i alle Farver var spændt mellem Logestolperne.

Luften stod stille, dirrende af Solvarme. Sandet laa dødt og gult som et Tæppe. Det vilde blive strængt at arbejde idag.

Signalet lød! Tyrefægternes Procession traadte ind, men Espadaen, der skulde nedlægge Tyren, gik ikke som sædvanlig i Spidsen. Matadora havde aabenbart forbeholdt sig en mere dramatisk Entré i det Øjeblik, da hun skulde føre det dræbende Stød.

Tyren blev lukket ind. Det var et nydeligt Dyr. Det var ikke saa stort, men ualmindelig fint skabt med smaa Horn slebne saa skarpe som et Par Dolke. Og saa var der et sjældent, næsten kaadt Humør over alle dens graciøse Bevægelser.

Og dog sad Publikum i den overvældende Varme, der varslede om Uvejr, næsten sløvt, medens det kun af og til gav sit Bifald til Kende overfor de unge Sportsmænd, hvis slanke Skikkelser ellers fremkaldte saa stor Beundring paa Stranden.

Nu var Tyren bleven lukket inde i et Hjørne af Arenaen og fæstnet ved Hjælp af de røde Stykker Klæde.

Atter lød et Signal, og Matadora traadte ind.

Der gik en Bevægelse gennem det søvndøsige Publikum. Herrerne rejste sig, og Damerne fik Stanglorgnetterne for Øjnene.

Nej, hvor var hun pragtfuld! Og igen et originalt Indfald, saadan som man havde ventet det af Matadora.

Hendes Dragt havde ingen af Tyrefægternes sædvanlige skrigende Farver. Den var helt af sort Silke, og under den lille Bolerotrøje bar hun kun et Liv af Tyll, saa tyndt og florlet, at Brystet skinnede igennem det og gav det en Farve som rødmende Rosenblade.

En Espada i Sorg med en blank Staalklinge i Haanden!

Der lød intet Bifald, men en underlig, højtidelig Forventningens Stemning lagde sig over Pu-

blikum, der instinktmæssig følte, at det stod overfor det usædvanlige.

Trods Solens Varme var Matadoras Ansigt blegt, og denne Bleghed forøgedes yderligere ved det matte, sorte Silkekostume. Kun det røde Klæde lyste over Muletaens lille Stok og gav Farve til denne sorte Enkeskikkelse i stramtsiddende Kostume, der sluttede saa tæt, at man kunde se enhver af det smukke Legemes Former.

Under Dødsstilhed gik Matadora rundt langs Barriéren og hilste paa Publikum, medens Tyrefægterne kun med Besvær holdt Tyren udenfor hendes Vej.

Nu standsede hun, slyngede Hatten fra sig og stod rank og statelig, medens hun med den ene Haand hilste op til Præsidentens Loge.

Der var nu tændt to smaa blussende Roser af hektisk Rødme paa hendes voxblege Kinder, hendes kulsorte Øjne lynede med feberaglig Glans, og den fintbyggede Næses smalle Fløje udspilede sig. Bag det fine Flor saa man Brystets Bue hæve og sænke sig i hurtige Bølger.

En Følelse af Angst og Uhygge gik gennem Publikum, hvis Øjne var som naglede fast til denne Kvinde, der mere syntes en Drømmevision end et Menneske af Kød og Blod. Mange aandede tungt med Trang til at raabe om Hjælp, uden at der dog kom en Lyd over deres Læber. Alle anede en Fare, men hvilken!

Det føltes næsten som en Befrielse, som Hævelsen af en Trolddom, da denne Skikkelse nu

begyndte at tale. Stemmen var høj og klar, men det var, som laa der under den en sitrende Ræsonnans:

Hr. Præsident! Kære Venner! En Synderinde staar for Eder, der vil sone, hvad hun forbrød mod Menneskers Skæbne, sone det med sit Liv. Farvel! Farvel Allesammen!

I Præsidentens Loge havde Komitéen rejst sig. Man begyndte ivrigt at diskutere.

Hun er bleven vanvittig! hviskede Vicepræsidenten ængstelig til Prins Bonaparte. Og det var, som om pludselig hele Tilskuerpladsen blev grebet af den samme Tanke, og fra Mund til Mund lød det:

— Hun er bleven vanvittig!

Præsidenten var faret op og havde givet Tegn til Corridaens Afbrydelse, men det var for sent.

Capadorerne havde ikke længere kunnet holde Tyren, der var bleven opmærksom paa Matadoras røde Klæde. Nu stormede den frem imod hende. Hun gjorde intet Forsøg paa at flygte for den eller at møde den med Vaaben. Hun kastede Klingen til den ene Side og Muletaen til den anden, saa udbredte hun Armene, saa at Brystet strammedes som to svulmende Rosenknopper, og med aaben Favn skreg hun som i Jubel:

— Saa vier jeg mig til denne Tyr!

Og det var som om Tyren forstod den Bøddelgærning, den var betroet. Med et kort Stød borede den sine Horns skarpe Dolke ind i det spændte Bryst, saa foer den som i Forfærdelse

over sin Ugerning efter en af Capadorernes røde Klæde.

Man ilede til fra alle Sider.

Der var intet Udtryk af Smerte at spore paa det blege Ansigt, snarere var der over de hvide Læber et Drag af salig Fryd som paa en Martyr.

Spaniens skønneste Kvinde var død!

Tyren havde gennemboret hendes Hjerte.

XXIII. KAPITEL.

er er gaaet Aar!

For Niels Castella og Jens Thomsen har Livet formet sig saa regelmæssigt, som det i Reglen former sig i Danmark for Folk, der ikke søger Eventyr.

Niels Castella er bleven Professor uden derfor at være bleven overvældet med jordisk Mammon. Han maa endnu ofte slide haardt i det i sit Embede og med Informationer for at skaffe Føden til sig og sine. Thi Familien er bleven temmelig stor.

Alligevel er han en stolt og lykkelig pater familias, der stadig kan bruse op, som selv tager sig ivrigt af sine smaa opvakte Drenges Opdragelse, og som elsker sin lille trofaste Hustru, der aldrig taber sit gode Humør.

Endnu den Dag idag er han ikke holdt op med at kalde hende: sin spanske Skat, medens hun stadig i ham ser Danmarks første Geni, der ikke nær er bleven paaskønnet nok af Staten ved de 500 Kroner, han oppebærer paa Finansloven.

Saavel Niels Castellas som Carmens Længsel gaar tit mod Spanien, men begge har opgivet

Haabet om nogensinde mere at se det sollyse Land.

Hos Carmen er Længselen vel størst, men hun er en alt for fornuftig lille Husmoder til, at hun nogensinde oftere skulde kunne tænkt paa at anvende et saa stort Beløb som det, en Rejse til Spanien vil koste, udenfor Husholdningen.

— Nej, Niels, siger hun, vi har havt vore Solskinsdage, nu maa vi ofre alt paa at skaffe Lys og Varme i Hjemmet for Børnene.

Og det gør den lille Fru Carmen, og hun fortæller med Længselens glødende Farver saa vidunderligt om det dejlige Spanien, at alle de smaa Castellaers Hjerte bæver af Attraa efter en Gang at se Mo'ers Fædreland.

Er Niels Castella engang imellem i en lille forbigaaende Forlegenhed, véd han altid, hvor han skal henvende sig: Til Jens Thomsen!

Jens Thomsen er bleven stor Fabrikant. Naar en Kunstner — undertiden en dygtig Kunstner — forlader ham — efter at Fabrikanten har betalt ham et hundrede Kroner for en Model, som han ikke har Brug for eller givet ham et Forskud, hvis Tilbagebetaling er tvivlsom, saa er han slet ikke gnaven, men undertiden netop i det allerbedste Humør, medens han siger:

Det var s'gu godt, at jeg blev taget ud af det i Tide, ellers var jeg da død af Sult.

Men Kunstner er Jens Thomsen vedbleven at være i Sind og Tanke, og det vover Niels Castella end ikke at benægte i de Perioder, i hvilke han ikke skylder ham Penge.

For den store Kunst nærer han da en stilfærdig Mæcens solide og udstrakte Interesse. Han har hjulpet flere yngre Kunstnere, uden at hans Navn har været at læse i Bladene.

Men kommer en ung Mand op til ham med flagrende Kappe, Polkahaar, stejle Meninger om alle andres Umulighed og fede Ord om, hvad han selv mener med de Klatter, han har sat paa Lærredet, saa ler Jens Thomsen gemytligt og siger:

— Hvis De vil prøve paa at tage Dem noget fornuftigt til, unge Mand, saa skal jeg gerne hjælpe Dem.

— Noget fornuftigt?

— Ja, hvis De vil være Skomager eller Skræder eller slaa Dem paa en anden praktisk Haandtering!

Efter disse Ord forsvinder den unge Mand i Reglen ned ad Trappen med et arrigt „Spidsborger", men enkelte har lyttet til Raadet, og de har ikke fortrudt det.

Jens Thomsen har iøvrigt skænket det offentlige et Keramikspringvand, der er opstillet paa Frederiksberg Runddel. Han kunde godt blive Etatsraad, hvis det ikke var, fordi hans Kone er imod det. „Dagmar er saa naturlig", siger han. Foreløbig er han Skydebroder og ifjor skød han Pladen ned for Vinhandler, Etatsraad Langhoff. „Det smager dog altid af Fugl!" som Jens Thomsen udtrykker sig i sin stadig lige gemytlige Jargon.

Hvad endelig Hugo Hjorth angaar, saa lyder Dommen om ham meget forskellig. Han er Mode-

maler, og Bestillinger har han nok af, mest paa Portræter. Damerne sværmer for hans blonde Melankoli, thi blond Melankoli er saa sjælden. Han har flere Gange kunnet gøre et godt Parti, sidst var der endog Tale om en lille Komtesse, hvis Portræt han havde malet ude paa Grev Sølvsparres Gods. Men det blev ved, at man talte derom, og man talte om meget andet.

Man talte om, at den unge Kunstner i sin Tid havde faaet et aldrig lægt Hjærtesaar under sit første Ophold i Spanien.

Det var nok en Sangerinde eller en Danserinde, saadan en som Tortajada eller Otero, som han havde forelsket sig i, og som havde ladet sig dræbe af en Tyr for hans Skyld.

Al denne Folkesnak, der ogsaa med regelmæssige Mellemrum finder Vej til Bladenes Kroniker, saa ofte Hugo Hjorths Navn er i Forgrunden, har gjort den fintfølende Kunstner sky overfor Offentligheden.

Men netop derigennem er han bleven saa meget interessantere for det store Publikum, der i Reglen kun kalder ham: den spanske Maler og ynder at have Reproduktioner af hans Billeder paa Væggen eller se dem paa de illustrerede Blades Forside.

Kritiken er ikke altid lige tilfreds med ham. Den mener, at han staar i Stampe, og den fremhæver stadig, at der i alle hans Portræter er en vis Familielighed, som de atter fører tilbage til Hovedpersonen i det store spanske Billede, med hvilket han slog igennem.

Hugo Hjorth, der holder sig meget for sig selv, og som ikke har villet modtage nogen Titel eller anden Udmærkelse, har iøvrigt udviklet sig baade smukt og mandigt. Han har nu stort lyst Skæg til Bæltestedet, og hans tidligere saa klare blaa Øjne har faaet en dyb, næsten staalagtig Farve.

Hans Atelier paa Skagen staar ofte ledigt Maaneder ad Gangen, medens han er paa Rejse. Han opholder sig meget i Paris, iaar har han gjort en Middelhavstur med et af det „Forenede"s Skibe.

Han er taget hjem over Land fra Barcelona, og idag er han i San Sebastian.

Det er Lørdag efter Paaske.

Da han fra Banegaarden kommer ind i Byen, overraskes han ved at se en Procession af Tyrefægtere, der bevæger sig langsomt gennem Gaderne.

Han standser og betragter taus det brogede Tog med de guldstraalende Dragter.

Saa ofte han kommer til San Sebastian gribes han af Minderne, og han husker hver enkelt Oplevelse lige fra den Dag, da han første Gang stod paa denne Banegaard og modtoges af sin Ven Castella.

Her var det, han saa Matadora stige ud af sin Kupé hilst som en Dronning af de glatbarberede Tyrefægtere. Matadora! Mon nogen endnu mindes hende her i San Sebastian. Nej, hun er vel nok glemt for en ny Stjerne eller en ny Berømthed,

til hvis Ære eller Minde man foranstalter dette Optog.

— Hvad skal dette betyde? spørger han derfor en ung Abbed, der staar og stirrer efter Toget.

— Ja, det maa De nok spørge om! svarer Abbeden med en vis Bitterhed i Stemmen. Det er de ugudelige Toros-Folk, der selv har dannet sig en Slags Helgen, som de næsten sætter lige saa højt som selve Virgen del Carmen og Virgen del Consuelo.

— Og hvad hedder hun? spørger Hugo Hjorth, der gribes af en Anelse.

— Mens hun levede, kaldte de hende Matadora!

Hugo Hjorth følger efter Toget, der langsomt bevæger sig ud til Kirkegaarden, hvor der er rejst et lille Kapel, i hvilket et Par af Toros-Folkene gaar ind med en mægtig Perlekrans. Saa hører man, at der bedes Dødsmesser, og at Klokker ringer.

Derefter fjerner Processionen sig atter, og der bliver stille paa Kirkegaarden.

— Maa man kigge indenfor, spørger Maleren den gamle Graver.

— Ja, gør De blot det!

Hugo Hjorth træder ind i et lille Kapel, i hvilket der staar en blomsterdækket Kiste. I Baggrunden af Kapellet er der tændt Lys foran et Billede. Maleren stirrer først forbavset paa det, saa gaar han nærmere med dyb Forundring præget i alle Træk:

— Det er hans eget Portræt af Matadora, som

han i sin Tid lod Niels Castella overbringe hende, hans kæreste Billede fra Ungdommens lykkelige Dage.

Hugo Hjorth bliver staaende længe foran Portrætet, over hvilket Lysenes flakkende Skær flimrer, saa at dets Træk synes at blive levende. Han føler, at Minderne er ved at udløse sig hos ham til kunstneriske Indtryk, og her foran dette Billede, der har opnaaet en saa uanet Ophøjelse, lover han sig selv, at han atter vil samle sig til et stort Arbejde, der skal føre hans Sind tilbage til Ligevægten.

Motivet skal være selve San Sebastian, den skønne Yngling, der med Salighedens Smil om Munden lader sit Legeme gennembore af de mauriske Bueskytteres Pile for bagefter at finde Trøst og Pleje hos den kristne Pige Irene og dø som Martyr med hendes Navn paa Læben.

Han er jo selv en San Sebastian, hvis Sjælstadig lider søde Kvaler ved at gennembores af Mindernes smertende Pile, og Tiden, der gik, har lært ham, at paa Længslernes Utilfredsstillelse beror den sande kunstneriske Inspiration.

———

YB 46123

M552478